33

Când norii se risipesc

Rosemary Aubert

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA ALCRIS

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

Inteligentă şi sârguincioasă, Carolyne Lyle, nepoata unui consilier municipal, se îndrăgosteşte de şeful ei, severul Richard Hindon. Acesta o acuză însă de nepotism şi încearcă să-i facă viaţa un calvar, ca s-o determine să plece.

Preţ: 16 Lei

ISBN: 978-973-646-626-7

Titlu original (eng.): Dreams And Hopes

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
AUBERT, ROSEMARY
Când norii se risipesc / Rosemary Aubert
Traducător: Gabriela Agrăpinei
București: Alcris, 2009.

I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

Colecţia „ MARI ROMANE DE DRAGOSTE “

Capitolul 1

Vocile celor din comisie se auzeau când mai tare, când mai încet. Carolyn ridică revista, pe care se prefăcea că o citește, puțin mai sus. O ajuta să-și ascundă neliniștea față de celelalte fete care așteptau la fel ca ea verdictul celor cinci bărbați care deliberau în spatele ușii.

Interviul pentru postul de asistent de bibliotecar luase sfârșit. Tot ce puteau face acum concurenții era să aștepte hotărârea și era clar că asta era cea mai grea parte. Celelalte fete vorbeau între ele și chicoteau nervos.

Carolyn și-ar fi dorit să li se alăture, și-ar fi dorit să scape de sentimentul de vinovăție, de necinste, să pună jos revista și să meargă la ele. Să participe la discuția lor despre membrii comisiei la fel de indiferent și câteodată ironic.

Dar exista o barieră între ele, între ea și celelalte cinci fete. Ele nu știau, dar ea se afla pe teritoriu inamic. Avea în camera aceea un unchi care era președintele comitetului bibliotecarilor, consilier municipal cu o puternică influență în afacerile locale din acest oraș prosper situat pe coasta sudică. Și știa că în acel moment își folosea toată influența pentru ca ceilalți membri ai comisiei s-o accepte pe ea.

Deși unchiul ei luase parte la interviul celorlalte concurente, când a venit rândul ei nu a intervenit deloc. Tăcerea lui se datora regulamentului care se referea la legăturile de familie dintre concurent și vreunul dintre membrii consiliului.

Acum, putea auzi vocea lui puternică și dominatoare, ca și cum nu mai putea suporta tăcerea impusă de regulament. Și suna ca și cum se certa cu cineva. Se mai auzea o voce ridicată, care-i răspundea – o voce dură,

mușcătoare, mânioasă, ca și cum vorbitorul nu era absolut deloc de acord cu unchiul ei. Celelalte voci i se alăturară și discuțiile continuară. Indiferent cine era oponentul, lupta cu insistență și hotărâre – și destul de ciudat – cu un fel de disperare, ca și cum ar fi știut că a pierdut bătălia.

Ușor amuzată, Carolyn se întrebă cui îi aparținea vocea. Nu-și putea da seama clar de unde venea vocea – ușile de la camera comisiei erau la fel de groase ca ușile unei închisori – dar simți că nu-și dorea să-l aibă dușman pe posesorul acelei voci.

Ușa se deschise și un membru al comisiei ieși din cameră.

– Domnișoara Lyle, rosti și zâmbi când Carolyn puse jos revista și se îndreptă spre el. Așadar, unchiul ei câștigase.

Când intră în cameră, căută din priviri chipul lui familiar. Era foarte încântat, legănându-se în scaunul lui ca un puști care tocmai reușise să obțină ceea ce dorise.

– Avem plăcerea să vă oferim postul de asistent de bibliotecar, domnișoară Lyle, rosti în acel moment cineva. Dorești să accepți acest post?

Se uită la unchiul ei pentru încurajare și-l văzu dând din cap agitat. Își trecu limba peste buze, care erau dintr-o dată uscate – la urma urmelor a candidat cu succes – și-și roti privirea prin încăpere privind fețele care-i așteptau răspunsul, deschise gura să răspundă și atunci văzu expresia de pe chipul bărbatului care stătea la capătul opus al mesei. Era atât de înverșunată, de mânioasă și de dușmănoasă, încât ezită. Închise gura fără să scoată un sunet.

– Haide, draga mea, auzi șoapta unchiului ei. Răspunde, răspunde.

Își întoarse privirea de la chipul care o înspăimântase și-și reveni.

– Da, mulțumesc, murmură cu o voce slabă, de parcă fusese întrebată dacă se simțise bine la o petrecere.

Patru din cei cinci bărbați râseră. Râseră cu indulgență și ușurare – unii dintre ei erau consilieri și o știau de când era mică. Al cincilea bărbat își adună hârtiile din fața lui, le mototoli făcându-le cocoloș, îl aruncă în coș și se ridică. Era înalt, cu umeri largi pe care parcă apăsau o grămadă de responsabilități, iar ochii pe chipul măsliniu și dur, străluceau de mânie.

Instinctul îi șopti că lui îi aparținea vocea dușmănoasă, adversarul dur al unchiului ei.

Carolyn îl văzu pe unchiul ei uitându-se la el.

– Domnul Hindon este bibliotecarul-șef, draga mea, îi zise el. El conduce biblioteca, așa că vei primi ordine de la el, dar nu este nevoie să-ți mai spun, nu-i așa?

Austin Bullman se ridică.

– Ăă Domnule Hindon, nepoata mea, Carolyn. Acum, membru al personalului tău.

Bibliotecarul-șef se uită la ea. Roși, dar nu din timiditate, ci de mânie. Se îndreptă, se uită fix la el provocându-l – până când realiză că în curând va fi șeful ei, iar ea un membru neînsemnat al echipei sale.

Șovăi și-și plecă privirea, dar când unchiul ei se îndreptă spre unul dintre prietenii lui ca să discute cu el, se duse la bărbatul din capătul mesei. Plină de speranță căută un semn pe chipul lui, care să-i dovedească faptul că-și imaginase ura din privirea lui. Poate nu era chiar așa de rău. Poate se înfuriase din cu totul alte motive.

Zâmbi și-i întinse mâna.

– Îmi pare bine că am obținut slujba, domnule

Hinton. O să ... o să fac tot ce pot ... și o să muncesc din greu.

Bărbatu dădu scurt din cap, își adună picioarele și hârtiile și-i întoarse spatele. Strânse pumnul și lăsă mâna lângă corp.

Unchiul ei o conduse acasă. În timp ce străbăteau orașul spre casa unde locuia împreună cu bunica ei, își dori să poată uita expresia de pe chipul bibliotecarului-șef. Tot încerca să se convingă că-și imaginase animozitatea lui înverșunată.

– Domnul Hindon nu părea prea încântat că eu am fost angajată, zise dorind ca unchiul ei să-i respingă declarația și s-o asigure că nu este adevărat.

Unchiul râse și cele spuse de el nu reușiră să-i învingă temerile.

– Nu-ți face probleme. Tânărul ăsta mai trebuie pus la punct. Trebuie să învețe că nu poate face după capul lui ... el și noile lui idei. Cicălește comitetul de când a venit, vrea să facă schimbări. Asta-i tot ce vrea ... să facă schimbări.

– Atunci, nu este de mult aici?

– Nu. Aproape de un an. Va trebui să învețe cine este

șeful. Crede că *el* este dar eu știu că *eu* sunt. Este o mare diferență. Doar nu sunt președintele bibliotecii degeaba. Dar nu-mi fac griji. Este nou. El și ideile lui noi, zise din nou. Nu vor dura, și asta este o consolare. Se va sătura să-i tot fie respinse prostiile, și va ceda. Vezi tu, nu vor trece prea multe luni până va deveni un membru al acestei comunități, la fel ca mine.

În timp ce-l asculta pe unchiul ei vorbind, temerile legate de viitorul ei apropiat se intensificară. Acum realiză care era motivul atitudinii bibliotecarului-șef. Dacă el și unchiul ei erau dușmani, sigur că nu putea primi cu brațele deschise un membru al familiei dușmane printre angajații lui. Dar era sigură că odată ce va vedea că este dornică să muncească din greu pe postul pe care fusese angajtă, atitudinea lui față de ea se va schimba.

– De ce nu voia să capăt eu slujba asta? îl întrebă. Deoarece sunt nepoata ta?

– Păi, în parte da, desigur. Dar au mai fost și altele. Nu-i place faptul că ai o diplomă. "Nu vreau un absolvent de facultate în echipa mea" a zis. "Este ridicol să am un asistent cu diplomă", a zis. "Mai degrabă

angajez una dintre tinerele alea, care abia au ieşit de pe băncile şcolii şi şi-au luat bacalaureatul. Sunt mult mai dornice să înveţe"

Unchiul ei râse şi opri în faţa casei Carolynei.

– Şi aşa. Pur şi simplu i-am desfiinţat argumentele din zbor. Şi ceilalţi au fost de partea mea.

O bătu uşor pe mână.

– Nu-mi spune. În curând îl voi pune pe domnul bibliotecar Hindon la locul lui. Stau cu ochii pe el şi asta nu-i place. Pe cuvântul meu, că nu-i place. Dar trebuie să fie politicos, ştii tu, pentru că eu sunt preşedintele.

Carolyn puse mâna pe clanţă.

– Mulţumesc că m-ai condus, unchiule. Şi mulţumesc pentru tot. În orice caz, buni va fi încântată.

– Aşa e, draga mea. Dar nu va fi surprinsă. I-am spus că vei obţine slujba asta. I-am spus că n-o să-i las pe membrii comisiei să plece în după-amiaza asta până când nu vor angaja persoana potrivită – şi asta erai tu!

Îl sărută uşor pe obraz şi se uită la el.

Era un tip rotofei, cu un chip rotund, angelic, cu o aură de genialitate care era în întregime falsă. Sub acel

zâmbet se ascundea o fire egoistă, urmărindu-și scopul implacabil și la fel de maleabil ca o bucată de stâncă. Era firea care-l dusese în vârf și-l transformase în învingător cu o reputație de neatacat în ceea ce privea competența de a face bani. Dar atunci când încerca să aplice tacticile care fuseseră un succes în afaceri, în viața, în relațiile cu ceilalți din afara sferei lui de activitate și aceștia i se opuneau, așa ceva nu putea suporta. Necazurile începuseră când intrase în conflict cu un bărbat la fel de hotărât ca și el. Și acel bărbat, printre alții, era bibliotecarul-șef.

Dar erau perioade – destul de rare – când un zâmbet blând îi lumina chipul și una din acele perioade fusese cu câteva minute în urmă, când își sărutase nepoata.

– Ești așa de bun cu mine, unchiule, îi zise ea răspunzându-i.

El întinse mâna și-i mângâie șuvița de păr blond și lung până la talie care se odihnea pe reverul hainei.

– Știi de ce, nu-i așa, scumpo? Ești sânge din sângele meu. Ești fata surorii mle și fac pentru tine ceea ce ar fi făcut și ea, dacă ar fi trăit. Dacă aș fi avut copiii mei ei bine, s-ar fi putut să fii la fel de norocoasă! Dar

– Dar îi ai pe Donna și pe Shane.

– Da. Știu. Dar ei sunt copii lui Maisie, nu ai mei. Tu ești sânge din sângele meu, repetă el.

Asta era fraza cel mai des repetată din vocabularul unchiului, își zise în gând cu tristețe.

Era, știa bine, singurul regret – și singurul factor din viața lui asupra căruia nu avusese niciun control și asupra căruia era de neconsolat – n-a putut avea un moștenitor. Mătușa ei – prima lui soție, Mary – murise fără copii, reproșându-și acest lucru. A doua soție, Maisie, o văduvă, avea doi copii din prima căsătorie. Dar nici ea nu-i putuse da copilul pe care și-l dorise atât de mult – sânge din sângele lui.

Acum, acceptase că era vina lui, nu a lui Mary și nici a lui Maisie, ci doar a lui. Și ca în orice situație în care nu deținea controlul, se frământa și se chinuia singur.

Așa că singurul copil al surorii lui decedate, Carolyn, luase locul copilului pe care nu-l avusese.

Bunica o aștepta în fața ușii. Îi făcu semn cu mâna lui Austin.

– Intri, fiule?

Coborî geamul și scoase capul.

– Nu acum, mamă. Am multă treabă.

Îi făcu semn cu mâna și porni înainte ca ea să mai poată spune ceva.

– Așa spune mereu, se plânse către nepoată. Treabă multă.

Apoi zâmbi și o întrebă, deși era sigură de răspuns.

– Ei bine, scumpa, cum a fost?

– Am obținut postul, buni.

– Știam că așa va fi, scumpo. Austin mi-a spus că îl vei obține și așa a fost.

Carolyn își agăță haina în cuier.

– Aș fi dorit ca el să nu fi intervenit, buni, zise ea ferindu-și privirea.

– Asta-i firea lui, scumpo. N-ai ce-i face. Nu seamănă deloc cu sora lui, Beth, mama ta. Întotdeauna a fost un tip energic. Ea s-a ținut mereu în umbră.

– Se pare că eu semăn cu ea. Nu-i așa, buni?

Era întrebarea pe care o repetase mereu. Se întoarse spre bunica ei, ca și cum și-ar fi dorit să fie sigură.

– Semăn cu ea?

Bunica se îndreptă spre bucătărie.

– Da și nu, răspunse evaziv.

– Nu sunt timidă, buni, insistă Carolyn.

– Nu, semeni mai mult cu tatăl tău.

Disprețul din voce era evident, mai ales când era vorba de tatăl Carolynei. Dar refuză să se gândească la tatăl ei. Schimbă subiectul.

– Tipul ăla, domnul Hindon – el este bibliotecarul-șef, cel care are responsabilitatea – nu a părut prea încântat că eu am fost angajată.

Îi povesti bunicii ce s-a întâmplat, dar aceasta ridică din umeri.

– Poate n-a văzut că i-ai întins mâna.

Dar Carolyn era convinsă că văzuse și disprețul pe care i-l arătase încă o durea.

– Ești mulțumită? Asta-i tot ce contează. Nu-l lăsa pe unchiul tău să te împingă să faci ceva ce nu vrei.

– A făcut atât de mult pentru mine, buni, mi-a plătit școala, facultatea ...

– Banii nu înseamnă ceva pentru el, scumpo. Acum, este un om bogat. A fost un fiu bun, recunosc felul în care ne-a susținut material pe amândouă în toți acești ani. Iar Maisie s-a purtat frumos și n-a zis nimic despre asta. Dar nu este nevoie să te simți obligată și să accepți

postul, doar pentru că te-a ajutat până acum.

– Asta îmi doresc, respunse ea încet. Dar dacă nu sunt binevenită, dacă i-am fost vârâtă pe gât, împotriva dorinței celui ce conduce

– Cred că-ți faci griji degeaba, Carolyn. Probabil că n-o să-l vezi cu săptămânile. Unchiul tău spune că foarte mulți bibliotecari nu ies din birou cu lunile.

Carolyn își dorea foarte mult să-și creadă bunica, dar avea sentimentul că bărbatul, care întorsese spatele cu hotărâre mâinii ei întinse, nu era unul dintre cei descriși de unchiul ei. Avea o forță și o duritate în comportament care-i dădea motiv să creadă că va ști exact ce se petrece în fiecare minut, în orice loc din bibliotecă.

Dar, în timp ce se îndrepta spre dormitor, își spuse în sinea ei că era mult prea neînsemnată ca să fie interesat de ea. Va fi doar asistent stagiar, aproape un nimeni pentru cineva aflat în vârful schemei. Nici măcar nu va ști că există!

Luă fotografia mamei ei, care era așezată la capul patului. Privi chipul frumos, ochii blânzi, gura moale, părul scurt și cârlionțat ce-i încadra obrajii. Își privi

chipul în oglindă căutând asemănări. Căuta cu disperare o asemănare, ceva de pe chipul ei care să semene cu al mamei ei, care să-i dea sentimentul că aparţine acelui loc. Tânjea după acest lucru încă din ziua când tatăl ei o părăsise. Își reamintea și acum cuvintele lui.

– Ia-o, îi zisese bunicii. Ia copilul. Eu nu mai pot avea grijă de ea. N-am de gând să rămân văduv, așa că o să mă însor din nou. Nu pot să iau copilul cu mine. Brenda are și ea trei copii.

Și plecase fără să se mai uite înapoi. Carolyn avea atunci cinci ani. Nu și-a mai văzut tatăl niciodată.

Capitolul 2

Ziua în care își începu activitatea la bibliotecă era înnorată și friguroasă. Vremea scotea și mai mult în evidență fațada urâtă din cărămidă roșie a clădirii pe care de-a lungul timpului se depusese funinginea. Dar pe când urca scările spre ușă, Carolyn simți cum i se întețește pulsul și este cuprinsă de un plăcut sentiment de anticipație. Chiar și ușile mari și maro erau o provocare și dorea să se apuce de treabă, să învețe tot ce se putea în legătură cu munca ei.

Ușile erau închise, deoarece biblioteca se deschidea pentru public abia peste o oră. Apăsă clanța mare.

împinse ușa și intră. Rămase pe loc, dintr-o dată timidă, dorindu-și ca cineva s-o observe. Erau fete, care bănuia că erau asistente stagiare, mișcându-se printre rafturi scoțând cărți și mutându-le pe alte rafturi. Alții împingeau cărucioare pe care erau așezate cărți sau aranjau mesele și scaunele.

Carolyn se întreba ce să facă. Simți mirosul de clădire veche. Fu cuprinsă de emoție în timp ce-și rotea privirea în jurul camerei imense ce constituia sectorul în care se împrumutau cărți de la bibliotecă. Cărți, își zise în gând, asta își dorise toată viața, să fie înconjurată de cărți toată ziua, să lucreze printre ele, să le mânuiască

– Pot să te ajut cu ceva?

O femeie cu părul cenușiu, mică de statură, apăruse lângă ea, privind-o cu un ușor dispreț.

– Mulțumesc, da, răspunse Carolyn, mulțumită că fusese remarcată, în ciuda primirii necordiale din partea femeii.

– Eu sunt Carolyn Lyle, noul asistent stagiar.

– Da, așa m-am gândit și eu.

Femeia se răsuci brusc, creând un curent rece de aer.

– O să-l anunț pe bibliotecarul adjunct.

Carolyn o urmă până la un birou pe care era o plăcuță "informații" și o auzi vorbind la un telefon intern.

– Domnul Cotes? Domnișoara Stagg.

Se roti cu scaunul și rămase cu spatele la Carolyn.

– A sosit domnișoara Ly'e. Unde a fost repartizată?

Femeia ascultă, se roti brusc și o fixă pe Carolyn cu privirea zâmbind ușor, apoi îi întoarse din nou spatele.

– Domnul Hindon a spus asta? întrebă coborând vocea. Cred că înțeleg ce a vrut.

Carolyn roși. Despre ce era vorba? Ce spusese domnul Hindon?

– Foarte bine, zise domnișoara Stagg. O duc acolo, și puse receptorul în furcă.

– Bibliotecarul-șef încă nu a venit, dar a lăsat instrucțiunea ca tu să lucrezi în depozit. Te rog, urmează-mă.

Traversă biblioteca printre rafturile cu cărți spre o ușă dintr-un colț pe care scria "Particular" Deschise ușa, se dădu un pas înapoi ca s-o lase pe Carolyn să treacă.

Ar trebui să fie ... s-a specializat în domeniu în tot acest timp. Partea ei de muncă *este* interesantă. A noastră nu este. Treabă de rutină. Cele mai multe dintre noi am vrea să fim acolo, zise arătând spre secția de împrumut carte. Dar Înălțimea sa

– Vrea să zică Richard știi tu, domnul Hindon, o întrerupse Anne.

– Înălțimea sa nu ne consideră de-ajuns de inteligente, Stella își ciocăni capul, așa că ne-a înfundat aici, în acest departament.

Ușa se deschise și intră o femeie înaltă și slabă, în jur de cincizeci de ani. Stella o prezentă pe Carolyn ca un alt amărât criminal trimis în celula con lamnaților.

Domnișoara Blane zâmbi.

– Mi s-a comunicat să te aștept. Nu ești tu cea care are un unchi consilier municipal?

Câteva dintre fete o priviră ciudat pe Carolyn. Janet observă stinghereala ei și interveni râzând.

– Totuși, ea n-are nicio vină. Nu poți transfera păcatele unchiului asupra nepoatei

Își acoperi gura cu mâinile.

– Ce tot spun?

Carolyn râse.

– Nu-i nimic. Când ai o rudă care este o figură publică, trebuie să accepți și criticile, împreună cu laudele ... dacă există cumva. M-am obișnuit.

– Care este numele lui, Carolyn? o întrebă una dintre fete. Lyle?

– Nu, Bullman, răspunse Carolyn.

Urmă o tăcere grea.

– Ai spus Bullman, președintele comitetului bibliotecii?

– Mi-e teamă că da.

Janet trase aer în piept.

– Nu-i de mirare că ai fost trimisă în Siberia! Ordin expres al șefului, fără îndoială.

Celelalte încercară s-o facă să tacă, dar ea continuă, grăbită:

– El îl urăște pe unchiul tău din tot sufletul. Trebuie doar să menționezi numele Bullman în prezența sa și vede roșu în fața ochilor.

– De-ajuns, Janet, zise cu severitate domnișoara Blane. Presupun că ai treabă.

Janet înțelese aluzia și se îndepărtă.

– Deci, domnișoară Lyle, îi zâmbi domnișoara Blane încurajator. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți scoți din minte tot ce ți-au spus fetele despre acest departament. Pur și simplu fără noi biblioteca n-ar funcționa.

Ignoră pufnetele ironice scoase de fete și-și roti privirea prin cameră.

– Chiar l-ai putea compara cu sala mașinilor unui vapor. Acest departament este la fel de important. Noi controlăm intrările tuturor cărților și le pregătim pentru publicul cititor nu numai pentru această bibliotecă, ce reprezintă sediul principal ci pentru toate sediile secundare din această zonă.

Se așeză la biroul ei.

– Când va veni asistenta mea, i te voi încredința ei.

Ușa se deschise și intră o fată înaltă cu un chip serios, în jur de douăzeci și șase de ani.

– Ah, iat-o.

Domnișoara Blane i-o prezentă ca Pearl Matthews.

– Hai s-o luăm de la început, zise Pearl. Întâi despachetăm pachetele ... asta este ce vei face tu

– *Ad nauseam,* interveni cineva.

Pearl zâmbi, apoi continuă.

– Apoi cărțile sunt bifate pe factură, ca să fim siguri că nu lipsește niciuna. Apoi aplicăm ștampila bibliotecii pe ele. După aceea urmează o procedură numită marcare – fiecărei cărți i se dă un număr, și așa mai departe. O să înveți cu timpul. Dacă îți spun totul acum, o să uiți.

Pearl o conduse pe Carolyn în celălalt capăt al încăperii.

– Singurul mod de a învăța, este să te apuci de treabă, îi spuse Pearl arătându-i pachetele împrăștiate pe podea. Una dintre fete îți va da o foarfecă și-ți va spune unde găsești facturile și cum să faci verificarea.

Îi zâmbi.

– Ai mai fost în spatele scenei într-o bibliotecă, până acum? Vei găsi că este șocant.

Anne își ridică privirea.

– Pun pariu că nu te așteptai la munca asta de sclav. Extrem de plictisitor.

– Hai, Carolyn, uite foarfeca, o grăbi Stella.

Ridică un pachet și-l puse pe podea la picioarele Carolynei.

– Desfă pachetul ăsta, vrei?

Carolyn îngenunche și tăie sfoara.

– Și asta este tot ce faci? întrebă ea. Asta-i treabă de rutină?

Se încruntă și pentru prima oară îndoiala i se strecură în suflet. Nici vorbele Stellei n-o încurajară prea mult.

– Rutină este al doilea nume al nostru.

Mecanic, tăie sforile, rupse hârtia maro, căută facturile și bifă conținutul pachetului. Era încurcată. Își reaminti cuvintele domnișoarei Stagg – bibliotecarul-șef a lăsat instrucțiuni – așadar, era o directivă de la el. Dacă era adevărat ce spusese fata aceea, ăsta era modul de a o îndepărta, de a o face uitată.

Au avut o pauză pentru cafea, apoi s-au apucat din nou de treabă. Era aproape de prânz, când în cameră intră un bărbat de înălțime medie, cu păr cenușiu și ochi blânzi. Vorbi cu domnișoara Blane, care privi în direcția Carolynei și dădu din cap.

Bărbatul traversă camera.

– Domnișoară Lyle?

Carolyn se ridică și rămase țeapănă din cauza durerii de spate.

– Eu sunt Graham Cotes, locțiitorul bibliotecarului. Ce mai faci?

Îi întinse mâna.

– Îți amintești de mine? Am fost în comisia de concurs.

Sigur că-mi reamintesc își zise Carolyn în gând. Ai fost cea mai drăguță persoană de acolo.

– Cum te descurci? o întrebă.

Știa că celelalte o ascultau.

– Destul destul de bine, mulțumesc, răspunse, pentru că n-avea ce să-i spună, de fapt.

– Te așteptai la asta?

– Păi, este ...

Reuși un compromis.

– Da și nu.

El râse și se uită la ceas.

– Aș vrea să discut cu tine.

O privi pe domnișoara Blane.

– Poți să te lipsești de ea?

– Desigur, murmură ea, și domnul Cotes o conduse

la ușă.

Urcară treptele scării largi, care deveneau tot mai strălucitoare pe măsură ce lumina de la ferestrele înalte și arcuite cădea pe ele. Culoarul era întunecat. Din loc în loc, zugrăveala galbenă era căzută, iar locul avea un aspect sumbru și neîngrijit.

"Trebuie să-i spun unchiului meu."

Gândul îi trecu prin minte aproape inconștient.

Domnul Cotes o invită în biroul său, o cameră mică, fără covor și sumar mobilată. Se așeză la birou și o invită pe Carolyn să ia loc pe scaunul din fața lui.

Îi zâmbi, încercând s-o facă să se simtă în largul ei.

– Nu se întâmplă prea des să avem o nepoată de consilier municipal printre noi, rosti el

Dintr-o dată încordată, Carolyn încercă să detecteze orice urmă de sarcasm, dar nu descoperi nimic. Dacă n-ar fi văzut pe chipul lui că era onest și sincer, atunci vocea și zâmbetul lui ar fi făcut-o. Era clar că nu împărtășea opinia superiorului lui în ceea ce privea nepoata consilierului municipal Bullman.

– Încercați să reparați primirea rece? îl întrebă ea știind că nu era nevoie să se teamă de acel om.

Deoarece nu este nevoie. Am venit să muncesc.

El râse, ușurat.

– Păi, ca să fiu cinstit, mă întrebam cum să mă port cu tine. Acum, știu. Ca și cum ai fi una dintre noi.

Și asta, gândi Carolyn, era aproape cel mai frumos lucru pe care cineva mi-l putea spune. Se părea că el realiză încântarea ei.

– Dar ai un drum lung de străbătut, înainte să te consideri complet calificată, știi asta. Sunt câteva examene importante pe care trebuie să le susții. Dar o să le iei fără probleme.

Îl privi. Era atât de apropiat acest om, încât se hotărî să-i vorbească cu sinceritate.

– Domnule Cotes, o să o să stau mereu în acel departament? îl întrebă, ezitând.

El se încordă ușor.

– De ce, ce este rău în departamentul ăla?

– Nimic nimic rău, doar că ei bine, din ceea ce mi-au spus fetele se opri, găsind că este mult mai dificil să-și exprime îndoielile prin cuvinte.

– Ele mi-au spus că doar cei angajați pe perioadă determinată lucrează acolo. Ele ele spun că "au fost

trimise în Siberia"

Se opri, neliniștită că a dezvăluit spusele celorlalte. Dar domnul Cotes râdea.

– Așadar, așa îl numesc! Nu le lua vorbele în seamă, domnișoară Lyle. Este un departament vital. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus ceva ce nu știam – adică faptul că se simt izolate față de ceilalți. O să încerc să remediez acest lucru. Presupun că ai crezut, la fel ca toată lumea, că lucrul la bibliotecă înseamnă doar să stai la recepție înregistrând cărțile și dând tichete?

Carolyn râse și recunoscu, dând din cap rușinată.

– Cum poate deveni cineva documentarist, domnule Cotes?

– Documentarist? râse el. Este prea devreme ca să te gândești la această funcție. A cataloga cărțile este un lucru ce nu poate fi abordat de un începător. Dar după ce termini cursurile de bibliotecar – poți să le faci cel mai probabil după un an, dacă te hotărăști să-ți faci o meserie din a fi bibliotecar – o să fii calificată și abia atunci ai să fii aptă să abordezi catalogarea.

Își dădu părul pe spate și Carolyn observă cât de încărunțit era.

– Dar noi toți am luat-o de jos, știi, de la nivelul parterului, ca să zic așa, fie despachetând cărți, fie făcând alte treburi mărunte – chiar și bibliotecarul-șef și ajutoarele sale. Chiar și domnul Hindon, adăugă făcându-i cu ochiul.

Stătea sprijinit de spătar în largul lui, și tensiunea care o stăpânise toată ziua pe Carolyn începuse să dispară. Era mai bucuroasă, mai plină de speranță și mai puțin îngrijorată de postul ei.

Ușa se deschise și intră un bărbat.

– Vorbești de diavol, zise calm Graham Cotes.

Dintr-o dată, temperatura din cameră păru să crească, în timp ce Richard Hindon fixă cu privirea fata care stătea relaxată pe scaun. O văzu încordându-se, ridicându-se și privindu-l șovăitoare, așteptând să vorbească. Se simțea ridicol de vinovată, de parcă ar fi comis cine știe ce crimă monstruoasă.

Domnul Cotes se ridică și făcu un gest de introducere.

– Voi doi v-ați întâlnit, cred, la interviu?

Richard Hindon dădu scurt și disprețuitor din cap.

Chiar așa, își zise în gând Carolyn, simțind cum o

cuprinde furia.

– Dă-i credit, Richard, zise domnul Cotes așezându-se. Deja vorbește despre documentare și catalogare. Este aici de câteva ore și vrea să fie în mijlocul problemei.

Bibliotecarul-șef nu împărtășea umorul adjunctului său.

– Bănuiesc, zise fără urmă de zâmbet, că i-ai spus domnișoarei Lyle ce calități sunt esențiale pentru o astfel de muncă – precizie, răbdare și ordine. Ca să nu mai pomenesc de ceva important, numit inteligență.

– Sunt sigur că posedă toate aceste lucruri. Nu-i așa, domnișoară Lyle?

Carolyn nu răspunse.

– Ei bine, domnișoară Lyle?

Ridică brusc privirea la auzul tonului sever al șefului.

– Indiferent ce aș răspunde, domnule Hindon, n-ar fi bine, răspunse ea cu calm. Dacă spun "da" m-ați putea acuza că sunt înfumurată. Dacă spun "nu", atunci fără îndoială m-ați da afară ca fiind incapabilă.

– Îți spun eu cel mai bun răspuns, domnișoară Lyle, interveni domnul Cotes, gustând gluma. Spune "timpul

va demonstra" Este un răspuns vag și diplomatic

Se uită la celălalt bărbat.

– Este îngrijorată, Richard, deoarece crede că este condamnată la echivalentul condamnării pe viață. Este convinsă că a fost trimisă în "Siberia" Și totul pentru că ai repartizat-o la depozit. Sunt sigur că ea crede că ai făcut-o ca să scapi de ea.

Râsul lui arătă că nu credea acest lucru.

– Ar putea avea dreptate.

Cuvintele o loviră ca un duș rece și erau foarte periculoase. Domnul Cotes se încruntă, dintr-o dată nesigur.

– Ies puțin, zise bibliotecarul-șef și Carolyn fu ignorată de cei doi bărbați.

Acum, știa adevărul. Va fi tratată de acest om, ca și cum ar fi o criminală condamnată la muncă silnică – despachetarea pachetelor – până când se va plictisi de ele și va pleca. Ăsta era modul lui de a spune "Pleacă, urgent!"

Își trecu limba peste buzele uscate și se uită la domnul Cotes.

– Pot să plec?

Imediat, domnul Cotes se ridică în picioare.

– Scuze, domnișoară Lyle.

Politețea lui era în puternic contrast cu impolitețea celuilalt.

– Vom continua discuția noastră altă dată. Dacă vei avea vreo problemă, vino direct la mine, și voi face tot ce voi putea ca s-o rezolv.

Îi zâmbi cald, se încruntă nesigur la bibliotecarul-șef, care stătea țeapăn, cu mâinile înfundate în buzunare, lângă ușă.

– Domnișoară Lyle, vino la mine la birou, după-amiază la ora cinci, i se adresă scurt, când era gata să iasă pe ușă.

– Da, domnule Hindon.

Ieși, dar inima îi bătea nebunește și din nou o cuprinse neliniștea.

Se alătură fetelor din depozit.

– Ești tratată ca un V.I.P., nu-i așa? o întrebă Anne. O stagiară bine primită de adjunct?

Râse, dar Carolyn era sigură că auzise și o notă de gelozie.

– Te înșeli foarte mult Anne, îi spuse.

Dar nu continuă și nici nu le spuse de întâlnirea pe care urma s-o aibă cu bibliotecarul-șef mai târziu în acea după-amiază.

– Iartă-mă că-ți spun, Carolyn, dar pari puțin – mă rog, cam bătrână – ca să fii doar stagiar, comentă Pearl Matthews, în timp ce-și mâncau sandvișurile, într-un colț al depozitului, pentru că nu aveau unde să se ducă în timpul prânzului.

– Ai dreptate, Pearl, dar vezi tu, începusem să mă pregătesc să devin profesoară, dar mi-am dat seama că n-am stofă pentru așa ceva.

Nu comentă nimic despre anii de studenție sau despre diplomă. Cumva simțea că le-ar face pe celelalte s-o privească "diferit", ca o ciudățenie. "Am destule probleme" își zise în gând, "ca să mai adaug încă una"

***

Carolyn se uită la ceas și tresări îngrozită când văzu că era deja ora cinci. Urcă scările în grabă și se opri

nervoasă și șovăitoare în fața ușii pe care scria cu litere mari "Bibliotecar-șef" Ușa de alături se deschise și o tânără o privi întrebător.

– Pot să te ajut cu ceva?

Vocea era profundă și ușor afectată, zâmbetul nepăsător, privirea gânditoare în timp ce o măsura pe Carolyn din cap până-n picioare.

– Tu ești domnișoara Lyle? o întrebă vocea afectată. Sigur că tu ești. Te-am recunoscut după descrierea pe care ți-a făcut-o domnul Hindon.

Carolyn nici nu vru să se gândească la cuvintele pe care probabil le folosise ca s-o descrie.

– Este logodit, zise, retrăgându-se în biroul ei și făcându-i semn Carolynei s-o urmeze. Domnul Cotes este cu el. Nu durează mult.

Găsi o revistă și i-o puse în brațe Carolynei.

– Stai jos. Fă-te comodă. Apropo, numele meu este Harvey, Roseanna Harvey.

Se îndreptă spre ușă.

– Plec acasă.

Se opri și o privi pe Carolyn. Interesul era clar, iar expresia era ușor disprețuitoare.

– Așadar, tu ești faimoasa – sau aș zice infama – domnișoară Lyle. Arma secretă a consilierului municipal Bullman.

Își duse mâna la gură, mimând neliniștea.

– Ah, să nu-i spui că am zis asta, vrei? Mai bine o să fiu atentă ce vorbesc, de acum înaine.

Deci, bibliotecarul-șef își injectase cu venin și secretara. Cât va dura, se întrebă descurajată Carolyn, în timp ce rămase singură, până când întregul personal va fi înveninat împotriva ei?

Întorcea mecanic paginile revistei, fără să înțeleagă un cuvânt din ce citea. Auzi doi bărbați discutând în camera alăturată. Încercă să-și astupe urechile, ca să nu audă ce discutau. Disperată, se concentră pe ilustrațiile din fața ei, citi titlurile, studie rețetele, dar vocile erau din ce în ce mai puternice și nu putu să nu audă ce vorbeau.

– Acum, m-am căptușit cu afurisita asta de nepoată și nu este necesar să te înmoi, Graham zicea Richard Hindon.

Urmă o pauză, dar nu dură mult.

– Nu poți să negi, te-am văzut flecărind cu ea, în

dimineața asta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi drăguț, altfel nu vom scăpa niciodată de ea.

Vocea se auzi în continuare.

– Ce nevoie ai de o diplomă într-o bibliotecă publică? Datorită familiei, habar n-are ce este munca. Dacă te uiți la ea, este timidă, slabă, terorizată de unchi. Nefolositoare n-o vreau aici. Probabil că spionează pentru diavolul ăla bătrân. Mi-a creat destule dificultăți și acum, cu o rudă pe capul meu, să fie toată ziua aici. Trebuie să-i fac viața un iad, ca să plece.

– N-ai putea să încerci să fii mai drăguț, mai blând, și să obții lucrurile pe care le vrei în felul ăsta? Ea ar putea să-l convingă pe unchiul ei să acționeze favorabil pentru tine.

Celălalt bărbat explodă.

– Să fiu *drăguț* cu ea? Vrei să spui *s-o folosesc*? Îmi ceri să fiu ipocrit?

Aproape se înecă.

– Când o să intru în ea, o s-o i la goană atât de repede, că n-o să mai vezi decât un nor de praf în urma ei.

Carolyn își acoperi urechile. Voia să nu mai audă

vocea aia, cuvintele care-i distrugeau și ultimul grăunte de încredere și de respect față de ea însăși.

Clanța se mișcă. Cineva urma să apară. Încercă să se controleze. Strânse poșeta cu putere și se ridică. Graham Cotes zâmbi când o văzu, dar își feri privirea.

– Bună, domnișoara Lyle. Ești de mult aici?

– Nu prea, minți ea, și el păru ușurat.

– Richard, strigă. Noua angajată este aici !

O bătu pe umăr când trecu pe lângă ea.

– Noroc, îi șopti.

Dispăru înainte ca ea să apuce să-i mulțumească.

Capitolul 3

Niciodată în viața ei, Carolyn nu văzuse o privire atât de rece și atât de critică, așa cum era privirea lui Richard Hindon, în momentul în care se prezentă în fața lui. Răceala din ochii lui, o făcu să-și dorească un calorifer care să o încălzească și să-i oprească tremurul. Îi spuse scurt să ia loc. El rămase în picioare.

Ridică privirea spre el și remarcă părul negru și bogat. Poseda o energie pe care abia o controla. Își mișca fără încetare degetele, urmărind articolele din ziare care-i acopereau biroul. Până la urmă, își sprijini mâna de spătarul scaunului.

Într-un târziu, rupse tăcerea.

– Te-am chemat aici nu pentru poziția ta semiprivilegiată – de nepoată a unchiului consilier – ci pentru că vreau să te informez în mod clar ce înseamnă serviciul în care ai fost angajată, îi zise.

Se așeză.

– Îți spun din dorința de a-ți da posibilitatea de a pleca și de a da unei alte fete șansa – unei fete fără pregătirea ta, dar cu un potențial mai mare de oferit decât se pare că ai tu. În altă ordine de idei, ai o diplomă, zise sprijinindu-se de spătar și pregătindu-se de un discurs. Poți să uiți de asta.

Deschise un sertar și scoase o foaie de hârtie.

– Am văzut din formularul completat că n-ai terminat anul de pregătire în pedagogie, după ce ți-ai luat diploma.

Aruncă formularul pe birou.

– N-am nicio îndoială că te vei plictisi și de slujba asta, deoarece una dintre cele mai importante calități ale unui viitor bibliotecar este puterea de rezistență. Din dosarul tău, rezultă că n-ai această calitate.

Voia să nege afirmațiile lui, dar n-o lăsă să vorbească.

– Unchiul tău mi te-a băgat pe gât, dar nu-mi fac probleme. Nu va dura mult, înainte de a te îndrepta spre ușă și de a-ți face o ieșire grațioasă din clădire.

– Aș putea să mă explic, domnule Hindon, rosti ea încă sperând să ajungă la partea rezonabilă a naturii lui. Am părăsit cursul de pregătire la jumătate deoarece mi-am dat seama că n-am calitățile necesare pentru a deveni profesor. De asemenea, mi-am dat seama că nu este cariera pe care mi-am dorit-o.

– Așa că te-ai gândit că-ți va "plăcea" mai mult să fii bibliotecar?

Dădu cuvintelor sale un accent insultător.

– Păi, răspunse ezitând ușor, dintotdeauna mi-au plăcut cărțile, așa că ...

– Crezi că faptul că-ți *plac cărțile* este unicul criteriu pentru a alege cariera de bibliotecar?

Sarcasmul lui, deliberata minimalizare a inteligenței ei, o aduse la disperare.

– Îmi imaginez că este important și deși încerca s-o întrerupă, continuă: în copilărie n-am avut multe cărți, deși mi le-am dorit. Noi nu ni le puteam permite

– Deci ai venit să lucrezi aici, o întrerupse, din motive psihologice, ca să compensezi lipsa cărților din copilărie, să umpli un gol?

Zâmbetul neîncrezător și disprețul din tonul lui o duru.

– Este necesar să subliniez, domnișoară Lyle, că îți trebuie mai multe calități pentru a fi bibliotecar, decât a-ți plăcea cărțile. Nu este o slujbă unde să-ți ții mâinile curate și să dormi liniștit. Este nevoie de rezistență, dedicație și dorința de a învăța și de a accepta deciziile. Inteligența este vitală, la fel și precizia, ordinea și – trebuie să repet – perseverența. Programul este lung, iar munca istovitoare.

Zâmbi cu condescendență.

– Acum, dacă după tot ce ți-am spus, vrei să-ți iei poșeta și să pleci – ei bine, nu ține cont de mine, pur și simplu fă-o. Fără îndoială, unchiul tău îți va găsi un alt post – așa cum a făcut aici – folosindu-și toată influența.

– Nu plec, domnule Hindon, nici chiar dacă m-ați pune să frec podelele, zise ea încet, întâlnind privirea lui provocatoare. Fără îndoială, ați face-o, dacă v-ar

permite legea.

Tăcerea se prelungi. El frunzări o carte de pe birou, apoi o privi gânditor.

– Știi, această legătură, această răsucită legătură între mine și unchiul tău, cu tine acționând ca intermediar,

s-ar putea dovedi – cum să zic – favorabilă din punct de vedere bănesc.

– Vreți să spuneți că ați lăsat la o parte principiile și v-ați hotărât să mă "folosiți"? îl întrebă.

– "Să te folosesc"? se răsti, pe moment luat prin surprindere. Despre ce vorbești?

Își plecă privirea și netezi poșeta de piele.

– Am am auzit ce discutați în timp ce eram în anticameră.

– Așa deci?

Ridică din sprâncene.

– Ce am spus, nu era pentru tine.

Își cântări cu grijă cuvintele.

– Da, s-ar putea să fie o sabie cu două tăișuri. Dacă mă port frumos, aș putea *ajunge* la unchiul tău prin tine, la fel cum, fără îndoială, ar putea s-o facă și el prin tine.

– Ce vei face, domnule Hindon, vei cere răscumpărare, vei spune că-mi vei face viața un iad, dacă nu apelez la unchiul meu? îl întrebă furioasă. Sau poate te vei folosi "de bunele mele servicii", de dibăcia mea de convingere ca nepoată favorită ca să-l fac să-și schimbe hotărârea în legătură cu ceva, cu vreo hotărâre pe care vrea să ți-o impună?

O privi printre gene și ea roși.

– Nu-mi da idei, domnișoară Lyle. S-ar putea să fie periculos.

O studie în continuare cu atenție.

– Am descoperit un lucru în legătură cu tine. Am greșit profund când mi-am format o părere despre personalitatea ta. Nu ești deloc persoana timidă și temătoare pe care mi-am imaginat-o la prima întâlnire.

– Presupun că este un păcat! exclamă ea. Presupun că ați descoperit că nu mă puteți teroriza ca să părăsesc slujba, cum ați crezut, pentru că nu sunt timidă și nesigură ca o școlăriță.

El nu răspunse, doar ridică expresiv din sprâncene și ea începu să-l urască.

Îl ura pentru disprețul lui, pentru aroganța și pentru

răceala din priviri. Ura felul în care o făcuse să se simtă ca o intrusă, ca o uzurpatoare de post, ca o adolescentă insignifiantă și fără minte. Nu putea să-i ierte aerul de atotștiutor și lipsa de metodă de a se apropia de o altă ființă umană.

Niciodată până atunci nu mai simțise un sentiment atât de puternic de ură.

Zâmbetul care-i destinse doar buzele era evident provocator.

– Presupun că acum te vei duce acasă și-i vei reda textual unchiului tău discuția care a avut loc între noi.

– N-am obiceiul să spun povești.

– Nu? Ei bine, vom vedea. Orice îi vei spune, va ajunge la urechile mele. Este inevitabil. Bârfa în consiliul local este destul de eficientă.

O privi cum sta dreaptă în fața lui.

– Văd că ești jignită de ceea ce am spus despre tine.

Ea vru să-i răspundă, dar el ridică mâna făcând-o să tacă.

– Nu nega. Ți se citește pe chip.

Se lăsă pe spate, cu mâna sprijinită neglijent de spătarul scaunului, atitudinea lui nepăsătoare și

indiferentă arătând că era stăpân pe situație.

– Dă-mi voie să-ți spun că de obicei nu-mi primesc noii membri ai personalului în acest mod. Și aș putea să adaug că nici nu chem stagiarii în biroul meu ca să le urez bun venit. Am făcut o excepție cu tine, totuși din motive evidente.

Aroganța lui o lăsă fără cuvinte și tăcerea se prelungi atât de mult încât începu să se frământe. Roși și-și dădu coada pe spate, un gest inconștient pe care-l avea în momente de încordare.

Încercă să facă o ultimă tentativă de a ajunge la sufletul lui, crezând că are așa ceva.

– Domnule Hindon, când am aflat că am obținut acest post, am fost foarte mulțumită. Era un lucru pe care mi-l doream de mulți ani și am început să lucrez aici hotărâtă să reușesc. Dar se pare că din punctul dumneavoastră de vedere, doar pentru că sunt cine sunt, nu este de-ajuns.

Se străduí să-și mențină calmul, dar mai mult părea că se roagă.

– Dați-mi o șansă și sunt sigură că voi putea să vă dovedesc că pot reuși în această carieră, că am

inteligența și abilitatea s-o fac.

Se ridică, dar el îi făcu semn să se așeze. Din răceala din privirea lui, realiză că nici măcar nu-i stârnise compasiunea.

– Domnișoară Lyle, îi zise încet, punând sugativa exact în centrul biroului, apoi ridicând privirea spre ea. Mai am un singur lucru să-ți spun. Eu am toate atuurile.

Îl privi fix, întrebarea din privirea ei transformându-se în spaimă, când văzu expresia de pe chipul lui.

– Nu numai că ești angajată de probă șase luni – aș putea să te fac să demisionezi dacă aș dori în această perioadă – dar aș putea s-o fac aici și acum, îi zise în timp ce o fixa cu privirea. În ziua interviului, unchiul tău a încălcat legea. Trebuie să-ți amintești că în cererea de angajare era necesar să declari orice legătură cu un membru al consiliului Carolyn dădu din cap și el continuă ... așa că fiind rudă cu tine, el nu trebuia să fie prezent la interviu.

– Dar, n-a luat deloc parte la interviul meu, șopti ea.

– Poate că nu, dar a luat parte ... destul de volubil aș zice în discuția care a urmat după interviu. A

prezentat cazul tău cu multă convingere și după cum știi, membrii comitetului au fost convinși în afară de unul; din nou zâmbi strâmb. Deci nu trebuie decât să ridic acest telefon, zise întinzând mâna și jucându-se cu receptorul, să formez numărul de telefon al consilierului municipal Battry care, să mă exprim moderat, îl urăște pe unchiul tău din tot sufletul să-i spun adevărul și prin metode ocolitoare să anulez angajarea ta. Pur și simplu, zise pocnind din degete.

Se lăsă pe spate, încrucișă brațele și așteptă ca ea să reacționeze. Cu satisfacție, privi uimirea ei, descurajarea, ochii în lacrimi. Apoi trase spre el un teanc de hârtii și cu o mișcare bruscă îi făcu semn să plece.

În timp ce mergea încet de-a lungul coridorului, remarcă din nou zugrăveala scorojită de pe pereți. Din nou se surprinse gândind "trebuie să-i spun unchiului" Acum știa că nimic legat de bibliotecă nu putea spune unchiului.

***

Să se prefacă în fața bunicii că totul a fost foarte bine în prima zi de lucru, a fost cel mai greu lucru din viața ei. Când își privi bunica în ochi și văzu dragostea și grija din privirea ei, știu că nu trebuia niciodată s-o lase nici măcar să ghicească ce nu mergea bine.

La fel de greu a fost să răspundă întrebărilor iscoditoare ale unchiului, când îi telefonă în seara aceea, ca să afle cum a fost.

– Ei bine, ți-a plăcut? o întrebă cu afecțiune. Mulțumită de cum am tras sforile și te-am numit? Ai amestecat cumva fișele sau ai dat vreo carte greșit?

– Nu ... am lucrat la secția împrumuturi, unchiule.

Încercă disperată să-și mențină vocea degajată.

– Lucrez în depozit.

– Ce vrei să spui? întrebă tăios.

– Am fost numită într-un într-un post mult mai important – depozitul, unde se face sortarea și catalogarea cărților. Știi cum se spune, în spatele scenei, unde se desfășoară lucrurile importante, zise forțându-se să râdă.

– Ah, înțeleg. Te învață totul legat de catalogare, nu-i așa? Foarte important, foarte important. Hindon

are mai mult bun-simț decât am crezut. Sper să-și dea seama că ești pregătită, când te-a cunoscut îndeaproape.

Simți cum o cuprinde isteria, voia să râdă cu lacrimi de ironia situației. Ce ar zice, își spuse în sinea ei, dacă i-ar povesti că minunata lui nepoată, cu toată diploma ei, stătuse în genunchi toată ziua, despachetând la nesfârșit pachete?

– Te sun peste vreo două zile, ca să văd cum îți merge, îi promise.

– Nu, nu, unchiule, nu asta, se grăbi ea. Dă-mi puțin timp să mă obișnuiesc acolo. S-ar putea să mă dea afară, dacă apari pe acolo!

Râse din toată inima.

– Timidă, nu-i așa? Față de unchiul tău? Foarte bine, copilă, mă țin la distanță pentru un timp

Îl auzi vorbind cu cineva.

– Nu închide, copilă, Shane vrea să vorbească la telefon cu tine. Abia așteaptă.

Auzi cum îi spunea în șoaptă:

"Scoate-o în oraș, băiete, ca să sărbătoriți prima ei zi de serviciu".

Apoi receptorul ajunse în altă mână deoarece auzi în ureche:

– Ei bine scumpo, eu sunt.

– Ce, mă scoți în oraș?

Ideea îi surâse. Dacă vărul ei prin alianță, cu felul lui mângâietor de a vorbi, cu siguranța lui de sine și cu admirația pe care i-o purta, nu putea șterge gustul neplăcut pe care-l simțea după întâlnirea cu bibliotecarul-șef, atunci nimeni nu putea. Știa că era singurul din familie căruia putea să-i spună adevărul și în acel moment avea nevoie de o persoană simpatică și discretă.

– De ce nu? acceptă ea

– Perfect. Aranjează-te, scumpo.

Rosti numele unui mare hotel de la malul mării.

– Dar este foarte scump, Shane.

– Poate, dar banii nu înseamnă nimic pentru mine, știi asta. Îmi curg din buzunare. Râse. Mă scald în ei.

S-ar putea să aibă dreptate, își zise în sinea ei Carolyn. La urma urmelor era partener, chiar dacă doar junior, la o firmă imobiliară de succes din oraș. Tatăl lui vitreg îl ajutase financiar, îl convinsese să se

califice – abia își terminase examenele – și-și folosise influența să-l angajeze la cea mai mare firmă imobiliară. Era cunoscut că momeala pe care o oferise proprietarului firmei a fost exclusivitatea agenției de a vinde propriile case. Și pe piață era o constantă și neîncetată cerere pentru proprietăți construite de Bullman.

– Oricum, acum ai serviciu, deci poți să-ți plătești partea, nu-i așa? îi zise Shane.

Ea râse.

– În acest caz, va trebui să aștepți până la sfârșitul lunii. Până atunci nu sunt plătită.

– Foarte bine. La sfârșitul serii îmi semnezi o hârtie și-mi dai banii la sfârșitul lunii.

Coborî vocea.

– Doar dacă nu accepți să mă plătești altfel?

Asta, dragul meu, Shane, nu se va întâmpla niciodată, își zise în gând. Și tu știi foarte bine.

Îl plăcea, era distractiv și unchiului ei îi făcea plăcere să-i vadă împreună. Dar, din punctul ei de vedere, între ei nu va fi niciodată nimic.

– Știi răspunsul la asta, Shane, zise cu voce tare.

Când vii?

Îi dădu o jumătate de oră, apoi închise.

***

Până când mașina lui Shane opri în fața restaurantului, amintirea întâlnirii cu șeful ei începu să pălească. Știa că aceasta va reveni mai târziu, în noapte, dar se va bucura în aceste câteva ore ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Shane fluieră când o văzu, dar știa că așa va fi. Ar fi făcut la fel cu orice fată, fie era frumoasă sau doar atractivă. Dar era conștientă că arăta foarte bine.

Restaurantul hotelului era căptușit cu grinzi joase, iar lumina lumânărilor arunca umbre mișcătoare pe pereți. Peste tot erau ghivece cu flori și vaze înalte, iar muzica în surdină crea o atmosferă intimă. Carolyn oftă de plăcere când se așeză la masă.

Îi întoarse zâmbetul lui Shane, observând cum trăsăturile lui frumoase începuseră să se îngroașe de la

prea multă mâncare și băutură. Dar felul lui plăcut de a fi o făcea să-i treacă cu vederea multe lucruri, iar când își puse mâinile peste ale ei, nu-l respinse, cum făcea de obicei. Îi ridică mâna și i-o sărută cu un gest galant.

– Este clar că ești supărată și eu încerc să te înveselesc, îi zise când îl privi surprinsă.

Tare bine mă ascund, își zise în gând. Ca actriță aș fi de groază. Se încruntă și-și roti privirea prin încăpere, gândindu-se la un răspuns spiritual.

Simți cum i se taie răsuflarea. Era puțin probabil să ningă vara, dar era adevărat. El era acolo, stând singur la o masă din colțul sălii, omul pe care-l ura cu toată ființa ei. Richard Hindon lua masa la același hotel cu ei, iar când privirile li se întâlniră, ieșiră scântei.

Surpriza fu înlocuită de cinism când își plimbă privirea de la ea la Shane și înapoi la ea, de data asta plină de dispreț. O cuprinse furia la gândul că-i invadase momentele de plăcere și-i distrugea liniștea fragilă numai cu o privire.

Shane îi studie expresia și-i urmări privirea.

– Cine-i pacostea aia chipeșă? Îl cunoști, scumpo? Ne privește de parcă te-ar cunoaște. Este vreunul dintre

secretele tale? Din trecut sau din prezent? o întrebă luându-i din nou mâna cu un gest posesiv.

Negă, scuturând cu putere din cap.

– Dacă aș putea să-ți povestesc, Shane, îi spuse cu buzele tremurând.

– Povestește-mi, scumpo, descarcă-te

Se opri când veni chelnerul și consultară meniul împreună. Shane comandă, își scoase o țigară și o aprinse de la lumânare.

– Gata. Sunt numai urechi.

Îi povesti în detaliu întâlnirea din după-amiaza aceia cu bibliotecarul-șef și în timp ce vorbea retrăia scena. Când termină, aruncă pe furiș o privire spre bărbatul din colțul sălii și spre nemulțumirea ei văzu că încă o privea. Îi spuse lui Shane, iar acesta se întoarse încet și-l privi fără grabă pe bărbatul despre care vorbeau. Dar deja el își întorsese privirea spre mâncarea pe care chelnerul i-o pusese pe masă.

Shane bătu cu degetul în masă.

– Este dificil, Carolyn și mă îndoiesc că poți face prea multe în acest moment. Va trebui să stai vreo câteva luni și apoi să-i spui tatei că nu-ți place acolo.

– Dar, Shane, deja mi-am schimbat părerea o dată, când i-am spus că nu-mi place să fiu profesoară. Cum aș putea să renunț și la această slujbă?

– Păi, scumpo, un singur lucru nu-l poți spune tatei, și ăsta este adevărul. Ar muta cerul și pământul ca să rămâi acolo, chiar călcând legile, cum a spus cel de acolo, comentă el arătând în direcția lui Richard Hindon.

Chelnerul le aduse comanda, apoi plecă.

– Știi, o fi arogant și așa mai departe tipul din colț, dar cred că-i înțeleg punctul de vedere. Judecând după spusele tatei, îi scoate sufletul. Fiecare hotărâre pe care o ia sărmanul tip, tata insistă imediat să fie supusă întâi comitetului, chiar când hotărârea ține doar de bibliotecarul-șef.

– Dar Shane, de ce se ia de mine? îl întrebă rugător. Nu i-am făcut niciun rău.

– Nu, rățușco, dar este clar că nu va risca. Pur și simplu ai ghinion, îi zise bătând-o ușurel pe mână.

Un timp mâncară în tăcere.

– Îmi amintesc că atunci când a fost angajat Richard Hindon, tata s-a întrebat dacă a făcut bine. Era prea

tânăr pentru post, a considerat tata. Ce ar putea ști despre acest post când avea doar treizeci și șase de ani? S-a dovedit că știa o grămadă. Dar după părerea tatei, avea idei greșite și era cam prea grăbit să le pună în practică, evitând comitetul.

– Neomenos ar trebui să fie porecla lui, murmură Carolyn privind bărbatul despre care tocmai vorbeau. Ar fi trebuit să-l vezi cum mi-a vorbit.

În acel moment ca și cum ar fi simțit că îl privea, își ridică privirea spre ea, iar expresia din ochii lui era foarte neplăcută.

Confuză, luă repede paharul cu vin și reuși oarecum să-și ascundă roșeața care-i cuprinsese obrajii. Ce crede, se întrebă, că-l spionez?

– Carolyn.

Vocea lui Shane o aduse cu picioarele pe pământ. Îi prinse o șuviță din păr, o mângâie și apoi o duse la buze.

– Shane, nu, se răsti ea stânjenită la culme, știind că Richard Hindon îi privea.

– De ce nu? șopti. Ți-e teamă de faptul că șeful tău te-ar putea dezaproba? Nu se știe niciodată, s-ar putea

să-i dau idei, să-l faci să-și dorească să facă pe placul unei femei frumoase, în loc să abuzeze de ea.

Îi studie chipul.

– Și când ești furioasă, cu părul ăsta și cu ochii ăștia albaștri, ești superbă. Faci orice bărbat normal să-și dorească să te ia în brațe și să te sărute ca să te împace.

Roși la această flatare evidentă, înțelegând că el încerca s-o ajute și hotărî să-l lase. Când se aplecă și o sărută pe obraz, nu opuse rezistență. Când o mângâie pe mână, nu-l opri. Când îi spuse glume, râse mai tare decât era necesar. Cu cât mai dezgustat era bărbatul din colțul sălii, cu atât mai mult își juca ea rolul.

– Cafeaua este servită în salon, domnule, doamnă.

Chelenerul se înclină spre ei și le indică direcția.

Departe de Richard Hindon, buna dispoziție a Carolynei dispăru. Shane o conduse la un fotoliu și o lăsă, spunându-i că zărise un client important la celălalt capăt al salonului.

– Nu sta mult, te rog, Shane! îl imploră.

– De ce, scumpo, ți-e teamă că va apărea dragonul și va dori să-și ia desertul?

Îi zâmbi slab și rămase singură până când chelnerul

îi aduse cafeaua. Shane era cufundat în discuția cu clientul său, așa că turnă o ceașcă de cafea. Tocmai se pregătea să ia o gură, când Richard Hindon apăru în pragul ușii, își roti privirea prin salon, o zări și se îndreptă spre ea. Își puse repede ceșcuța pe farfurioară, pregătindu-se de luptă, simțindu-se ca o muscă prinsă în plasa păianjenului.

El ezită, părând că nu se hotăra ce scaun să aleagă, iar ea îl privea cu groază. Îi urmărea fiecare mișcare.

Din expresia amuzată de pe chipul lui, realiză că era conștient de groaza ei, care acum se transformase într-o iritantă teroare.

Ezită atât de mult în alegerea scaunului, încât realiză că făcea acest lucru ca s-o chinuiască. Se uită la cel de lângă ea, la canapea, se îndreptă spre ea, apoi își schimbă gândul. Cu mâinile în buzunare, se întoarse și studie stampele ce reprezentau vechi locomotive cu aburi și care erau agățate din loc în loc pe pereți. Carolyn știa că era una expusă deasupra capului ei. Stătea acolo, încordată, transpirând, așteptând să se întoarcă.

Agitată, îl căută din priviri pe Shane, încercă să-i facă

semn că fusese adusă cafeaua, dar el nu-i observă semnele. Se uită din nou la Richard Hindon. Încet, cu deliberare, se mișca în jurul camerei, neoprindu-se decât când ajunse la pictura de deasupra capului ei.

Mormăi un exagerat de politicos "Te rog să mă scuzi" și se postă direct în fața ei, atingându-i genunchii și studiind cu atenție pictura de pe perete. Carolyn voia să țipe, să-l lovească, să dea din mâini și din picioare, să-l împingă. Simțea că un animal sălbatic se zbătea în ea, vrând să iasă la lumină.

Ridică privirea spre el, respirând sacadat, cu dinții încleștați și toată furia pe care o simțea i se concentrase în ochi. El se uită la ea și, după satisfacția de pe chipul lui, realiză că știa foarte bine ce efect avea asupra ei. Zâmbi cu răceală, leneș și insultător, apoi se îndepărtă.

Sursa încordării dispărând, Carolyn se destinse Morocănoasă, îl urmări cum își turna cafeaua. Luă ceașca, se așeză comod în fotoliu și-și puse picior peste picior. Se întoarse și în sfârșit prinse privirea lui Shane.

Îi făcu semn că vine, își luă la revedere de la client și se îndreptă spre ea. Se trânti pe canapea și-i făcu semn să se așeze lângă el. Luă cafeaua pe care i-o întinse, își

luă și ea ceașca și cu Shane, care o ținea de mijloc, își băură cafeaua.

Apoi discutară și în tot acest timp Carolyn fu conștientă că era privită. Deși Richard Hindon stătea relaxat în fotoliu, aparent cu ochii închiși, ea știa că îi supraveghea în permanență.

– Dragonul dormitează după ce a mâncat.

Carolyn râse. Începu din nou să-și joace rolul. Se apropie mai mult de Shane, își sprijini capul de umărul lui și-i zâmbi de parcă era singurul bărbat din lume de care-i păsa. Shane îi răspunse, așa cum se aștepta, murmurându-i la ureche vorbe drăgăstoase, sărutând-o pe obraz și privind-o în ochi.

În pragul ușii apăru o femeie. Era atrăgătoare, șatenă și bine îmbrăcată. Privi în jur, îl zări pe Richard Hindon și se îndreptă spre el. El se ridică încet și o privi încruntat.

– Bună, Richard, o auziră rostind. Am potolit copiii și m-am gândit să trec să beau ceva.

Făcu semn chelnerului și când acesta se apropie, însoțitorul ei preluă conducerea. Comandă, apoi se așeză și așteptă ca ea să înceapă discuția. Și începu,

nonstop, iar pe fața lui se așternu o expresie de cumplită plictiseală.

– Dacă asta este soția lui, atunci îi plâng de milă. Uită-te cum o tratează, șopti Carolyn.

– Mai degrabă sper că nu este nevasta lui, scumpo, zise moale Shane. Îmi place la nebunie. Toate formele alea! Pe cuvântul meu, unii bărbați nu știu ce noroc au.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc Shane, dar trebuie să fie nevasta lui, murmură Carolyn. Nu-i vezi verigheta?

– Ai dreptate, zise el, dezamăgit. Am pierdut fata visurilor mele.

Carolyn râse.

– Orice fată drăguță devine fata visurilor tale.

Nou-venita întoarse capul la auzul râsetelor lor și-i privi cu atenție. Șopti ceva însoțitorului ei, care dădu iritat din cap și la rândul lui îi răspunse tot în șoaptă. Femeia se întoarse din nou, privindu-i cu atenție, întâi pe Carolyn pe care o studie gânditoare, apoi își mută zâmbind privirea la Shane. Îl studie și mai gânditoare, cu un zâmbet mai cald.

– Ai făcut o cucerire, Shane, murmură Carolyn privinsu-și mâinile.

– Cine a mai auzit de o nevastă cu ochi zburdalnici? îi șopti Shane la ureche. Și încă în prezența soțului. E clar că n-a plesnit-o la timp.

Carolyn rămase tăcută. Deși Shane folosise cuvântul "soț" cu indiferență, devenise conștientă de tensiunea din interiorul ei, pe care oricât încercă s-o controleze, nu reuși.

Așadar, acest bărbat neplăcut, nepoliticos și arogant, era însurat. Avea nevastă și copii. În ciuda celor întâmplate, îi fu milă de femeia care stătea lângă el, încercând să-i vorbească și să-l înveselească.

Carolyn se foi neliniștită, se uită la ceas și sugeră că era timpul să plece. Shane fu de acord și în timp ce se ridicau, soția lui Richard Hindon întoarse capul repede, le zâmbi la amândoi și le ură un vesel "Noapte bună"

Shane ridică mâna și răspunse cu un zâmbet la fel de cald ca al ei. Bărbatul care stătea lângă ea, se încruntă și întoarse capul.

Capitolul 4

A doua zi, când Carolyn deschise ușa depozitului, Anne o salută cu o foarfecă și împinse un pachet de cărți spre ea.

– Apucă-te repede de pacheul ăsta, Carolyn. S-a zvonit că șefu' este în inspecție.

– Este una din inspecțiile periodice, zise Stella. De obicei le face prin surprindere, dar de data asta telefonul fără fir a funcționat excelent.

– Să nu te surprindă stând, Carolyn, o preveni Anne. Nici chiar condiția ta de aproape V.I.P., n-ar putea să te salveze, dacă te prinde.

Domnișoara Blane le ceru să facă liniște și un timp lucrară în tăcere. Ori de câte ori se dechidea ușa, fetele se întorceau așteptând să-l vadă în prag. Carolyn nu întoarse capul împreună cu celelalte. Dacă Richard Hindon va apărea, prefera să devină o mobilă, să se confunde cu mesele și cu rafturile, decât să se aleagă cu unul dintre zâmbetele alea sardonice.

Cum nu apăru, tensiunea se mai risipi și zgomotul atinse din nou nivelul obișnuit. În timp ce Carolyn tăia sfori, sorta cărți și verifica facturile, se gândea la respectul pe care aceste fete îl aveau pentru bibliotecarul-șef care aproape se învecina cu teama. Fie că-l plăceau, fie că-l respectau, nu-și dădea seama, dar în mod sigur nu doreau să fie dezaprobate de el.

Atenția îi fu atrasă de cărțile pe care le despacheta. Observă că multe dintre ele erau cărți de tehnică și se întrebă oare cine era atât de interesat încât să le împrumute. Tocmai comenta asta când Pearl Matthews o auzi.

– Multe dintre cărțile astea au fost solicitate în mod special de unii dintre cititorii noștri, îi explică ea.

Carolyn oftă în timp ce trăgea un alt pachet spre ea.

Te-ai săturat? o întrebă Stella râzând. După doar două zile?

– Am impresia că pachetele astea nu se mai termină, îi răspunse Carolyn. Oare despachetarea asta merge la infinit?

Stella o aprobă dând din cap.

– Cumpărăm mii de cărți pe an, așa că nu este surprinzător.

Se opriră pentru a bea câte o cafea, apoi despachetatul continuă. Carolyn deschise un pachet care era mai mic decât celelalte și în timp ce desfăcea ambalajul, judecând după coperți își zise că probabil erau vechi și foarte valoroase. Deschise cu grijă una dintre ele și scoase o exclamație de încântare, când văzu că era un eseu al unui faimos poet publicat în urmă cu o sută de ani.

– Dacă aș fi avut cartea asta, înainte de a-mi lua dip...

Se opri brusc când văzu expresiile interesate de pe chipurile din jur.

– ... examenele la... la școală.

– Dumnezeule, răbufni Anne, probabil ai luat școala foarte în serios, dacă ți-ai făcut atâtea griji cu

examenele!

Carolyn și-ar fi dat palme, dacă ar fi putut pentru această scăpare și își zise că pe viitor trebuia să fie mai atentă. Cumva trebuia să ascundă faptul că absolvise o facultate și apoi se gândi că era o prostie să se simtă vinovată că avea o diplomă.

Se lăsă pe călcâie și în scurt timp fu complet absorbită de carte. Nici nu realiză cum trecu timpul. Vorbăria, zgomotul hârtiei rupte, toate se estompară în timp ce citea și abia când Anne o scutură de braț își dădu seama că zgomotul încetase și că toate persoanele din cameră abia dacă mai respirau.

Ochii îi căzură pe picioarele din fața ei, apoi ridică încet privirea până când întâlni expresia glaciară și sarcastică din ochii lui. Rămase îngenunghează, nemișcată, îngrozită, și roșie în obraji, privind în sus.

– Dacă tot personalul meu ar face ceea ce faci tu, domnișoară Lyle, înconjurați de cărți așa cum suntem noi, n-ar mai munci nimeni, rosti cu voce de gheață. Așa că te rog frumos, închide cartea și *continuă-ți treaba!*

În timp ce se uita la chipul neîndurător al lui Richard Hindon, nu simți niciun fel de remușcare, ci doar

mânie pentru că vorbea așa cu ea în fața celorlalți și-și arăta disprețul față de ea în public. Toată ura pe care o simțea față de el reveni.

Sări în picioare și-l înfruntă. Începu să-i răspundă cu același ton cu care-i vorbise. Voințele se înfruntară, autoritatea din privirea lui înăbuși pornirea ei și murmură o scuză. Încet, îngenunche și-și continuă treaba.

Știa că toți ochii din încăpere fuseseră ațintiți asupra lor. Se simți umilită și învinsă, totuși el nu spusese decât câteva cuvinte. Îi privi picioarele cum se îndepărtau de ea și-l auzi vorbind cu domnișoara Blane.

– Să facă muncă de rutină, îl auzi spunând. Să eticheteze, să numeroteze, să facă intrările. Dar n-o lăsa sub nicio formă să le catalogheze.

Cât de crud putea să fie? se întrebă. Își amintise ce-i spusese domnul Cotes despre interesul ei pentru acest subiect și în loc să încurajeze acest interes cum ar fi făcut cu oricine altcineva, îl folosea ca o armă împotriva ei.

Când ieși, Stella scoase un oftat de ușurare. Anne se încruntă.

– Pe Dumnezeul meu, Carolyn, era cât pe ce s-o pățești! Încă puțin și te-ar fi dat afară – pentru totdeauna. Un lucru nu suportă, să-i pui la îndoială autoritatea.

Carolyn clătină din cap.

– Nu m-am putut abține. Mă scoate din minți. Nu nu pot să-l sufăr.

Stella râse.

– Știi cum se spune Carolyn, despre legătura între ură și dragoste.

– *Dragoste?* Carolyn aproape țipă cuvântul. Cum ar putea o femeie să-l iubească ...

Făcu o pauză.

– Îmi pare rău pentru soția lui.

– Soție? Stella se holbă la ea. Ce soție? A cui soție?

– A domnului Hindon, desigur. Am văzut-o aseară când luam masa cu un un prieten. Domnul Hindon era acolo, când a venit și nevasta lui. Drăguță, chiar prea drăguță pentru el.

Apoi o descrise.

– Draga mea, nu este soția lui, e sora lui. El nu este însurat.

Anne interveni.

– Urăşte femeile, nu ştiai? Cu noi se poartă bine, asta pentru că pe noi nu ne vede ca femei, ne consideră doar ajutoare de bibliotecar cu voce mai subţire!

Celelalte râseră, iar sub acoperirea râsului lor, Carolyn încercă să ignore ciudatul freamăt al inimii.

– Aşadar, nu este însurat? Dar sigur are o o

– Prietenă? Anne clătină din cap. Niciuna, dragă doar dacă n-are o viaţă privată secretă de care nu ştie nimeni! Ai întâlnit-o pe secretara lui?

– Vrei să zici domnişoara Harvey?

– *Doamna* Harvey. Este văduvă, şi încă una veselă. Acum, există o femeie care ar dori să devină prietena lui ... foarte apropiată, cum se zice.

– Se agaţă de el, când apare tipul! zise Stella. O dată am intrat în biroul lui, când tipa era acolo, iar atmosfera era *densă,* scumpo! Crezi că lucrau? Pentru nimic în lume! Ea fuma şi râdeau cu gura până la urechi, încât nici nu m-au auzit când am bătut la uşă.

– Arată bine, recunoscu mormăind Carolyn, întinzând mâna după un alt pachet.

Stella ridică din umeri.

– În funcție de cât de răutăcios ești îți place de ea sau nu. Câteodată se pare, aș putea spune că cedează farmecelor ei. Știi, cu grație.

– Păi, s-ar putea pur și simplu ca într-o zi să obțină ce dorește, comentă Anne. Dar niciodată nu se va însura cu ea. Este genul de burlac. Singurul lucru după care este nebun este șahul.

Carolyn înălță capul.

– Joacă șah?

– Nu, nu joacă, este *deasupra* acestui lucru! spuse Stella. Compune jocuri de șah, ceea ce este mult mai dificil. Trebuie să ai creier pentru așa ceva.

O perioadă, fetele lucrară în liniște.

– Unde locuiește domnul Hindon? întrebă Carolyn.

– Cu sora lui și cu soțul ei, răspunse Anne. Nu este de prea mult timp aici. Am auzit că își caută casă. Sora lui i-a oferit posibilitatea să stea cu ei, deoarece soțul ei era plecat pentru șase luni sau mai mult. Nu-i place să stea singură cu cei doi copii. Cred că este genul neajutorat.

– Se aude că nu se înțeleg prea bine, dar el nu vrea s-o lase singură, cel puțin până nu se întoarce bărbatul

ei, remarcă Stella.

– De unde știi toate astea? o întrebă Carolyn căutând factura printre cărțile pe care le despachetase.

– Din bârfe. O cunoști pe doamna Stagg?

– Doamna care m-a adus aici, ieri-dimineață?

– Exact. O bufniță bătrână. Este asistentul-șef, mâna dreaptă a bibliotecarului adjunct, scuze, asistenta-șefă, deși n-ai bănui întotdeauna!

Râse împreună cu celelalte fete.

– Oricum, ea îl ajută pe domnul Cotes și în timp ce este acolo, trăncănește cu doamna Harvey, care-i spune toate noutățile – confidențial, desigur! – domnișoarei Stagg, care le transmite – confidențial – mai departe!

În acea seară, Carolyn descoperi că Pearl Matthews locuia la câteva străzi distanță de ea. Luară același autobuz spre casă și se așezară una lângă alta.

– Ai absolvit universitatea? o întrebă fără ocolișuri.

Carolyn întoarse repede capul spre ea.

– Da, dar cum ai ghicit?

– Păi, azi-dimineață, când ai găsit cartea pe care o citeai când a venit domnul Hindon, te-ai oprit brusc în clipa în care ai pomenit ceva, nu-i așa?

Carolyn o aprobă dând din cap.

– Asta explică de ce te-ai angajat mai târziu. De ce nu te-ai angajat la biblioteca universității? Aș vrea să cred că ești mai bine pregătită pentru treaba asta.

Carolyn ridică ușor din umeri.

– Unchiul meu a auzit despre postul ăsta și cum este aproape de casă, am făcut o cerere.

Privi pe geam casele pe lângă care treceau – reședința Bullman, remarcă indiferentă – și apoi văzu că pomii înfloreau sub căldura soarelui de primăvară.

– Ce nu pot să înțeleg, este de ce domnul Hindon te-a repartizat la depozit și de ce vrea să te țină aici, zise Pearl gânditoare. Aș fi crezut că pentru cineva ca tine ... ești cu patru, cinci ani mai mare decât celelalte fete o explicație ar fi trebuit să-ți dea.

Carolyn se uită la Pearl. Era foarte tentată să-i spună adevărul. Putea să se încreadă în ea? Părea cinstită și serioasă și mai responsabilă decât celelalte. Se hotărî să rişte.

– Te rog să nu mai spui la nimeni, Pearl, dar ieri, când domnul Hindon m-a chemat la el, mi-a spus – ei

bine, ar fi trebuit să auzi ce mi-a spus. Vocea îi tremura, apoi își reveni. Știi că sunt angajată pe o perioadă de șase luni, de probă.

Pearl dădu din cap.

– Toți începătorii sunt așa.

– Ei bine, a reieșit din ceea ce mi-a spus că va face tot ce-i va sta în putință să scape de mine în această perioadă.

O privi cu simpatie.

– De ce, Carolyn? o întrebă. Nu ești de așa de mult timp aici, ca să faci ceva rău.

Carolyn îi spuse toată povestea.

– Într-un fel, este nemilos, rosti Pearl în timp ce se îndreptau spre casă. Mai ales când își urmărește scopul. Dacă ceva îi stă în cale, îl îndepărtează am remarcat asta în scurtul timp de când este aici. A făcut o mulțime de schimbări, unele de care era nevoie, dar dacă tu îi stai în cale și a spus că vrea să scape de tine, atunci o va face, crede-mă. Și nici tu, nici unchiul tău nu veți putea face nimic.

– Dar, presupunând că-mi place munca și vreau să rămân? Și cred că așa voi face, îmi voi acorda o șansă.

Pearl clătină din cap.

– Asta nu-l va face să-şi schimbe părerea. Dacă asta este cu adevărat atitudinea lui, atunci eşti ca şi dată afară din momentul în care ai fost angajată.

Carolyn îi făcu semn cu mâna lui Pearl când se despărţiră şi se îndreptă spre casă. Ce fel de om este, se întrebă în sinea ei, care poate să calce în picioare orice obstacol din calea lui, şi să îndepărteze fără milă pe oricine îi stă în drum? Ura faţă de el reînvie şi urî cu furie controlul total pe care se părea că-l avea asupra destinului ei – şi al lui însuşi.

***

Bunica o salută de pe treptele casei, cu obişnuita întrebare pe buze.

– Foarte drăguţ. Mulţumesc, zise Carolyn răspunzându-i la întrebare.

Râse, sperând că o să pară degajată.

– Am lucrat din greu, aşa că sunt foarte obosită

acum.

Ceea ce nu-i spuse bunicii, era faptul că era supărată pentru ceea ce tocmai aflase și anume că bibliotecarul-șef avea scopul lui și că zilele ei la bibliotecă erau numărate.

După ce mâncă, se hotărî să treacă pe la unchiul ei. Dacă-i spunea că era bine și că biblioteca era un loc minunat unde să lucreze, s-ar putea să-l facă să nu mai cerceteze ce făcea acolo. Orice, își zise în sinea ei, numai să nu apară acolo.

Shane deschise ușa.

– Bună, scumpo. Ce mai face șeful cel mare și rău?

Ea se încruntă și-l respinse, iar el își dădu una peste frunte.

– Scuze, șopti.

– Bună, scumpo. Austin este plecat, zise mama lui Shane și o sărută.

– Bună, mătușa Maisie.

Carolyn o urmă în sufragerie. Masa era încă pusă și Carolyn acceptă ceașca de ceai pe care mătușa ei o împinse spre ea.

Era o femeie blondă, bine clădită, hotărâtă, în jur de

cincizeci de ani. Era blândă și liniștită, niciodată nu s-a plâns de banii pe care soțul ei i-a cheltuit cu nepoata lui pentru educația ei.

– Are o grămadă, ar fi zis. Niciodată n-o să ne lipsească ceea ce cheltuiește cu tine. Sau cu bunica ta.

Shane intră și-și turnă o ceașcă de ceai. Casa era bogat mobilată, deși se simțea mâna unui designer, era confortabilă, făcând orice musafir să se simtă ca acasă. Carolyn își zise că probabil unchiului ei îi plăcea acest gen, dar chiar dacă nu i-ar fi plăcut n-ar fi putut face mare lucru, deoarece soția de-a doua conducea casa – din când în când dezordonat, dar cu multă bucurie.

– Ce face Donna? întrebă Carolyn.

Maisie Bullman, întotdeauna gata să vorbească despre fiica ei, îi povesti în detaliu cât de minunat se simțea Donna la Paris.

– Nu muncește prea mult, șeful ei o mai scoate în oraș, deși cred că este puțin cam bătrân pentru ea.

– Ce importanță are? o întrebă scurt Shane, sorbind din ceai. Întotdeauna sora mea reușește să se distreze, indiferent cu cine este sau unde este. Dacă s-ar trezi în

toiul discuției unui bilanț, tot ar reuși să se distreze, fie doar privind bărbații din jurul mesei și unul câte unul și-ar întoarce privirile de la vorbitor spre ea!

Râseră.

– Austin este plecat în nord. La nu știu ce conferință, îi spuse Maisie.

Carolyn tresări.

– Pentru cât timp?

– Câteva zile, scumpo. Nici el nu știa când se va întoarce.

Era prea frumos să fie adevărat. Nu va putea veni la bibliotecă, dacă este plecat în nord! Încercă un sentiment de ușurare, având în vedere amânarea și chiar putu să-i răspundă cu amabilitate întrebării inevitabile pusă de mătușa ei – cum se descurcă la noul serviciu?

Evitând rânjetul lui Shane, îi spuse mătușii ei cât de mult îi plăcea, accentuând importanța departamentului și inventând o grămadă de îndatoriri pe care le-ar avea asistenții, până când, ascultând-o, ai fi crezut că întreaga bibliotecă stă doar pe umerii lor.

Când Shane o conduse la stația de

autobuz – refuzase s-o ia cu mașina – râse de eforturile ei și simți nevoia să-i atragă atenția încă o dată să păstreze pentru el ce-i spusese.

– O să-mi țin gura, îi promise el. Apropo, tata mi-a dat două bilete pentru vernisajul unei expoziții a unui artist local. Este o petrecere privată, doar pentru oficialități locale. Vrei să vii cu mine?

– Înainte de a-ți răspunde, vreau să știu cine mai vine.

– Obrăznicătură mică! Vrei să știi dacă cei care vin acolo sunt destul de buni pentru tine?

– Da, răspunse râzând.

– Păi, vor veni personalitățile de frunte locale, știi tu, de la primar cu nevastă-sa în jos, la intelectualii de tip educațional, gen directorul liceului, bibliotecarul-șef ...

– Aha, zise Carolyn, deci va fi el acolo.

– Sigur, deoarece galeria de artă este sub conducerea lui. Acum, vii?

Dacă ai ști, Shane! își zise în sinea ei. Acum dorea și mai mult să meargă. Să se întâlnească pe teren neutru, chiar dacă era în public, să-l întâlnească pe picior de egalitate, să nu fie în inferioritate – pur și simplu, doar

gândul îi provoca o imensă plăcere.

– Da, răspunse ea. Gândindu-mă mai bine, te voi însoți.

El îi făcu o plecăciune.

– Îți mulțumesc din suflet că ești atât de mărinimoasă, madame.

Sosi autobuzul și el o ajută să urce, apoi îi făcu un semn cu mâna când mașina porni.

***

A două zi dimineață, bibliotecarul adjunct veni în depozit. Se învârti prin cameră, discută cu fetele, comentând munca pe care o făceau. Se opri lângă Carolyn și ea se ridică obosită în picioare, plictiseala și nefericirea citindu-i-se pe chip.

Domnul Cotes îi zâmbi încurajator și schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi merse să discute cu domnișoara Blane. Când le părăsi, promise că va veni din nou.

Ieri, șeful, azi adjunctul – de ce acest brusc interes

pentru noi, această îngrijorare pentru bunăstarea noastră? comentă cu aciditate Stella. Niciodată n-au dat doi bani pe noi.

Carolyn mai desfăcu încă un pachet.

– Trebuie să fie pentru că i-am spus domnului Cotes alaltăieri ce mi-ai spus tu, că acest departament îl numiți "Siberia", zise. Părea atât de îngrijorat, încât presupun că s-o fi gândit să încerce să remedieze situația venind aici, să știm că totuși cineva ne iubește!

Tăcerea grea care s-a lăsat a făcut-o să-și ridice privirea și să se uite împrejur. Se întreba dacă își imagina răceala din jurul ei.

– Se pare că pe viitor va trebui să fim mai atente la ce vorbim, răbufni Anne. Având printre noi nepoata unui V.I.P. ne va fi cam greu de acum încolo. Este ca și cum am avea un interfon permanent deschis dinspre noi spre ei.

Carolyn își mușcă buzele.

– Îmi pare rău, murmură ea. Pe viitor voi fi mai atentă.

Nimeni nu răspunse și tăcerea continuă. Se părea că dintr-o lovitură, devenise un paria. "Un spion în

mijlocul lor" Asta gândeau toate acum, începând cu bibliotecarul-șef. Începu să se întrebe cât de mult va rezista.

În acea după-amiază, domnișoara Blane o chemă la ea și astfel scăpă de privirile celorlalte. Încă n-o iertaseră pentru că împărtășise "secretul" lor.

Domnișoara Blane îi zâmbi și o invită să ia loc.

– Domnul Cotes considera că trebuie să ți se dea alte sarcini, ceva mai productiv, cum a zis el, și care să-ți solicite mai mult mintea! îi spuse râzând. Ți-ar plăcea?

– Ah, mi-ar plăcea, domnișoară Blane. Ceva ca să îndrăznesc să spun? ... a cataloga?

Domnișoara Blaine râse din nou.

– Dumnezeule, nu! Vei ajunge și la așa ceva, dar cu siguranță nu acum. Nu. Domnul Cotes s-a gândit că ar trebui să te familiarizezi cu ceea ce noi numim "listare" Într-o bibliotecă – probabil ai observat când ai împrumutat o carte – dăm fiecărei cărți un număr și o clasificare. Apoi cărțile sunt etichetate și notăm aceste detalii într-un catalog de fișe. Însă în loc să scriem aceste detalii pe fișe, le primim gata tipărite de la agenția centrală de listare. Aceste fișe sunt indexate atât

sub numele autorului cât și ca temă și le ducem în departamentul de împrumut, în așa fel încât cititorii să le poată consulta atunci când vor să împrumute o anumită carte. De asemenea, avem și un "registru unic", care conține detalii despre toate cărțile pe care le avem în bibliotecă.

Se întoarse spre Pearl.

– Ți-o las în grijă pe domnișoara Lyle, domnișoară Matthews. Poate îi explici mai în amănunt aceste lucruri.

Bucuroasă, Pearl și-a lăsat treaba și i-a arătat Carolynei cum să aranjeze prima pagină a fiecărei cărți. Aceasta conținea numele sucursalei bibliotecii unde urma să fie repartizată, dădea informații despre perioada de timp cât putea fi împrumutată, despre vechimea ei și despre cum trebuia întreținută.

– Ai mare grijă cu referințele importante peste care dai, îi zise Carolynei. Unele sunt foarte greu de obținut și sunt foarte scumpe.

La sfârșitul zilei, Pearl o întrebă dacă se simțea bine în legătură cu noua ei muncă.

– Mult mai fericită, mulțumesc. Simt că am ajuns

undeva, acum.

Pearl râse.

– Nu e mare lucru, zău.

– Oricum, este mai bine decât la desfăcut pachete! îi răspunse Carolyn.

***

Pentru vernisajul expoziției, Carolyn își puse rochia neagră de catifea. Decolteul adânc îi dădea un aer sofisticat și monden și se întrebă care va fi reacția lui Richard Hindon când o va vedea. Îl va mișca sau s-ar putea să-l șocheze, dar o va remarca. Își împletise coada în jurul capului, ca o coroană, și asta-i sporea aerul sofisticat.

Se simțea puțin neliniștită în timp ce-și sorbea băutura, dar Shane o prinse de mijloc. Îi făcu semn cu mâna mătușii ei, care arăta foarte bine în rochia albă lungă. Lângă ea era Austin, pe care părea că-l amuză discuția cu un coleg consilier.

– Deci unchiul a venit acasă, își zise în sinea ei Carolyn, cu inima bătând mai tare.

Dar unde era Richard Hindon? Îl văzu, iar lângă el era Roseanna, uitându-se în ochii lui, cu ceea ce probabil spera ea că era o privire hipnotică, sorbindu-i în același timp cuvintele de parcă erau nectar. Trebuie că și băuse pentru că la un moment dat se clătină și se agăță de el pentru sprijin.

Carolyn îl privi și-i veni să râdă de tactica ei ingenioasă.

Richard îi zâmbi secretarei și Carolyn simți că o cuprinde un sentiment ce semăna surprinzător cu gelozia și se încruntă. În acel moment, el ridică privirea și o văzu. Carolyn își schimbă brusc expresia și un zâmbet larg îi apăru pe față. El ridică din sprâncene la zâmbetul ei provocator, iar Carolyn roși și se întoarse să discute cu Shane, care-i răspunse atât din priviri cât și cu vorbe.

– Dacă te uiți așa toată seara, scumpo, n-o să mai vreau să servesc nimic din gustările de aici, îi spuse. Ești adorabilă, încât îmi vine să te mănânc pe loc! Așa că ai grijă.

Privi prin cameră.

– Va trebui să te părăsesc și să circul pe aici. Din nefericire, trebuie să amestec afacerile cu plăcerea și să-mi lingușesc clienții importanți, care vor veni aici în seara asta, îi zise urmărind din priviri persoanele din încăpere.

Se uită scurt la Richard Hindon.

– Cine-i femeia de lângă șeful tău?

Carolyn îi explică.

– Dumnezeule, nu-mi place gustul lui în materie de femei. Văduvă, zici? Atunci, ar trebui să știe cum să prindă un bărbat, ar trebui să fie puțin mai subtilă în felul cum se poartă.

O sărută pe obraz.

– Vin mai târziu, scumpo.

Se trezi stând singură și într-un fel trebuia să scape de privirea sardonică a lui Richard Hindon. Se uită după unchiul ei și el întinse mâna spre ea.

– Carolyn, scumpa mea, fă cunoștință cu Harcourt Wesler, pictor și sculptor. A venit la vernisaj. Harcourt, nepoata mea, Carolyn.

Privirea îi fu captată de doi ochi pătrunzători, de un

albastru-intens. Îi sărută mâna cu un gest curtenitor, care contrasta ciudat cu îmbrăcămintea lui.

În ciuda manierelor demodate, hainele lui arătau clar că era un artist de expresie modernă.

Vorbea cu un ușor accent.

– Nepoata ta este o femeie frumoasă, zise dându-i drumul la mână ca și cum ar fi fost un lucru delicat și nepreţuit. Și părul ăsta ce culoare! Este incomparabil.

Unchiul ei se aplecă spre el și zise șoptit.

– Are ceva creier sub părul ăla, ca să fie așa. Are o diplomă.

Îl împunse cu degetul în piept.

– O să am eu grijă.

Harcourt Wesler păru impresionat, și-o întrebă amuzat.

– Și acum, ce faci?

– Este bibliotecară, răspunse el în locul ei.

Îngrozită de exagerarea deliberată a postului ei, Carolyn interveni.

– Nu sunt, unchiule ...

– Dar asta este minunat.

Domnul Wesler se întoarse şi vorbi cu bărbatul care se apropiase de ei.

– Richard.

Carolyn roşi când văzu zâmbetul lui sardonic.

– Aveţi ceva în comun, continuă domnul Wesler cu un zâmbet. Dă-mi voie să-ţi prezint pe frumoasa nepoată a ...

– Ne-am întâlnit, remarcă sec Richard. Foarte des.

– Lucrez la bibliotecă, sunt unul dintre asistenţi, explică ea cu un ton indiferent.

– Păi, dragul meu, zise Harcourt punând mâna pe umărul lui Richard. Ce norocos eşti să lucreze pentru tine o astfel de frumuseţe, inclusiv creierul într-un ambalaj atât de mic – şi foarte feminin. Cred că o preţuieşti foarte mult.

Doi ochi albaştri o studiară cu atenţie.

– Într-adevăr, răspunse el, moale şi mângâietor. Domnişoara Lyle valorează enorm pentru mine.

Dar Carolyn putu să detecteze licărirea dură din ochii albaştri şi cinismul din cuvintele mieroase.

Austin crezu că bibliotecarul-şef vorbea cu sinceritate.

– Ai văzut, draga mea, zise bătând-o pe spate și trecu împreună cu Wesler la alt grup.

– Carolyn, mă bucur să te văd.

Doamna primar, cu lanțul oficial mișcându-se ritmic pe pieptul larg, veni cu mâinile întinse spre Carolyn. Primarul, soțul ei, o urmă îndeaproape.

– De când nu te-am mai văzut, Carolyn? continuă primăreasa. Ai fost plecată, bănuiesc?

Soțul ei o lămuri.

– Este la universitate, iubito. Ne-a spus Austin.

– Am fost la universitate, domnule consilier Alderman, îl corectă Carolyn. Am absolvit universitatea.

– Lucrezi undeva interesant, dragă? o întrebă primăreasa.

Carolyn, deja stânjenită de prezența bărbatului de lângă ea, și-ar fi dorit ca ei să nu facă atât de evident faptul că o cunoșteau, deși o știau de când era copil.

– Acum lucrez la bibliotecă, domnule consilier Wilkins.

Îl privi cu timiditate pe Richard.

– După domnul Hindon, pe perioadă determinată, îndrăzni să spună, având în vedere circumstanțele.

Auzi ușoara exclamație de surpriză și știu că cel puțin de data asta rolurile se inversaseră.

N-au rămas singuri. Roseanna apăru lângă el și-l luă pe Richard de braț. Îi permise să stea lângă el, dar nu se mișcă.

– Minunate tablouri, Richard, îi susură la ureche. Hai cu mine să le vezi.

Îl trase ușor de braț, dar el nu se mișcă.

– Le-am văzut Roseanna, îi spuse calm.

– Și v-au plăcut, domnule Hindon? îl întrebă Carolyn. Apreciați arta modernă?

– Din poziția mea, domnișoară Lyle, și având în vedere că galeria de artă este sub conducerea mea, n-o să mă compromit să răspund la această întrebare. Mă străduiesc să rămân receptiv atât în artă ca și în alte lucruri.

Caroluyn fiind încurajată de vinul pe care-l băuse, făcu ochii mari, privindu-l neîncrezătoare Spera că el va recunoaște motivul pentru neîncrederea exagerată. Și el recunoscu. Chipul i se înăspri.

– Receptiv la *toate* lucrurile, domnișoară Lyle inclusiv la cei mai noi membri ai personalului meu, zise

atât de încet, încât nici însoţitoarea lui nu-l auzi deşi stătea foarte aproape de el.

– Aşadar, niciodată nu vă compromiteţi domnule Hindon, niciodată nu vreţi să se ştie de ce parte sunteţi?

– Niciodată, domnişoară Lyle, nici măcar din punct de vedere politic. În poziţia mea, niciodată nu-mi fac cunoscute intenţiile. În această adunare, zise arătând oamenii din jurul lui, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, n-ar fi deloc înţelept să-ţi arăţi intenţiile.

– Oh, Richard, susură Roseanna, auzind doar ultimele cuvinte. Nu spune asta! Un bărbat n-ar trebui să-şi ascundă sentimentele, mai ales în ceea ce priveşte femeile.

Se agăţă de braţul lui şi-şi ridică privirea spre el.

El o ignoră, la fel făcu şi Carolyn. Aveau o discuţie care n-avea nicio legătură cu persoanele din cameră.

– Sigur, domnule Hindon, întâi acel cineva ar trebui să presupună că aveţi sentimente, îl provocă ea.

El îi privi zâmbetul uşor şi ochii mari. Nu-şi dădea seama că erau strălucitori din cauza băuturii şi că avea o privire provocatoare. Ştia doar că pentru prima oară vorbea de pe picior de egalitate şi nu se gândi nicio

clipă că doar peste câteva ore relația lor va reveni la normal și că el va prelua din nou conducerea.

O privi printre gene.

– Te asigur, domnișoară Lyle, că am sentimente ca orice om. Dar că le controlez mai bine ca alții, să zicem că este norocul meu?

Și pe ale tale, s-ar fi putut adăuga după tonul lui.

Aroganța și îngâmfarea lui îi zgândări sarcasmul.

– *Dumneavoastră* aveți sentimente, domnule Hindon? Mă surprinde. Dacă n-ați fi menționat acest fapt, nici n-aș fi observat. Pot doar presupune că sunt puțin cam ruginite datorită nefolosirii.

Văzu cum degetele i se încleștară pe piciorul paharului de vin și se gândi că l-ar putea sparge datorită strânsorii. Dar după strălucirea și furia din privirea lui, își dădu seama că avea în curând să plătească pentru că vorbise prea liber. Însă teama care o cuprinse fu învinsă de sentimentul de triumf pentru că măcar o dată fusese mai tare ca el.

Harcourt Wesler, pictor și sculptor, luă cuvântul și după o cuvântare lungă și dezlânată – iertat de auditori, care își explicară meandrele verbale prin

temperamentul artistic – declară expoziția deschisă.

După aceea, Carolyn se plimbă în jurul camerei, studiind picturile și crochiurile. Le găsi ciudate și încercă să înțeleagă ce doreau să transmită.

– Acum, este rândul meu să pun întrebări, domnișoară Lyle.

Richard era lângă ea.

– Îți place ceea ce vezi?

– Nu, îi răspunse fără urmă de ezitare.

– De ce nu? Explică-mi.

Părea cu adevărat interesat, dar ea nu reuși să-și exprime gândurile.

Până la urmă ridică din umeri.

– Poate pentru că nu le înțeleg.

– Dar nu trebuie să le înțelegi. Nu trebuie să știi de ce cerul este albastru ca să te bucuri că este senin. Nu trebuie să înțelegi frumusețea unui chip de femeie, sau culoarea părului ei, zise privind-o în ochi, cu o voce mângâietoare. Sau corpul ei atrăgător, ca să le apreciezi, continuă privind provocator decolteul ei.

Carolyn roși și ridică mâna spre gât cu un gest protector. El văzu gestul și zâmbi. Ura felul în care o

tachina și se învinovățea pentru că-i arăta cât de tare o afectau cuvintele lui.

Cu efort, reuși să se stăpânească și se grăbi să-i abată atenția de la persoana ei.

– Toate astea sunt pur și simplu expresii ale trăirilor interioare ale acestor artiști, neîmplinirile și obsesiile lor, transpuse pe pânză, dar de ce le expun vederii publicului și apoi le numesc opere de artă? zise ridicând brațul.

Zâmbetul lui o irită.

– Nu ești adepta descărcării frustrării?

Încă n-o lua în serios. Din nou râdea de ea și se înroși furioasă.

– Depinde de frustrare, se răsti.

El rânji.

– Un răspuns foarte înțelept, domnișoară Lyle. Este foarte important să faci deosebirea.

Zâmbetul îi dispăru, făcând loc încruntării.

– Unchiul tău caută o pradă.

Consilierul Bullman se postă în fața lui Richard Hindon cu o atitudine războinică.

– Presupun că domnului bibliotecar îi plac toate

prostiile astea de pe pereți. Ai aproba orice, nu-i așa, ca să provoci discuții la adunare.

Richard primi provocarea cu calm.

– Nu este întru totul adevărat, consilier Bullman. Respect cu adevărat tot ce este vechi. Trebuie s-o fac, deoarece prin natura serviciului meu mă întâlnesc adesea cu lucruri vechi.

Cu mâinile în șolduri, consilierul se părea că nu remarcase sarcasmul și continuă.

– Presupun că acum vorbești despre noi, cei vechi. Perfect, poate suntem puțin demodați, dar avem dreptul să avem ideile noastre. Se poate să fie vechi, dar cel puțin au experiență și sunt realizați. Nu ca ai tăi, atât de tineri și de slabi, încă mai au caș la gură.

– Fără idei noi, consilier Bullman, nu există progres, răspunse Richard și Carolyn se miră de răbdarea lui. Trebuie să li se dea o șansă. Mai mult ca sigur că toate ideile – chiar și cele vechi – au fost noi, când au fost expuse prima oară.

Austin scoase un mormăit învingător și se îndepărtă mârâind, foarte puțin convins.

– El și ideile lui noi!

O mână o cuprinse după umeri și Shane o sărută pe obraz.

– Iubito, scuză-mă că te-am neglijat, dar am făcut serviciul de relații publice. Vino cu mine, scumpo. Cu tine alături, cu farmecul tău și ăă o privi din cap până-n picioare celelalte haruri, este mult mai productiv decât orice campanie publicitară.

Furios că locul consilierului fusese luat de fiul lui, Richard o chemă pe Roseanna de parcă era proprietatea lui. Ea veni imediat, ca un câine devotat. Se agită în jurul lui, când îl luă de braț, iar Richard fără să mai arunce o privire spre Carolyn, își conduse secretara în celălalt capăt al camerei.

Deprimată brusc, nici măcar nu încercă să-i răspundă lui Shane, ci-l urmă la diferitele grupuri pe care le abordă, răspunzând automat la întrebări, râzând cu o veselie falsă la glumele lor și în general lăsând impresia că se distrează grozav. Nu mai vorbi cu Richard Hindon, dar îl zări foarte des lângă Roseanna, vorbind, râzând, conversând la fel de convingător ca ea. Dar știa că ceea ce la el era distracție adevărată, la ea era doar prefăcătorie.

Capitolul 5

A doua zi, Carolyn se grăbi să ia prânzul și se întoarse în depozit înaintea celorlalți. Căută printre registrele domnișoarei Blane și găsi volumul pe care-l căuta. Toată lumea îi zicea "Dewey", iar domnișoara Blane îl consulta ori de câte ori clasifica o nouă achiziție. Registrul o fascinase pe Carolyn și în sinea ei se hotărâse să încerce să facă o clasificare de una singură.

Deschise registrul și începu să-l frunzărească. Apoi își dădu seama că îi trebuia o carte s-o clasifice și alese una de pe raft la întâmplare. Ușa se deschise, dar nu-și

ridică privirea, presupunând că era una dintre fete care se întorcea de la masă. Dacă celelalte vor vedea ce face, probabil vor râde de ea. Întoarse paginile, devenind din ce în ce mai uimită. Clasificarea nu era deloc ceva ușor, așa cum își închipuise ea.

– Ce naiba îți închipui că faci?

Înălță brusc capul și întâlni o privire atât de rece și de severă, încât aproape scăpă registrul din poală.

– Cine ți-a dat permisiunea să te joci cu Dewey? Am dat instrucțiuni precise în legătură cu tine, să nu ți se permită să faci catalogări.

Richard Hindon întinse mâna după registru, dar ea îl ținu cu putere.

– Dă-mi registrul. Nu trebuie să-ți pierzi timpul când muncești.

– Sunt în pauza de masă, domnule Hindon. Și în acest timp, de obicei nu muncim.

– Prânz sau nu, nu permit nimănui, *absolut nimănui* să se joace cu proprietatea bibliotecii și asta se referă și la nepoata președintelui.

Dorința de a-l pune la punct a fost prea puternică și n-a putut rezista.

– Faceți parte dintre acei bibliotecari, domnule Hindon care nu dorește ca asistenții să învețe și să-și îmbunătățească ceea ce au învățat? Dinadins îți subestimezi personalul?

– Nu, domnișoară Lyle. Sunt capabil la fel ca ceilalți să recunosc inteligența celor cu care lucrez, *când* aceasta există ...

Îl întrerupse, provocându-l mânioasă.

– Poate v-ați dat peste cap să vă alegeți asistenți mediocri, doar ca să-i puteți controla și să vă asigurați că nu vor avea idei proprii?

Respira precipitat și-l privea așteptând următoarea mișcare, cuvintele pe care tocmai le rostise ajungând la ea ca un ecou. O cuprinse neliniștea – oare ce-i va răspunde? Ce va face? Îl înfruntase și-l provocase. Va pune mâna pe telefon, va lua legătura cu acel consilier care-l ura pe unchiul ei?

O măsură încet din cap până-n picioare.

– Dacă nu-mi poți arăta respect, domnișoară Lyle, cel puțin poartă-te politicos, îi zise cu răceală, cu un chip de piatră. Oricum, oricât de mult urăști ideea, eu conduc aici.

Roşi, sub privirea lui tăioasă.

– Îmi cer scuze, murmură ea. Voi încerca să-mi amintesc locul meu de asistent stagiar în viitor, adăugă cu amărăciune.

El ridică din sprâncene, dar nu făcu niciun comentariu şi întinse din nou mâna.

– Registrul, te rog.

Îi dădu registrul.

– Acum, dă-mi şi cartea asupra căreia ţi-ai aruncat privirea.

Îi dădu şi cartea.

Ocoli biroul şi puse registrul pe biroul domnişoarei Blane.

– Vino aici, domnişoară Lyle.

Îl urmă şi el îi arătă scaunul.

– Adu-l aici şi stai jos.

Se aşeză şi el şi o privi cu un uşor zâmbet sarcastic.

– Ai putea numi asta un mic instructaj, ceva ce las de obicei pe seama adjunctului meu şi a asistentului-şef. Oricum, voi face o excepţie pentru nepoata preşedintelui.

Rămase nemişcată, cu mâinile încleştate în poală,

privindu-l cum deschide registrul.

– Știi cine a fost Dewey, domnișoară Lyle? A fost un american – Melville Dewey – care în 1873 a inventat ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de sistemul zecimal Dewey. El a împărțit toate cunoștințele în zece grupe specifice. Fiecare grup l-a împărțit în zece subgrupe și așa mai departe. Astfel, de exemplu, deoarece științele sociale sunt clasificate la 300, dacă alegi o carte de sociologie, o vei găsi la 301. Înțelegi?

Se uită la ea și ea dădu din cap, schițând un zâmbet slab.

– Bine. Ești atentă. Acum, dacă luăm o carte – lasă-mă să mă gândesc la una – să zicem, teoria socială a timpului modern este clasificată la răsfoi paginile lui Dewey și-i arătă ... aici la 301.15. Și așa mai departe.

Își drese glasul, încercând să vorbească natural.

– Ați întâlnit și greșeli?

– Vrei să spui, o carte care nu se potrivește la categoria unde era încadrată? Sigur. Unde este cartea pe care o aveai?

Citi titlul.

– Ai ales una dificilă, pe cuvântul meu.

Zâmbi și chipul i se transformă. Inima îi tresări în piept și la rândul ei îi zâmbi.

– Este vorba despre linia ferată Somerset și Dorset.

O deschise.

– Mda. Se pare că este din perioada victoriană. Acum, având în vedere că se referă la motoarele cu abur, ar putea fi clasificată la cărți tehnice, în acest caz ar avea numărul ăă ... 621.13.

– Ah.

Un scurt oftat de ușurare, gândindu-se că problema complicată fusese rezolvată.

– Ah, dar ridică mâna, este și despre transport, în care caz numărul de clasificare ar fi 385.3. Sau este despre transportul pe calea ferată? Și în acest caz, ar primi un alt număr de clasificare. Înțelegi ce vreau să spun când am zis că poate fi diferită clasificarea și că trebuie lăsată pe seama experților?

Dădu din cap.

– Cum poți deveni catalogator, domnule Hinton?

Îl privi cum își trece degetele prin păr.

– Trecându-ți examenele, domnișoară Lyle, și specializându-te în acest domeniu din start.

– Oh, zise ea făcând o față lungă.

– Nu este o sarcină grea pentru cineva interesat și inteligent.

Ridică privirea spre el după ultimul cuvânt și văzu tachinarea din ochii lui.

– Ceea ce eu nu am.

El închise cele două cărți și se ridică.

– Asta, domnișoară Lyle, rămâne de văzut. Este mai bine să plec, înainte ca ceilalți să vină și să creadă că nu mai sunt în toate mințile.

Se opri în ușă și se uită la ea.

– Încep să cred și eu, zise încet, închizând ușa.

***

Ziua de lucru se terminase și ceilalți plecaseră acasă. Știind că bunica ei lua ceaiul cu niște prietene – se dusese să-și viziteze sora, care locuia la câteva stații de tren de orășelul lor – Carolyn rămăsese să termine ce avea de făcut.

Apoi închise ușa depozitului cu un oftat și rămase câteva clipe privind în jurul ei. Putea să simtă tăcerea care cuprinsese biblioteca. Umbre cenușii și misterioase se strecurau prin ferestrele înalte, iar mirosul de clădire veche domina totul. Probabil că asta îl înnebunea pe bibliotecarul-șef.

Oricum, începea să simtă că o cuprinde sentimentul că aparține locului și hotărârea de a face orice îi dădea putere să rămână acolo.

Se întoarse de la intrarea principală și privi scara.

Ce era oare acolo sus, în afară de biroul bibliotecarului-șef și al adjunctului lui? Cuvintele "Departamentul de informare" era scris cu litere mari pe perete. Privi ceasul și constatând că mai avea timp, hotărî să arunce o privire înainte ca bibliotecarul de serviciu să plece.

Urcă repede scările și urmări săgețile care o conduseră în fața ușii duble de lemn. Le împinse, dar nu se deschiseră. Erau încuiate. Ajunsese prea târziu. Dezamăgită, se întoarse și-l văzu pe domnul Cotes în pragul biroului lui.

– Bună, domnișoară Lyle. Ai nevoie de ceva de aici?

Ezită.

– Ah, nu, nimic, mulțumesc. Am vrut doar o carte, asta-i tot. N-are importanță.

Trecu de el, dar el îi puse mâna pe umăr.

– Stai o clipă. Nu ți s-a arătat biblioteca? Nu?

Se încruntă.

– Nici măcar secțiunea pentru copii? Păi, o să îndreptăm lucrurile. Este obiceiul nostru să prezentăm nou-veniților toată biblioteca și asta chiar din prima zi.

Intră în birou.

– Ai puțin timp liber?

– Da. De asta am urcat aici, dar toată lumea a plecat.

– Atunci, voi face eu onorurile. Doar o clipă, să iau cheile.

Deschise un sertar și le luă.

– Urmează-mă, îi zise și se îndreptă spre sectorul informativ.

Când trecură pe lângă biroul bibliotecarului-șef, ușa se deschise și în prag apăru Richard Hindon. Secretara se învârtea în jurul lui.

– Bună, Richard, zise domnul Cotes. Tocmai o însoțeam pe noua noastră colegă în turul de onoare.

Știai că nu i-a fost prezentată biblioteca?

Se pare că Richard Hindon luă observația ca pe un afront personal. Se uită urât la Carolyn.

– Îmi pare rău că nu mi-am îndeplinit misiunea și că n-am recunoscut în domnișoara Lyle o persoană foarte importantă. Te rog să accepți scuzele mele, domnișoară Lyle, pentru că n-am respectat protocolul în cazul tău.

Roseanna Harvey chicoti. Domnul Cotes păru supărat și o luă protector de umeri. Pe Carolyn o înfurie insulta calculată a lui Richard Hindon și-i răspunse printre dinți:

– Câteodată, domnule Hindon, după cum știți, nici eu nu respect protocolul, așa că nu mă aștept s-o facă alții. Chiar dacă mă privește pe mine, ceea ce nu este cazul. Tot ce cer, este doar normala politețe pe care o arătați tuturor membrilor personalului.

Roseanna își ținu suflarea. Pe moment, domnul Cotes o strânse pe Carolyn de umăr, apoi îi dădu drumul.

"Asta da, fată", probabil că-și zise în gând. N-are nevoie să fie apărată.

Dar dacă mâna i-ar fi rămas în continuare pe umăr ar

fi simțit-o cum tremura sub privirea dură pe care i-o aruncase Richard Hindon.

Roseanna îi zâmbi domnului Cotes.

– Richard vreau să zic domnul Hindon mă conduce acasă, domnule Cotes.

Apoi o privi pe Carolyn și pe chip îi apăru un zâmbet triumfător. Îl luă pe Richard de braț, îi zâmbi cochet domnului Cotes și-și trase cu blândețe însoțitorul după ea. Iar el o urmă ca un mielușel.

– Hai la mine să bem ceva, o auziră șoptindu-i destul de tare, în timp ce coborau scările.

***

Abia după o oră Grahan Cotes încuie ușa grea de la intrare și o urmă pe Carolyn. Ea îi mulțumi pentru că îi arătase biblioteca.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat, zise el.

Privi peste capul ei, la trecători.

– Bănuiesc că te duci acasă, acum. Pot să te duc cu

mașina?

– Sunteți foarte amabil, dar pot să iau autobuzul.

– Îmi face plăcere să te conduc. N-am nimic altceva de făcut.

Se îndreptară spre parcare.

– Bănuiesc că ai o întâlnire? o întrebă zâmbind.

– Nu în seara asta. Cred că în seara asta o să lenevesc.

Rămase nemișcat

– Crezi că pot să te conving ...?

Apoi continuă, șovăielnic:

– Nu, sigur că nu.

Rămase nemișcat din nou, privind-o cu speranță.

– Dar ... ai vrea? Ai vrea să iei masa cu mine?

Carolyn vru să refuze, văzu cum speranța din privirea lui începe să dispară, și-i zâmbi.

– Sunteți foarte amabil ...

– Vrei? o întrerupse. Minunat, foarte bine. Acum, unde să mergem? Undeva unde este liniște.

Restaurantul pe care-l aleseseră era situat pe o stradă laterală.

– Te las pe dumneata să comanzi, spuse Carolyn în

timp ce el studia meniul. Carolyn îl studie pe furiș. Părea învăluit într-un aer de singurătate. Pentru vârsta lui, avea prea mult păr alb și asta o mira, având în vedere că era o persoană plăcută, foarte diferită de bărbatul care-i era șef.

– Presupun că o mulțime de băieți fac coadă la tine, îi spuse zâmbind, după ce dădu comanda.

– Nu chiar. Ies cu Shane, fiul vitreg al unchiului meu. Dar suntem doar prieteni.

– Doar prieteni? Cu o femeie atrăgătoare? Sigur nu!

– Ah, dar eu nu-l iau pe Shane în serios și la fel face și el cu mine. Este de-ajuns ca o altă fată să-l privească într-un anumit fel și este după ea, cu nasul în pământ!

Râseră.

– Așadar, ești singură? remarcă în treacăt.

– Eu ăă ...

Ezitarea o uimi și pe ea și pe el.

– Desigur, zise hotărâtă.

Sosi comanda și începură să mănânce.

– De când lucrezi la bibliotecă? îl întrebă.

– Oh, nici nu-mi mai amintesc. Am urcat treptat în ierarhie. Acum, m-am oprit.

Îl privi întrebătoare.

– Am stabilit până unde pot să ajung, așa că m-am oprit. Nu sunt genul de conducător. Îmi cunosc limitele. În asta, ca și în ăă o privi, apoi își plecă privirea alte lucruri.

Vântură cuțitul.

– Am patruzeci și unu de ani, doar cu patru ani – calendaristic vorbind – mai mult decât Richard. Dar din punct de vedere al experienței, am cu douăzeci de ani mai mult.

O privi.

– Soția mea a murit presupun că ai auzit? Am fost căsătoriți doar câțiva ani.

– Nu te-ai mai recăsătorit?

Clătină din cap.

– N-am dorit s-o fac până acum.

– Domnul Hindon nici el nu este căsătorit, îndrăzni ea.

– Richard? Se strâmbă. Are o inimă pe undeva, dar este atât de bine ascunsă, încât mă îndoiesc că vreo femeie va ajunge la ea.

– Dar doamna Harvey?

– În niciun caz. Nu-i va ieși pasiența.

Râse.

– O ține sub presiune și o face atât de bine, încât ea crede altceva. Nu vrea s-o piardă este o secretară extrem de bună. Îl înțelege foarte bine. Îmi cer scuze pentru felul cum s-a purtat șeful cu tine, domnișoară Lyle, zise el ezitant.

Trase aer în piept ca să-i răspundă, dar nu reuși, cuprinsă de o ciudată dorință de a plânge. În schimb, scutură din cap.

– Nu ... n-are importanță, reuși să rostească.

– Dar îmi închipui că doare.

Ea ridică din umeri, încercând fără succes să pară că nu-i pasă.

– Biblioteca asta este viața lui, continuă Graham. Este foarte hotărât s-o scoată din rutina în care a lăsat-o predecesorul lui. Ideile lui sunt atât de moderne față de cele ale comitetului, încât spumegă de furie când întâmpină piedici.

– Și unchiul meu este cel mai rău dintre toți, presupun?

El evită să răspundă.

– Necazul este că Richard va ocoli sistemul. Tot timpul caută să ocolească, să se desprindă şi să se distanţeze de ei. Oricine ... i se opune, este repezit.

– Ştiu. Şi eu, ca nepoată a preşedintelui sunt sacrificată împreună cu alţii.

– Mi-e teamă că da. Vezi tu, visul lui Richard este o bibliotecă nouă, mobilată modern, cu echipamente moderne, cu rafturi, bine luminată, cu depozite spaţioase. Dar nu sunt bani.

Apoi discutară despre ceilalţi membri ai personalului.

– Ţi-ai făcut vreo prietenă, până acum?

Îi povesti despre Pearl Matthews.

– Ah, Pearl, zise el. Este una dintre cele mai bune. Dar ar trebui să se rupă de casă. Se simte prea bine acolo, este prea dependentă de părinţii ei.

Zâmbi.

– Ar trebui să-şi găsească un prieten şi să se mărite.

– Se pare că este tratamentul pe care-l prescrie un bărbat pentru o femeie, râse Carolyn în timp ce părăseau restaurantul şi se îndreptau spre parcare.

Graham o conduse până acasă. Îi mulţumi pentru

companie, apoi plecă făcându-i semn cu mâna și cu zâmbetul pe buze. Speră, în timp ce-l privea îndepărtându-se, că-i mai alinase singurătatea în seara aceea și într-un fel se bucură că reusise s-o facă.

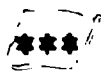

– Carolyn, avem nevoie de tine.

Stella o prinse de braț imediat ce sosi, a doua zi dimineață.

– Privește toate pachetele astea. Tocmai a sosit un nou transport de cărți și toți ajută la despachetat.

Domnișoara Blane ieși din nișa ei.

– Domnișoară Lyle, vrei să dai o mână de ajutor?

Spre sfârșitul după-amiezii, încă lucrau de zor. Se părea că mormanul de pachete nu se mai termina. La fiecare pachet era verificată factura, se menționa numele bibliotecii căruia îi era repartizat și pus pe raft în vederea transportării mai departe. În timp ce umplea rafturile, Carolyn se gândea că va avea de etichetat și

numerotat noile achiziții și completat fișele cu detaliile noilor cărți până o să le viseze.

Stătea în genunchi admirând un atlas foarte scump, când ușa se deschise și de groază i se ridică un nod în gât. În prag stătea unchiul ei, privind îngrozit poziția nepoatei lui și ceea ce făcea, precum și spaima întipărită pe chipul ei.

– Ce-i asta? tună el. Frecai podelele?

Nici măcar nu era o glumă. Era o declarație de război pentru bărbatul din spatele lucrurilor.

– Și de când durează treaba asta?

Auzind tonul războinic, domnișoara Blane apăru din nișa ei și se cutremură văzându-i mânia.

– O să am grijă de asta, tună el. Unde este domnul bibliotecar Hindon?

– În biroul lui, domnule, murmură domnișoara Blane. Vă conduc la el.

El o dădu la o parte.

– Cunosc drumul. O să rezolv eu asta, Carolyn, copila mea, o rezolv eu!

Făcu stânga împrejur, înainte ca ea să poată să bâiguie:

– Te rog, unchiule, nu

Dar el dispăruse. Încercă să-l urmeze, dar căzu din nou în genunchi. Într-o clipă de disperare, își acoperi ochii, simțind mila tuturor celor din încăpere. Chiar și așa, când îi privi avu impresia unei bariere, o retragere a prieteniei pe care i-o oferiseră de când începuse să lucreze acolo. Bănuiala le făcu să întoarcă privirile, iar Stella îi aruncă o privire care însemna "de partea cui ești?" care o făcu să-și dorească să-și acopere din nou ochii.

Abia mai scoase un cuvânt toată după-amiaza. Domnișoara Stagg intră, o căută din priviri pe Carolyn, apoi se strecură în nișă.

– Draga mea, ar fi trebuit să-l auzi! murmură ea. Îi puteam auzi fiecare cuvânt. Nu știu ce au crezut cititorii. M-am rușinat, când urla despre prețioasa Își duse mâna la gură.

Sosi ora plecării și încă nu auzi nimic de la bibliotecarul-șef. Simpatia pe care i-o arăta Pearl pe drumul spre casă o mai ajută puțin și sporovăiala ei veselă o opri pe Carolyn să se gândească la ce simțea bibliotecarul-șef pentru ea în urma tiradei unchiului ei.

Bunica o întâmpină în pragul ușii.

– L-ai văzut pe unchiul tău azi? M-a sunat să-mi spună că va trece să vadă cum te descurci.

– Da, buni, zise dând din cap. L-am văzut.

Și nu mai continuă.

După ceai, sosi și unchiul ei. Se trânti în fotoliu, având un aer de cuceritor.

– Ei bine, am avut o adevărată ceartă cu tipul ăla, Hindon, draga mea și am îndreptat lucrurile pentru tine, începu el imediat.

Pufni.

– Nepoata mea în genunchi! În viața mea n-am auzit așa ceva. I-am spus-o în față.

Carolyn se cutremură, gândindu-se ce va urma.

– Este nepoata mea, i-am spus. Nu vreau s-o văd făcând munca unei servitoare. În genunchi, despachetând pachete și lipind etichete! Păi, și un imbecil poate s-o facă. Și ce crezi că mi-a răspuns tinerelul? "Nu este calificată să facă altceva". Păi, omule, i-am spus, are o diplomă. Sigur este calificată. Doar n-am cheltuit atâția bani cu educația ei degeaba. Și atunci, ce mi-a răspuns? "Diploma ei nu este

importantă." *Nu este importantă!*

– Dar unchiule, este adevărat. Are dreptate. Nu sunt calificată. Trebuie să faci cursuri de specialitate si să dai examene, pentru a obține calificarea de bibliotecar.

Dar consilierul Bullman n-o asculta.

– Așa că în timp ce el căuta să scape, am abordat problema achiziționării de cărți noi pentru bibliotecă. De ce nu ni s-a prezentat lista de cărți, să le selecționăm cât mai curând?

– Am desființat subcomitetul ăsta, mi-a răspuns în stilul lui arogant.

Pot să-ți spun că aproape am explodat.

– Era înființat, mi-a spus – și unchiul ei imită batjocoritor vocea cultivată a șefului ei – ca să-l ajute pe predecesorul meu. Eu n-am nevoie de un astfel de ajutor.

Sub conducerea mea, cărțile pentru biblioteca asta se aleg pe baze mai largi, mi-a răspuns. Eu iau în considerare sugestiile cititorilor. Mă consult cu bibliotecarii din ramura mea și cu șefii personalului. De asemenea, permit și asistenților debutanți să-și spună părerea – chiar și nepoatei tale, consilier Bullman,

mi-a mai zis.

Austin dădu cu pumnul în brațul fotoliului.

Carolyn își imagină rânjetul lui Richard Hindon când spusese asta.

– Chiar și nepoata mea! insistă Austin. O pui pe nepoata mea la nivelul unui *debutant* ? i-am zis.

– Dar unchiule, are dreptate, protestă Carolyn. Sigur că sunt debutantă.

Austin se răsuci și se holbă la ea.

– De partea cui ești, fetițo, mă întreb? De partea tinerelului ăla, sau a unchiului tău?

Caroyn nu răspunse.

– Știi cine îți unge pâinea cu unt, fetițo?

Șantaj moral, își zise în gând cu amărăciune Carolyn, o marionetă trasă de sfori.

Și eu sunt marioneta, trebuie să fac așa cum mi se spune, altfel Dar sunt la mijloc. Sunt mingea de fotbal pe care o pasează de la unul la altul, fiecare încercând să marcheze.

– Îl învăț eu cine este șeful, mormăi el în timp ce ieșea din casă, să știu că este ultimul lucru pe care-l fac. O să-i pun atâtea piedici în tot ce va dori să facă, încât

la final va realiza că nu ne poate învinge. Pur și simplu va trebui să mi se alăture! O să vezi că va deveni unul de-al nostru. El și ideile lui noi!

Capitolul 6

Cum intră, domnișoara Stagg o întâmpină.

– Domnul Hindon dorește să te vadă imediat ce sosești, domnișoară Lyle. Așa că mai bine du-te imediat.

Începe, își zise în gând, scoțându-și haina și punând-o pe braț. Începe meciul zilei. Câte puncte va marca – la fel de multe ca unchiul ei? Urcă încet scările, întrebându-se cum o va întâmpina.

Secretara era lângă el. O mână se odihnea pe umărul lui, iar în cealaltă ținea un blocnotes. Avea un surâs afectat, privind-o cu condescendență și ușor amuzată. Dar el nu-și ridică privirea.

– O să te anunț când plec, doamnă Harvey, îi zise

Ea dădu din cap și părăsi camera.

Tot nu-și ridică privirea.

– Ia loc, domnișoară Lyle.

Avea o voce obosită. Încercă să-și pună în ordine hârtiile din fața lui. Brusc, își ridică privirea spre ea și o privi printre gene.

– Spune-mi, domnișoară Lyle, de ce l-ai trimis pe unchiul tău să mă înfrunte, așa cum a făcut ieri? N-ai avut curajul să vii aici, să-mi spui personal?

Aproape i se tăie respirația în fața acestui atac brusc.

– De ce vrei să te schimb? Te consideri superioară? Crezi că-ți insult inteligența poate, că este o pierdere pentru că ai o diplomă, dacă îndeplinești asemenea sarcini? De asta l-ai trimis pe unchiul tău să-mi forțeze mâna? N-ai fost tratată cu destul respect, nu s-a întins covorul roșu?

Roși, apoi furia i se topi. Nici măcar nu mai suferea. Ce rost avea? Nu putea să se lupte cu doi bărbați. Nu putea lupta nici cu unul, măcar.

– Nu i-am cerut unchiului meu să vină la dumneata, zise cu efort. A venit din proprie inițiativă. Ori de câte

ori întreba cum îmi merge aici, i-am spus că-mi place aici, și cât de bine mă simt.

Vocea îi tremură, dar se stăpâni.

– Nu te-am trădat, ți-am fost loială, deși nu crezi.

– Mulțumesc pentru aceste cuvinte liniștitoare.

Sarcasmul era evident și insensibilitatea lui o mâhni profund. Îi era imposibil să ajungă la el, dar trebuia să încerce.

– Cu toate acestea, am dat ordine și cum sunt la mila comitetului conducător, trebuie să fac așa cum îmi dictează președintele comitetului. Deci, ca un pion în jocul de șah, va trebui să te mut. Dar de acum voi juca în felul meu. Înțelegi?

Ea dădu din cap. Își încleștă mâinile în poală și-i întâlni privirea. Însă el își plecă ochii, găsi un creion pe masă și începu să se joace cu el.

– Domnule Hindon, te-aș scuti de prezența mea, dacă ar fi posibil. Dacă ar sta în puterea mea, n-aș ezita, aș pleca. Știu că nu mă placi și nu mă dorești aici.

El se foi nerăbdător.

– Dar trebuie să rămân aici. Știi, îți trebuie o mare putere să te opui unui anumit lucru care a fost

stabilit pentru tine printr-un concurs de împrejurări intervine sentimentul obligației față de persoana care a stabilit totul pentru tine.

Se întreba dacă el o asculta.

– Îți trebuie determinare și curaj. Probabil că nu știi despre ce vorbesc. Probabil că toată viața ai fost liber, ai făcut ce ai vrut, ți-ai ales singur cariera și ți-ai urmărit scopul până ai ajuns în vârf. Ei bine, domnule Hindon, ești un om norocos.

Își ridică privirea, văzu rugămintea din ochii ei, dorința de a fi înțeleasă, și întoarse capul.

– Ești mai norocos decât realizezi.

Ezită, întrebându-se când va pune capăt vorbăriei ei. Dar se părea că se gândea aiurea și nu asculta ce-i spunea ea. Își desfăcuse pixul în bucăți și era foarte atent la asamblarea lui.

– Probabil niciodată n-ai fost obligat să suporți povara bunelor intenții ale cuiva sau să ai sentimentul obligației față de cineva atât de puternic încât să te împiedice să gândești sau să nu mai ai puterea să-ți controlezi propriul destin.

Pixul era aproape asamblat, dar deveni din nou

bucățele când ea continuă cu o voce aproape șoptită.

– Sunt împărțită în două, domnule Hindon. Pe de oparte îți sunt loială, deoarece ești persoana pentru care lucrez. Dar îi sunt loială și unchiului meu din cauza generozității pe care mi-a arătat-o încă din copilărie.

Își ridică brusc privirea.

– N-ai părinți?

– Nu, locuiesc cu bunica. Mama a murit cu ani în urmă, iar pe tata nu l-am văzut de la vârsta de cinci ani.

În fine, pixul era întreg. Îl încercă să vadă dacă scrie, apoi îl aruncă pe birou.

– Vizitez una din sucursalele bibliotecii noastre. Mai bine însoțește-mă. De obicei, îi ducem pe membrii noi ai personalului nostru să cunoască și celelalte sucursale. Asta este haina ta? Îmbracă-te, îi zise privind pe fereastră. Plouă.

Înconjură biroul și o ajută să-și pună haina.

– Ce faci cu astea? zise luând în mână una dintre cozi.

Îi văzu privirea întrebătoare și adăugă:

– Vreau să spun când plouă. Le lași pe spate?

– Nu, le vâr sub haină.

Încercând s-o vâre sub haină, mâinile li se atinseră. Își trase brusc mâna de parcă ar fi fost mușcată de un câine. Se părea că el nu observă gestul și-i ținu ușa.

Părăsiră clădirea prin ușa din spate.

– Conduci? o întrebă când se urcară în mașină.

Ea clătină din cap. El porni motorul, acționă ștergătoarele și se îndreptă spre stradă.

– Nu? Unchiul tău a omis asta, nu-i așa? zise, din nou plin de sarcasm.

– Nu era necesar, având în vedere că n-am mașină.

– Prietenul tău nu te poate învăța? zise el, atent la drum.

– Prieten?

– Da, cel cu care ai luat masa serile trecute.

– Ah, Shane. Este fiul vitreg al unchiului meu.

– Mda. Se pare că este capabil să te învețe câteva lucruri.

Roși.

– Mă simt jignită.

El ridică din umeri și opri la stop.

– Cum vrei.

Așadar, încă o ironiza, nici acum n-o lăsa în pace și n-o trata ca pe o altă ființă umană.

Stopul se schimbă și el conduse mai departe. Trecură de parc și de noul edificiu public, "Centrul Bullman" Îl văzu privind clădirea, apoi se uită la ea. Carolyn îl privi furioasă, dorindu-și ca el să facă un comentariu, dar el zâmbi zeflemitor și rămase tăcut.

Schimbă viteza și coti.

– Sora mea caută pe cineva care să stea cu copiii, o baby-sitter. Te-a văzut seara trecută și s-a gândit că ai fi persoana potrivită. Și-a întrebat toate cunoștințele despre cum este cea care stă cu odraslele lor. E un fel de boală. Oricum, s-a gândit că ai un chip potrivit, de persoană în care poți avea încredere.

Rânji cu cinism.

– I-am spus că este o chestiune de aparență, oricum i-am comunicat că nu va putea să-i ceară nepoatei președintelui – și deținătoarea unei diplome universitare – să aibă grijă de copiii ei.

Se opri din vorbă, pentru a fi atent la o intersecție.

– A zis că ea nu poate, dar eu pot.

Opri la o trecere de pietoni.

– Îți spun toate aceste lucruri, deoarece în caz contrar m-aș pricopsi eu cu treaba asta. Și nu suport.

Inima îi bătea cu putere, când îl întrebă:

– Nu vă plac copiii, domnule Hindon?

– Nu mă omor după ei. Se pare că n-am simț paternal, zise el aruncându-i o privire rapidă. Și nu mă privi de parcă aș avea lepră. Având în vedere că este sigur că nu voi avea copii, n-are nicio importanță, nu?

Nici măcar în privința asta nu este uman, își zise ea în gând.

– Mi-ar face plăcere să fac pe baby-sitter pentru sora dumitale, zise cu voce tare. Îmi plac copiii.

– Zău? Presupun că atunci când te vei căsători, vei avea o duzină?

– Nu. Trei sunt de-ajuns.

– Fără îndoială, există vreun nebun care să accepte așa ceva.

– Nu m-aș mărita cu un bărbat care să nu iubească copiii, domnule Hindon.

Când realiză despre ce vorbeau, roși din nou.

El se încruntă.

– O să-i spun surorii mele că accepți, spuse pe un

ton plat. Totuşi, te previn, va trebui să ştii să te descurci. Şi ştiu ce spun. Îi cunosc foarte bine pe copiii surorii mele.

Opri în faţa unei clădiri care ar fi putut fi visul oricărui arhitect. Avea colţurile uşor rotunjite, iar acoperişul cobora până aproape de pământ. Pereţii păreau făcuţi numai din ferestre şi întregul efect era o invitaţie pentru privitor să intre şi să vadă ce este înăuntru.

Richard Hindon coborî şi-i ceru Carolynei să-l urmeze. Păşi înaintea ei, împingând uşile batante şi ţinându-le deschise ca ea să intre. Fata de la recepţie, o blondă mignonă cu un zâmbet strălucitor, îl salută cu o bucurie reală.

O prezentă scurt pe Carolyn, apoi dispăru într-o cameră împreună cu asistentul-şef. Carolyn nu-l urmă. Începu să se plimbe, uitându-se la cărţi, remarcând forma modernă a rafturilor şi acurateţea cu care era delimitată fiecare secţie. Peste tot erau măsuţe, care dădeau un aer nou bibliotecii, iar pe pereţi erau expuse postere colorate. Întregul spaţiu avea o atmosferă vie, care contrasta puternic cu aerul sumbru şi apăsător al

bibliotecii centrale.

Erau puțini cititori, care se plimbau printre rafturi căutând cartea pe care voiau s-o împrumute. Carolyn se îndreptă spre recepție, unde era ținută evidența cărților. Auzi voci care veneau din birou.

– O să facă niște cursuri, apoi poți s-o iei aici? îl auzi vorbind pe Richard Hindon. Ar fi o ușurare pentru noi...

Probabil că asistentul protestă, pentru că el coborî vocea.

– Știu că va fi o povară, pentru că nu va avea o pregătire completă, dar nu-ți face probleme, nu va dura mult. Nu stă prea mult într-un loc.

Roși și-și mușcă buza. Așadar, asta gândește despre ea ... o povară, o ușurare să scape de ea. Ce importanță avea? Trebuia să accepte inevitabilul.

– Dacă o să vrea să scape de tine, atunci așa o să facă, îi spusese Pearl.

Richard Hindon ieși din birou, își luă rămas-bun de la asistent și o strigă pe Carolyn.

– Ei bine, ai învățat ceva din această vizită? o întrebă, în timp ce conducea.

– Da, mulțumesc, răspunse cu hotărâre. Am aflat ceva despre noul meu loc de muncă.

El îi aruncă o privire ascuțită.

– Am auzit ce ai spus despre mine, îi spuse mohorâtă.

– Iarăși. Ridică din umeri. Păi, dacă tot tragi cu urechea ...

Își înghiți replica pe care dorea să i-o dea.

– În orice caz este o clădire frumoasă, zise în schimb.

– Sigur că este.

Deveni comunicativ.

– Abia a fost deschisă. Am ales personal rafturile și mobilierul, imediat ce am preluat conducerea. Este visul meu – o bibliotecă centrală ca asta, doar mult mai mare. O clădire specială, cu mult spațiu și multe ferestre, cu rafturi moderne și mobilier funcțional, îi spuse.

Râse scurt, apoi repetă.

– Este un vis al meu.

– Știu. Mi-a povestit domnul Cotes.

– Oh! Când?

Ezită.

– Eu ăă am luat masa cu el, aseară.

– Zău?

Dintr-un motiv ştiut doar de el, iar simţea cinism în vocea lui.

– Lucrează repede Graham. Sau este un oportunist.

Carolyn se încordă.

– Trebuie să reduci totul la cel mai mic numitor, domnule Hindon?

– Da, domnişoară Lyle, răspunse el cu amabilitate, asta în ceea ce te priveşte. La urma urmei, de ce crezi că-ţi povestesc despre "visurile mele", doar pentru că sper că le vei spune mai departe unchiului? Încerc să exploatez din plin aşa-zisa ta "loialitate" faţă de mine.

Strânse cu putere marginea bordului.

– Dacă n-am fi aproape de capătul drumului, domnule Hindon, aş ... aş ...

El rânji.

– Ai coborî şi ai lua-o pe jos?

Se prefău întristat.

– Oare nepoata preşedintelui nu mă poate suferi? S-ar părea că până la urmă o să-şi folosească influenţa atât de bine, încât să fiu demis.

Ea trânti cu putere portiera, iar el zâmbea larg când coborî. I se alătură și când îi vorbi, nu mai folosi tonul mușcător.

– Sora mea va lua legătura cu tine pentru baby-sitting.

Se întoarse.

– Mă duc să parchez mașina. Mai bine intră prin față. De acum, vei lucra la secția împrumuturi. Unul dintre asistenți îți va arăta ce ai de făcut.

Merse încet spre intrarea principală, simțindu-se ciudat de pierdută fără el. Și-ar fi dorit să meargă împreună cu ea. Apoi se scutură și-și zise că era bine că plecase.

Domnișoara Stagg desemnă un asistent care s-o instruiască în legătură cu împrumutarea cărților. Era un tânăr roșcat, înalt și impetuos.

– Keith White, se prezentă, scuturându-i mâna.

– Văd că avem ceva în comun, îi zise privindu-i părul. Numai că este clar, al meu este mult mai colorat, dar al tău este mai lung, comentă atingându-i coada.

Ea râse, plăcându-l imediat.

– Deci, de unde să începem?

Începu prezentându-i ceilalți colegi.

– Șeful departamentului răspunde de celelalte sectoare – cel pentru copii, cel pentru împrumuturi și recomandări, depozitul și așa mai departe. Apoi este domnișoara Stagg. Ea este puțin mai sus în ierarhie. După ea venim noi, cei mai puțin importanți, asistenții plini. Noi suntem băieții buni la toate. Facem munca de cercetare, alcătuim scurte îndrumări, facem scurte rezumate ale cărților și răspundem la întrebările cititorilor. De asemenea, suntem îndrumători pentru cititori, stăm la masa aia unde este tăblița pe care scrie "Informații" Iar ultimii sunteți voi, asistenții stagiari, care faceți treaba care nu cere prea multă inteligență.

Ea râse când îi văzu expresia.

– Dar o să înveți cu timpul.

La biroul de recepție erau două fete. Se prezentară ca Sandra și Cathy, și-i arătară cum să pună etichetele, să ia fișa de pe carte și s-o pună în fișa cititorului.

În unele biblioteci, îi explică Keith se folosește înregistrarea împrumutului pe computer. În acest fel, îi spuse, elimină coada de la biroul de împrumuturi, ceea ce era un lucru bun, mai ales sâmbăta, când este

întotdeauna aglomerație. Totodată, asistentul lucrează stând pe scaun, la birou. Este mai scump, dar era una din dorințele domnului Hindon, să instaleze un computer. Un alt vis, își zise în gând Carolyn. Oare va deveni realitate?

– Când nu stai la birou, o să faci altceva, îi explică Sandra. O să trimiți scrisori de înștiințare cititorilor care au depășit termenul de împrumut. În fiecare dimineață, o să ți se repartizeze un raft, ca să aranjezi cărțile.

– Scrii frumos? o întrebă Keith. Dacă da, s-ar putea să ți se permită să faci postere pentru bibliotecă.

– Ce se întâmplă cu toate cărțile vechi? întrebă în timp ce mergeau de-a lungul rafturilor.

– Le scoatem periodic și le punem într-un depozit special. Nu îndrăznim să le distrugem. S-ar putea să zicem că sunt vechi și să vrei să te debarasezi de ele și a doua zi vine cineva și cere o astfel de carte. Așadar, trebuie să fim foarte atenți.

După prânz, Pearl părăsi depozitul și veni la Carolyn, ca s-o întrebe cum se descurcă.

– Îmi place, îi zise. Sper că domnișoara Blane nu este prea supărată în legătură cu transferul meu. Nu este

vina mea, Pearl. Sper că-ți dai seama.

– Da, Carolyn, dar domnișoara Blane este puțin supărată. Vezi, tu cei mai mulți stau în cadrul departamentului șase luni!

Keith îi făcu semn Carolynei spre o ușă ce se deschidea din sala principală.

– Aici este depozitul pentru cărțile vechi. Asta este o carte foarte veche despre predarea chimiei, dar n-avem curajul s-o aruncăm. În orice moment un venerabil domn Smith aparținând vechii școli poate apărea s-o ceară pentru a o consulta, deoarece nu are la inimă noile manuale de predare!

Încă râdeau când intră domnul Cotes.

– Bună, domnișoară Lyle, pari foarte fericită.

– Ah, dar este, răspune Keith. Și-a găsit perechea în persoana mea. La urma urmei, uită-te la culoarea părului nostru.

Domnul Cotes îi privi, ușor încruntat.

– Ei, chiar consider o insultă să spui că părul domnișoarei Lyle are aceeași nuanță ca a ta.

– Ah, dar eu știu.

Keith luă o coadă și și-o înfășură în jurul gâtului.

Deoarece era atât de înalt, se lăsă în jos și ajunse la nivelul feței ei.

– Există o anumită asemănare.

Domnul Cotes luă în mână cealaltă coadă și o examină cu mare atenție. Era prinsă între cei doi bărbați și râdea neputincioasă.

– *Domnișoară Lyle!*

Richard Hindon se afla în pragul ușii.

Râsul se opri brusc și chiar și domnul Cotes păru stânjenit.

– Ce naiba se întâmplă aici?

– Scuze, Richard, zise domnul Cotes cu o voce împăciuitoare. Nu este vina domnișoarei Lyle.

– Asta s-ar putea să fie părerea ta, domnule Cotes. Nu este neapărat și a mea.

Graham Cotes strânse din buze și ieși.

– Domnule White, zise Richard adresându-se lui Keith. Ca asistent, este datoria ta să controlezi mai bine asistenții stagiari. Fii amabil și controlează mai bine în viitor această fată.

– Scuze, domnule Hindon.

Keith părea descumpănit.

– Este numai vina mea.

– Nu este și părerea *mea*, domnule White.

Îi aruncă o privire furioasă Carolynei și ieși din încăpere.

***

În următoarele zile, Carolyn își petrecu timpul sortând cărțile care necesitau reparații și punând la loc pe rafturi cărțile ce fuseseră returnate.

Într-o dimineață, domnișoara Stagg o chemă la biroul ei.

– Domnul Hindon dorește să te vadă imediat, așa că lasă ceea ce faci și du-te imediat la el.

Carolyn oftă. Acum, ce mai făcuse? Începuse să se obișnuiască să-i fie groază ori de câte ori se apropia de ușa bibliotecarului-șef. Bătu nervos și intră. Receptorul telefonului era pe birou și Richard îl împinse spre ea.

– Sora mea vrea să-ți vorbească. I-am spus că este contra regulamentului să chem un asistent stagiar la

telefon, dar a insistat să vorbească personal cu tine.

– Carolyn Lyle la telefon, rosti ea în receptor.

– Ah, domnişoară Lyle, vocea era uşor exuberantă. Mă bucur să discut cu tine. Sunt sora lui Richard. S-ar putea să-ţi aminteşti că ne-ai văzut la hotel, săptămâna trecută.

– Da, îmi amintesc, doamnă ...? Carolyn îl privi întrebătoare pe Richard, dar el nu-şi ridică privirea din hârtii.

– De fapt, doamna Roding, dar te rog să-mi spui Hilary. Tu eşti Carolyn, nu-i aşa? Ei bine, Carolyn, fratele meu mi-a spus că eşti teribil de amabilă şi că ai vrea să fii baby-sitter pentru mine.

Hilary Roding vorbea aşa de tare, încât trebuia să ţină receptorul la distanţă de ureche.

– Aşa este, doamnă ... ăă Hilary.

Sprâncenele lui Richard se ridicară o fracţiune de secundă, dar tot nu-şi ridică privirea din hârtii.

– Ei bine, draga mea, ai putea să vii seara asta? Sau ai o întâlnire?

– Da, în seara asta am. Îmi pare rău.

– Este vorba cumva de tipul ăla superb, cu care te-am

văzut în seara aia?

Carolyn râse.

– Da, este vărul meu prin alianță, Shane.

Obosită să stea în picioare, se uită împrejur după un scaun, dar era prea departe așa că se aplecă ușor ca să se sprijine cu mâna de birou. Cozile îi alunecară de pe umeri și una dintre ele atinse ușor obrazul lui Richard și ajunse pe hârtia pe care o citea. Privirea lui o fixă lung, apoi o luă cu două degete și o îndepărtă ușor, ca și cum ar fi fost un pisoi jucăuș.

Când îl văzu ce face, Carolyn își dădu cozile pe spate și se îndepărtă. Remarcă zâmbetul ușor iritat și se întoarse cu spatele la el.

– Draga mea, continuă Hilary și vocea îi răsună în cameră. După părerea mea, este foarte atrăgător. Te măriți cu el?

Carolyn râse din nou.

– Păi, eu ăă ... zău că nu știu. Încă n-am discutat despre căsătorie.

Auzi scrisul furios și se întoarse să-l vadă pe bibliotecarul-șef scriind nervos pe o foaie de hârtie. O împinse spre ea și-i făcu semn să citească.

"Spune-i surorii mele să elibereze linia și să te lase să lucrezi" citi ea.

O fixă cu o privire amenințătoare.

– Trebuie să închid imediat, doamnă ...ăă Hilary, zise în receptor.

Hilary râse.

– Presupun că fratele meu îmi transmite să termin cu trăncăneala. Foarte bine, să trec la subiect. Poți să stai cu copiii mâine seară?

– Aș fi încântată ăă Hilary. La ce oră să vin?

– Ah, în jur de opt va fi foarte bine și o să încerc să nu ajung prea târziu. Niște prieteni dau o petrecere – știi și tu, ceva de băut și restul. Atunci, ne vedem mâine? Acum pot să vorbesc cu fratele meu?

Richard, care auzise, clătină din cap.

– Scuze, dar zice că "nu"

Ea râse.

– Spune-i scumpului meu frate că este la fel de ciufut ca și consilierii ăia de care se plânge atât. Pa.

Carolyn puse receptorul în furcă. Richard Hindon clătină din cap în semn că renunțase la orice speranță.

– Tot ce pot să spun, domnișoară Lyle, este că ești

mai proastă, decât am crezut.

– Mulțumesc pentru aceste cuvinte măgulitoare, domnule Hindon, îi răspunse cu politețe

Îl privi cum face ochii mari, apoi ieși.

Capitolul 7

Bună, Carolyn.

Era ora prânzului și Graham Cotes împreună cu Richard Hindon o prinseră din urmă pe scări.

– Unde te grăbești?

– Mă duc să înot puțin. Este o vreme superbă.

Graham puse mâna pe brațul ei.

– Cum, fără să mănânci?

– Ah, mi-am făcut câteva sandvișuri.

– Mi-ar fi plăcut să vii cu noi, îi spuse el peste umăr și se grăbi după Richard.

Carolyn își întinse haina pe nisip și-și deschise larg

geanta. Își înfășură cu grijă prosopul în jurul ei, își scoase hainele și le puse în geantă și îmbrăcă repede costumul de baie. Apoi își strânse cozile și le îndesă sub casca de baie.

Încercând să evite pietrele mai mari, merse în vârful picioarelor până la marginea apei, înfiorându-se când simți cât de rece este. Stătu un moment încercând să se obișnuiască și inhală cu putere aerul cu miros de sare. În afară de vreo două persoane care făceau plajă, era singură.

De pe țărm, marea părea să nu aibă limite, orizontul era ușor încețoșat și misterios, în timp ce iahturi de mici dimensiuni se legănau ușor pe valuri. Trase aer în piept și făcându-și curaj, se avântă în apă și nu se opri până când apa îi ajunse la piept și începu să înoate. Înotă și când obosi se întoarse pe spate și făcând pluta, privi norii care alunecau pe cerul albastru.

Realiză că timpul trecea și-și aminti de sandvișuri. O oră pentru masă nu era de-ajuns într-o zi ca asta. Și-ar fi dorit să mai stea în apă, dar se întoarse cu un oftat și înotă spre țărm, apoi alergă spre locul unde își lăsase lucrurile.

Își scoase casca, se șterse repede cu prosopul apoi își căută sandvișurile. Mâncând, privi zborul pescărușilor și ascultă strigătele lor.

Costumul de baie se usca pe ea datorită soarelui. Își despleti părul și începu să-l perie. Întoarse ușor capul și observă cu coada ochiului pe cineva întins pe nisip la câțiva pași de ea. La început avu impresia că dormea. Ținea mâna sub cap, iar fața era întoarsă spre ea. Dar nu dormea, zâmbetul larg și zeflemitor îi dovedi acest lucru.

Roși și-și întoarse privirea. Așadar, Richard Hindon o urmărise. Probabil auzise discuția ei cu Graham când îi spusese unde se duce. Luase masa – în fața ochilor îi apăru fațada hotelului unde știa că era client – și apoi venise aici la plajă, doar ca s-o enerveze.

Cum să-și schimbe costumul de baie, cu el alături? Intră în panică. Prosopul – îl înșfăcă și tocmai încerca să-l înfășoare în jurul ei, când auzi o mișcare lângă ea. O privea cu un zâmbet pe față, care o scotea din sărite.

– Oricât de minunată ar fi vremea, și tu, domnișoară Lyle, din păcate timpul trece, spuse el.

Își privi ceasul.

– Când termini să te comporți ca o sirenă provocatoare, mă ofer să te conduc înapoi la serviciu.

Strânse buzele, ca să nu-i dea replica, dar el continuă:

– La nevoie, vei lăsa aceste plete aurii neîmpletite până la mașină. Nu pot lăsa un membru al personalului meu să întârzie la lucru, din cauza vanității.

Strânse nisipul în pumn cu putere, deoarece îi venea să-l arunce în el. Între timp, el se mută mai încolo, se așeză jos, se sprijini în cot și o privi. De data asta reuși să se înfășoare în prosop și roșie în obraji de stânjeneală și de efort se luptă să se îmbrace, aruncând din când în când o privire încruntată spre sursa neliniștii sale.

Aruncându-i o ultimă privire, el zâmbi, se întinse mulțumit pe nisip și închise ochii. Sau cel puțin așa spera că a făcut. În sfârșit, era gata îmbrăcată și cumva se părea că și el simțise asta – probabil că avea pleoape transparente, gândi răutăcioasă. Se ridică, ținând mâinile în buzunare, încă supraveghind-o.

– Trebuie să mă pieptăn, se răsti.

El ridică din umeri. Și-ar fi dorit să plece, dar el sta

acolo, privind-o cum se piaptănă. Cu degete îndemânatice, își împleti cozile și se ridică. Se scutură de nisip, își adună lucrurile și-i spuse că este gata.

Pe drum, nu discutară. Dacă aș fi fost altcineva, își zise în gând cu tristețe, probabil ar fi flecărit nonstop. Dar pentru că sunt eu, este mut.

Îi mulțumi sec pentru transport.

– Data viitoare, ar fi bine să fii atentă la ceas, îi zise cu severitate. Altfel s-ar putea să ai probleme cu șeful.

Îi zâmbi exasperant, în timp ce ea trânti portiera și fugi pe scări spre intrare.

***

Hilary Roding deschise larg ușa.

– Draga mea Carolyn, sunt într-adevăr încântată să te văd, o întâmpină. Acum, pot să mă prezint așa cum se cuvine, îi zise întinzându-i mâna. Am încercat să-l determin pe fratele meu să ne facă cunoștință în seara ala. la hotel – merge acolo în fiecare seară să ia masa,

înțelegi, zice că nu suportă cum gătesc eu – dar pur și simplu s-a încăpățânat și a refuzat.

– Copiii s-au culcat? o întrebă Carolyn.

– Da, dar ororile nu vor dormi până nu te vor cunoaște. Intră aici pentru o clipă. Să vă prezentăm. Cum te împaci cu fermecătorul meu frate?

Vocea ei avea un ton sarcastic.

– Probabil că este un iad. Nu-i așa?

– Păi, eu ... eu

Dar Carolyn nu fu nevoită să-i răspundă, deoarece Hilary continuă.

– Carolyn, draga mea, ce culoare superbă are părul tău. Și ce lung e! Probabil nu te-ai mai tuns de mult.

– Da, de

Se auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se cu o trântitură.

– Ah, acum a venit scumpul meu frate. Intră, Richard. Sunt împreună cu această fermecătoare domnișoară. Nu că tu ai vedea o femeie ca atare.

Și-i aruncă un zâmbet ironic, când el apăru în cadrul ușii. Inima Carolynei începu să bată cu putere, când îi întâlni privirea. Se aștepta s-o măsoare critic, dar pe

chipul lui nu se putea citi nimic.

Bună seara, domnișoară Lyle, zise, apoi se întoarse și ieși.

– Richard, tocmai i-am spus Carolynei ce păr minunat are. Nu crezi?

– Eu ăă ...

O măsură din priviri.

– Da, zise sec, ca și cum acest răspuns scurt ar fi putut închide gura surorii lui.

– Eu cred că este destul de frumoasă. Și draga mea, ce bine îți vine costumul ăsta. Aș vrea și eu să pot purta pantaloni, la fel ca tine. Pe o siluetă ca a ta, orice arată bine, chiar și o pereche de pantaloni vechi.

– Am crezut că a venit aici să stea cu cei mici, zise cu răceală fratele ei. Nu să primească o grămadă de complimente.

Ieși și urcă scara spre camera lui.

– Fratele meu poate fi atât de mojic câteodată.

Poți să mai spui o dată, își spuse Carolyn în gând.

– Are nevoie de o femeie care să-l umanizeze, continuă Hilary. În orice caz, îmi pare rău pentru orice femeie care ar încerca asta.

Ușa era deschisă, iar ea vorbise destul de tare în mod intenționat.

– Dacă o să vrea să-l îmbrățișeze, o să aibă impresia că a făcut-o cu un aisberg. Cel puțin un aisberg se topește când dă de căldură, chiar dacă nu vine din interior! Chiar dacă i s-ar monta o sobă în corp, tot nu s-ar încălzi. Temperatura nu i-ar crește peste zero grade.

La etaj se trânti o ușă.

– N-a avut niciodată o prietenă? întrebă Carolyn.

– Ah, Doamne Dumnezeule, da, a avut câteva relații, dar toate l-au lăsat rece.

Își coborî vocea.

– Secretara lui trage speranțe cu el, n-ai observat? Dar dacă ea crede că-l poate prinde, se înșală amarnic. Nu există încă femeia care să-l prindă cu garda jos. Acum, draga mea, hai să vorbim și despre lucruri mai plăcute. Povestește-mi despre minunatul tău văr prin alianță.

Carolyn fu nevoită să-i povestească pe scurt despre Shane.

– Agent imobiliar, nu? Serios, trebuie să încep

curând să caut o altă casă şi să devin clienta lui.

– Păi, soţul tău vrea să se mute?

– Nu, draga mea, soţul meu vrea ce vreau eu, răspunse amuzată de întrebarea ei. Pe moment, este plecat în străinătate, ştiai? Se întoarce abia peste patru luni. O perioadă destul de îndelungată.

Dar nu părea foarte tristă din acest motiv.

– Ştii, curând voi da o petrecere la care poţi să vii împreună cu vărul tău, şi atunci o să-l pot cunoaşte.

– Dar eşti o femeie măritată, Hilary, vru să-i amintească. Asta n-are importanţă?

De sus, se auzi un strigăt prelungit şi iritant.

– Mamiiii ...!

Şi o altă voce tună, şi mai iritată.

– Hilary, te strigă Helen. Eşti surdă? Şi uşa se trânti din nou.

– Vin, Helen dragă, strigă Hilary către fiica ei. Şi vin împreună cu o drăguţă baby-sitter.

În capul scării fură întâmpinate de două picioare robuste, îmbrăcate în pijama, care aparţineau unei fetiţe de şase ani, cu piele albă şi păr bălai şi care avea aerul încrezător al mamei ei.

Însă era mai drăguță decât mama ei. Avea trăsături delicate, pe care probabil le moștenise de la tatăl ei, deoarece nu semăna cu mama ei, oricât de atrăgătoare era aceasta.

– Bună, Helen, zise Carolyn întinzându-i mâna.

Știa că fetița era destul de sofisticată ca să înțeleagă gestul ei oficial, ca să zică așa, și fetița înțelese. Mâna ei era mică, dar fermă în mâna Carolynei și rămase acolo cât timp ochii albaștri iscodeau – pe care era convinsă că-i mai văzuse undeva, înainte – îi studiară chipul.

– Cum te cheamă? o întrebă Helen, retrăgându-și mâna după ce examinarea luă sfârșit.

Carolyn simți că trecuse examenul cu succes.

– Carolyn, Carolyn Lyle. Atinse cozile scurte și groase care atingeau umerii Helenei. Nu este ciudat că amândouă avem cozi?

– Ba da, dar tu ai noroc că le ai foarte lungi! spuse Helen. Cum de le ai așa de lungi?

– Ah, râse Carolyn. Tot trag de ele până ajung cât de lungi vreau.

Fetița făcu ochii mari.

– Am glumit. Pur și simplu au crescut.

Un strigăt nerăbdător o făcu pe Hilary să se repeadă spre camera fiului ei.

– Scumpule, nu te-am uitat, zise ea. Am venit cu o domnișoară drăguță care o să aibă grijă de tine.

Băiețelul era durduliu, avea ochi albaștri și energia unui copil de doi ani. La început n-a vrut s-o privească pe Carolyn. Își ascunsese fața în rochia mamei, când aceasta se aplecase peste pat, dar încetul cu încetul, la auzul vocii blânde a Carolynei, își ridică privirea și se uită la ea.

Iar în pat, își zise în sinea ei, șocată, era Richard Hindon în miniatură, cu aerul arogant și provocator al unchiului lui.

– Ah, este o frumusețe, îi zise lui Hilary. Este o scumpete.

Îi veni să-l ia în brațe și să-l strângă la piept și nu știa de ce. În schimb, își ținu brațele pe lângă corp.

– Cum te cheamă? îl întrebă.

Copilul își ascunse din nou chipul în hainele mamei, în timp ce murmură ceva.

– Spune că Basi. De fapt, Basil, dar nu-l pronunță pe "l". Așa că toți spunem Basi. Pentru el, probabil că tu o

să fii Caroly, fără "n" Scumpule, i se adresă fiului ei, Carolyn a venit să aibă grijă de tine, cât timp sunt plecată.

El clătină din cap cu timiditate, dar se îndreptă și o privi din nou, de data asta cu mai puțină ostilitate.

Mama lui îl întinse în pat și se aplecă să-l acopere cu pătura. Copilul prinse pandantivul care-i atârna la gât și-l trase cu putere. Hilary țipă iar el îi dădu drumul, și începu să râdă în hohote.

– Este un drăcușor, pur și simplu un drăcușor, zise ea, sărutându-l.

– Unchiul Rich îi spune micul diavol, explică Helen din spatele ei.

După ce copiii au fost puși în paturile lor și liniștiți, Hilary plecă să-și petreacă seara în oraș.

– Voi veni în jur de unsprezece, Carolyn. Este vreo problemă? Bunica ta își va face griji?

Carolyn o asigură că bunica ei se culca devreme și dormea până a doua zi.

– Este foarte bine. În felul ăsta, nu-și face griji pentru mine.

– Ah, bine, zise Hilary.

Îi făcu semn cu mâna, urcă în mașină și plecă.

După plecarea ei, se făcu liniște. Carolyn însă nu-și găsi locul, trecând neliniștită dintr-o cameră în alta. Admiră mobila, studie porțelanurile delicate din vitrină, privi acuarelele de pe pereți. Din bucătărie ieși în grădină, simțind frigul nopții. Trase în piept aerul în care se amesteca mirosul pomilor înfloriți.

Se întoarse încet spre casă și involuntar ridică ochii spre fereastra de la etaj. Se simți privită, dar nu văzu nimic.

Intră, deschise televizorul și-l lăsă să meargă, dar nu era atentă la el. Gândul îi zbura la camera de la etaj unde un bărbat stătea singur. Își dorea să facă un zgomot doar ca să-și dovedească prezența.

Până la urmă închise televizorul și scoase din geantă cartea pe care o adusese cu ea. Era un manual pe care i-l împrumutase domnul Cotes, despre administrarea bibliotecii, având o mulțime de explicații pe care trebuia să le știe.

Mai avea puțin și termina primul capitol, când un țipăt înăbușit îi îngheță sângele în vene. Aruncă manualul, urcă în viteză scările și năvăli în camera lui

Basi, care sărea în pătuț și țipa cât îl ținea gura.

– Ce s-a întâmplat scumpule? îl întrebă întinzând brațele spre el, dar copilul se trânti în pătuț.

– Doar te pune la încercare, rosti în spatele ei o voce subțire, dar sigură de ceea ce spunea. Nu are nimic, zău. Nu-i așa, Basi?

El țipă și mai tare, reușind să stoarcă și niște lacrimi de data asta.

– Mamiii, scânci. O vreau pe mamiii.

– Nu-i adevărat, zise sora lui. Face așa doar pentru că ești nouă și vrea să vadă ce o să faci. Carolyn o privi pe fetiță și realiză șocată unde mai văzuse înainte ochii aceia albaștri. Erau ochii unchiului Richard. Bărbatul ăsta era prezent peste tot în casă. Nu putea scapa de el.

– Ești sigură, Helen? Mie mi se pare că-l doare ceva.

Ai auzit ce a spus nepoata mea cea inteligentă, domnișoară Lyle.

Vocea venea din spatele ei și se întoarse brusc.

– Îl cunoaște pe băiat mai bine decât îl cunoști tu.

Din nou, Basi sta în picioare, ținându-se de marginea pătuțului, râzând.

– Smecherule, zise Carolyn râzând la el și

îmbrățișându-l. Șmecher mic!

Pentru un moment, el acceptă îmbrățișarea, apoi prinse o coadă și trase. Trăgea cu toată puterea și n-avea de gând să-i dea drumul. De durere, Carolyn își mușcă buzele.

– Unchiule Rich, strigă Helen, Basi o face să sufere.

Dar unchiul Rich rămase nemișcat în prag, cu mâinile în buzunare.

– Unchiule Rich, *fă* ceva!

Dar unchiul Rich nu se mișcă. Basi trase și mai tare și Carolyn încercă să-și elibereze coada.

Din cauza durerii, ochii i se umplură de lacrimi. Din spate auzi o voce plină de autoritate.

– Basi, *ajunge* !

Dar copilul încă ținea coada în mână. Din doi pași, bărbatul ajunse din pragul ușii lângă pătuț.

– Termină, diavol mic ce ești, rosti printre dinți și desfăcu degetele copilului.

– Cozile astea ridicole!

Carolyn se simți din nou trasă de coadă și știu că de data asta nu copilul era de vină. Nu putu opri lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Unchiule Rich, ai făcut-o să plângă, îl acuză o voce ridicată de copil. Ai făcut-o pe Carolyn să plângă. Ești foarte rău.

Carolyn realiză că trebuia să se stăpânească și să nu cedeze dorinței de o lua la goană, să găsească un loc unde să se ascundă și unde să poată plânge restul nopții. Ridică ochii și-l privi, dar nu-și ascunse lacrimile.

În timp ce-l privea, simți cum i se taie respirația, de parcă ar fi lovit-o o mașină. Tot ce dorea în acel moment, era s-o ia în brațe și s-o țină până îi trecea durerea. Îngrozită, realiză că era îndrăgostită de acel bărbat și că nu exista nici cea mai mică șansă ca el să-i întoarcă dragostea.

– Dacă ești destul de proastă ca să faci pe baby-sitter, domnișoară Lyle, atunci trebuie să suporți și consecințele, îi zise Richard Hindon. Nu ești plătită să stai în fotoliu și să privești la televizor. În locul tău, i-aș cere surorii mele un spor de pericol. Și știindu-l pe micul diavol, este necesar.

Carolyn se uită urât la el, cu ochii încă plini de lacrimi, cu buzele tremurând, uimită de această duritate. "Micul Diavol" numise acest copil frumos și

iubitor. Nu se vedea în el? Nu putea să vadă că băiatul era propria lui imagine? Și nu-l putea iubi doar pentru asta?

– Basi o iubește pe Carolyn, zise băiețelul îmbrățișând-o. Basi pupă pe Carolyn.

Plin de căință, o pupă pe obraz.

– În mod clar ai trecut testul, indiferent cât de dur a fost, cu onoruri. Felicitări, zise vocea severă din spatele ei.

De data asta, răutatea n-o mai răni, deoarece copilul era în brațele ei și semăna atât de mult cu unchiul lui.

– Culcă-te acum, șopti ea. Dormi Basi.

Și el se întinse în pătuț și închise ascultător ochii. Richard dispăruse în camera lui. Carolyn o luă pe Helen de mână.

– Hai, acum treci în pat, îi zise.

O sărută pe obraz și simți miros de talc și de pijama proaspăt spălată. Avea un miros diferit de al lui Basi, care era încă un bebeluș. O culcă pe Helen, apoi coborî scările și se trânti într-un fotoliu.

Pentru a nu se mai gândi la toate aspectele și implicațiile dragostei ei fără speranță, deschise

televizorul. Dar n-avea rost. Nu vedea nimic.

Își făcu o cafea, întrebându-se dacă să-i ofere o ceașcă și bărbatului de la etaj. Se hotărî că nu este cazul și tocmai se întorcea în salon când se întâlni cu el în hol. Iar el nici nu clipi.

Mai târziu, Carolyn se uită la ceas.

Hilary trebuie să sosească în curând, își zise în gând, punând cartea jos și închizând ochii.

Se trezi brusc. Cineva îi rostea numele. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții. Se uită la Richard, care stătea în fața ei, răsfoindu-i cartea.

– Dormi în timpul serviciului, domnișoară Lyle?

Zâmbetul lui cinic o enervă și se ridică încet, obosită.

– Va trebui să-i spun surorii mele că nu te descurci?

– S-a întors?

– Nu, încă nu s-a întors. Chiar credeai că o să vină repede?

– A zis că vine în jur de unsprezece.

– Poți să mai adaugi liniștită încă vreo două ore. Trebuie să înveți asta ... *dacă* mai vii.

Întinse mâna.

– Îmi dai cartea, te rog?

Dar el nu i-o dădu.

– Încerci să mă impresionezi citind asta? De unde ai luat-o? Nu este de la bibliotecă.

– Mi-a împrumutat-o domnul Cotes. Este a lui.

– Graham deci, nu-i așa?

Îi aruncă o privire, apoi continuă cu o voce înceată.

– Măi, măi. Ce este între voi?

Ea roși.

– Nu știu ce vrei să spui. Dar indiferent ce gândești, este greșit, total greșit.

– Presupun că știi că este cu douăzeci de ani mai mare ca tine. Și că este văduv.

– Da, mi-a spus. Dar nu este absolut nimic între noi.

– Din partea ta se poate, dar din partea lui

O studie din nou, încât se simți ca un exponat ciudat pus într-o vitrină.

– Este un om prea bun ca să fie prostit. Nu dau niciun ban pe sentimentele tale, dar el a suferit prea mult în viața lui, ca să mai treacă prin așa ceva.

Durere? își zise în gând. În acel moment, nici ea nu putea suporta durerea care-i măcina sufletul.

– Sper că i-ai spus că ești logodită?

– Nu vă faceţi griji, domnule Hindon, ştie foarte bine totul în legătură cu sentimentele mele.

– Aşa de departe aţi ajuns?

– Ce vreţi să spuneţi?

Ridică vocea, încercând să-l convingă.

Brusc, îi întinse cartea.

– Ia-ţi haina, domnişoară Lyle. Te conduc acasă.

– Nu, mulţumesc, zise ea aşezându-se din nou.

– Fă cum ţi-am spus.

– Nu merg acasă. Am fost angajată să stau aici şi o s-o duc până la capăt. Stau până vine sora ta. În orice caz, nu putem lăsa copii singuri.

– N-o să se întâmple nimic în zece minute. O să încui uşa. Dacă plâng când mă întorc, îi liniştesc eu.

– Nu merg, domnule Hindon.

Se ridică în picioare şi se înfruntară din priviri:

– Eşti o persoană foarte încăpăţânată, nu-i aşa?

Se aşezase în faţa focului şi o studia din cap până-n picioare, privind cu interes cum roşeaţa îi cuprindea obrajii

– Chiar şi la ora asta târzie. Dacă îţi faci griji că n-o să fii plătită, nu este cazul. O să am grijă să primeşti

banii, chiar de-ar fi să te plătesc eu.

Carolyn se abținu să nu-i dea o palmă.

– Crezi că de asta îmi fac griji? De bani?

– La asta se gândesc cele mai multe tinere, în ziua de azi. Sunt sigur că nu te deosebești de ele. Desigur, ai un prieten bogat.

– Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc.

Era furioasă, altfel ar fi plâns.

– Ceea ce mă ține aici este conștiinciozitatea, nu dorința de a primi bani.

El o privi printre gene.

– Vom amâna această discuție interesantă despre caracterul tău pentru altă dată. Acum, te conduc acasă. N-am nevoie de o persoană obosită și nervoasă, mâine la serviciu ... Nu, se uită la ceas ... *în această* dimineață. Așa că nu mai juca rolul de baby-sitter conștiincios și ia-ți haina.

Știa că trebuie să se supună. Își luă haina, privi neliniștită spre etaj, ascultând atentă și, neauzind nimic, îi spuse că este gata.

Veni în hol și o privi. Carolyn știa că cearcănele arătau că este obosită și întoarse capul. El văzu mișcarea

ei copilărească și făcu un pas spre ea. Probabil se gândi mai bine și se opri. Scoase o cheie din buzunar și i-o întinse.

– Urcă în mașină. Încui eu, aici.

Uimită de gestul aproape prietenesc, luă cheia și făcu ce i se spusese. Pentru o clipă, se așeză pe scaunul șoferului și-și trecu mâna peste volan, încercând să simtă bărbatul care o conducea.

– Asta înseamnă că vrei să înveți să șofezi?

Tresări violent la auzul vocii lui și trecu repede pe scaunul pasagerului.

– Dacă te-aș învăța să șofezi, te-aș mușdrului și mai tare decât acum. Și n-ai suporta, nu-i așa?

Era sigură că zâmbea, zâmbea cu adevărat!

– Dar îți garantez că ai ajunge un șofer foarte bun la sfârșitul cursului.

– Nu vreau să învăț să conduc, mulțumesc, îi răspunse ea cu voce înceată și obosită.

El râse, neîncrezător. Era obosită ca să răspundă, își lăsă capul pe spătarul scaunului. Dar nu numai oboseala o făcuse să lase capul pe spătar. Își făcea reproșuri în legătură cu dragostea fără speranță, în

legătură cu faptul că nu-și dăduse seama la timp de faptul că se îndrăgostea de el.

Se părea că el știa drumul spre casa ei, așa că parcă direct în fața casei. Totul era cufundat în întuneric, doar strada era luminată de becurile de pe stâlpi. Pentru moment, rămase nemișcată.

– Noapte bună, domnule Hildon, zise într-un târziu, cu voce obosită. Mulțumesc că m-ai condus. Dar tot nu-i venea să se miște.

– Ești atât de obosită, încât vrei să te duc în brațe? rosti el cu o voce moale, aproape mângâietoare. Eram sigur că persoanele care se ocupă de copii sunt mai rezistente.

Nu putea să-i spună că-și simțea picioarele atât de nesigure, încât nu era sigură că va ajunge în fața ușii. Coborî din mașină și fără să se întoarcă străbătu aleea, descuie ușa și intră. Abia când închise ușa după ea, îl auzi plecând.

Capitolul 8

A doua zi, în timp ce lua micul dejun, o sună Hilary.

– Îmi pare rău pentru seara trecută, îi zise. Richard mi-a spus să-mi cer scuze, dar știi cum este, la petrecerile astea timpul trece fără să-ți dai seama și nu-ți face plăcere să fii primul care pleacă. Draga mea, m-au rugat să mai stau.

– Când ai venit acasă? o întrebă Carolyn, doar ca să știe ce se va întâmpla data viitoare.

Hilary râse.

– La unu noaptea. Fratele meu mi-a spus. Dar am știut că va fi prezent, chiar dacă tu trebuia să pleci.

Carolyn zâmbi, când realiză cu câtă nepăsare vorbea Hilary. Fusese sigură că într-un fel va găsi un mijloc de transport care s-o aducă acasă noaptea târziu.

Cum ajunse la bibliotecă, fu înştiinţată să se prezinte la bibliotecarul-şef. Îi sări imediat inima din piept. Îşi puse inevitabila întrebare – ce mai făcuse acum? Richard n-o invită să ia loc. Scoase nişte bancnote din portofel şi i le întinse. Ca un copil căruia i se ofereau bani de la o rudă, îşi ascunse mâinile la spate.

Roseanna Harvey stătea lângă el, cu un zâmbet atotştiutor pe chip.

– Pentru ce sunt? îl întrebă cu şiretenie. Pentru transmitere de servicii?

Chipul lui Richard rămase de piatră. Carolyn se întoarse brusc spre ea, cu flăcări în ochi. Dar renunţă, dându-şi seama că nu putea avea câştig de cauză în faţa unui astfel de rânjet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ia banii, domnişoară Lyle. Sora mea ţi-i trimite. Nu sunt din partea mea. Eu sunt doar mesagerul. Este. pentru baby-sitting.

– Ei, aşa se numeşte acum, comentă Roseanna.

– Doamnă Harvey, o să te chem când o să am nevoie, îi spuse Richard Hindon cu o voce de gheață.

Roseanna fu luată prin surprindere de tonul lui și dispăru din birou.

– Acum, putem s-o luăm de la capăt?

Îi întinse banii.

– Sora mea și-a dat seama că a depășit cu mult ora, dar te roagă să-i accepți cu mulțumirile ei sincere.

– N-are importanță, zise Carolyn, dar știa că trebuia să-i ia. Foarte drăguț din partea ei.

– Înainte să pleci, domnișoară Lyle.

Carolyn se întoarse de la ușă.

– Ai aici o carte care te-ar putea ajuta. Este a mea. Este mai bună decât cea pe care ți-a împrumutat-o domnul Cotes. Este mai puțin tehnică și mai ușor de citit.

Carolyn întinse mâna ca și cum urma să primească un buchet de flori. La urma urmei, îi împrumuta o carte și încă despre bibliotecă! Asta însemna că o acceptase?

– Foarte drăguț din partea ta, zise, ridicând privirea strălucitoare spre el.

El zâmbi ușor.

– Aştept o îmbunătăţire în munca ta.

Îi zâmbi şi ea.

– Adică, este nevoie de o îmbunătăţire?

– Nu există nicio îndoială, îi răspunse trăgând un vraf de scrisori în faţa lui şi arătându-i în felul ăsta că trebuie să plece.

În seara aceea, telefonă unchiul ei. Bunica îi întinse receptorul.

– Vrea să ştie cum te descurci, dragă.

Trebuia să fie cinstită cu el.

– Îmi place, unchiule. Astăzi, am fost de serviciu la recepţie.

– Aşadar, dacă înapoiez o carte, s-ar putea ca tu să mă înregistrezi?

Auzi satisfacţia din vocea lui.

– Eşti mulţumită fetiţo, că te-am scăpat de treaba aia? Nu s-a mai auzit ca nepoata consilierului Bullman să stea în genunchi şi să despacheteze pachete!

Shane sosi după ceai.

– Vrei să ieşim în oraş, scumpo? M-am gândit să mergem la un spectacol.

Carolyn clătină din cap.

– În niciun caz, n-am chef.

Privi pe geam.

– Nu m-ar supăra să mergem la plimbare.

El se strâmbă.

– Picioarele mele nu sunt făcute să meargă pe jos. Dar ai câștigat. Numai să nu-mi sugerezi să mergem pe Down. N-aș suporta.

Prin fața ochilor îi trecu plaja și marea.

– Pe plajă.

El păru surprins, dar fu de acord.

– Foarte bine, de data asta cedez.

Și-au luat la revedere de la bunica și au plecat.

Plaja care se întindea sub faleză era aproape goală, cu excepția câtorva perechi care ieșiseră pentru o plimbare de seară sau cu câinii.

Shane o luă pe Carolyn de mână și coborâră treptele de piatră.

– Mai e puțin până la flux, zise el în timp ce stăteau pe malul mării.

– Mă dor picioarele, spuse Carolyn. Cred că o să intru în apă.

El se holbă la ea.

– Cred că eşti nebună.

Carolyn se îndepărtă de apă, se aşeză pe nisip şi-şi scoase pantofii. Shane se aşeză lângă ea şi râse.

– Câţi ani ai? Douăzeci şi doi, sau doi ani?

Carolyn se ridică şi-l privi.

– Dacă aş fi avut doi ani, ar fi trebuit să vii cu mine până în apă şi să mă ţii de mână.

El râse şi se întinse pe nisip, mormăind nemulţumit de pietrele care-l împungeau în spate.

– Nu, mulţumesc. Du-te şi intră cu picioarele în apă. Eu mă odihnesc.

Carolyn privi spre faleză, sperând că n-o va vedea nimeni. Uşurată, văzu că era aproape pustie. Un bărbat stătea sprijinit de balustrada falezei privind marea.

Înţepeni. Ştiu cine era, chiar înainte de a-i vedea chipul. Privea în zare, atât de singur, atât de pierdut şi atât de trist, încât o înduioşă şi-i veni să alerge la el şi să-l ia în braţe.

El n-o văzuse şi era mulţumită. Se aruncă lângă Shane, dar această mişcare atrase atenţia bărbatului. Când ridică din nou privirea spre el, văzu că tristeţea îi dispăruse. În schimb, rigiditatea corpului şi privirea

dură îi arătau exact ce gândea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Shane, ridicându-se ușor.

Îi urmări privirea.

– Aha, șeful cel rău în persoană. Nu mai intri în apă acum, ca nu cumva să te dea afară pentru comportament necuviincios?

Tachinarea lui o făcu să se comporte sfidător. Da, îi fusese teamă, pentru un moment. Sări în picioare și fugi spre apă, țipând puțin când fundul apei deveni pietros.

Întâi intră până la glezne, apoi mai înaintă puțin și apa îi ajunse până la genunchi. Se aplecă și atinse apa cu degetele, sperând ca atunci când se va întoarce, bărbatul trist va fi plecat.

Shane se întoarse și-i spuse să iasă din apă.

– Scumpo, se întunecă, știi? Este timpul ca fetița să meargă la culcare.

– A plecat? îl întrebă peste umăr.

– Nu. Șeful este încă acolo. Probabil există ceva pe această parte a plajei care-i ține atenția trează. Hai, o să te țin de mână și asta o să-l țină departe în cazul în care ar vrea să te atace.

Așa că-l luă de mână și el o conduse la locul unde își lăsase pantofii. Se așeză lângă ea și-i oferi batista.

– Șterge-te pe picioare. O s-o păstrez ca pe o comoară.

– Nu fi prost, Shane, zâmbi ea, încercând să uite ochii care parcă îi străpungeau spatele.

– Da, sunt un idiot. Ar trebui să te cer în căsătorie, ești frumoasă, inteligentă și mă simt bine în compania ta.

Se aplecă spre ea și o sărută.

Carolyn se trase brusc înapoi.

– Să nu mai faci asta!

– De ce nu? Am mai făcut-o. Ți-e teamă de ce o să creadă șeful? Poate că a plecat.

Privi în jur.

– Nu, stă lipit de noi ca un afiș pe perete. Ce să facem să scăpăm de el?

O împinse pe spate și o sărută din nou. Ea se zbătu, se eliberă și se ridică în picioare, plină de mânie. Se întoarse brusc. Văzuse?

Mergea încet, cu privirea plecată, cu mâinile în buzunare, singurătatea ținându-i companie.

***

În ziua următoare, lucrurile merseră rău de la început. Era de serviciu la recepție. Trecuse ceva timp, când spre groaza ei observă că greșise data pe o etichetă. Îi spuse Sandrei ce a făcut. Domnișoara Stagg auzi, țâțâi și clătină din cap.

Apoi, Carolyn ceru plata unei amenzi pentru întârzierea înapoierii unei cărți, dar cititorul declară că ceruse telefonic prelungirea termenului. Începu o discuție în contradictoriu și domnișoara Stagg îl trimise pe Keith White să rezolve problema.

Tocmai atunci sosi și Richard Hindon. Rămase în apropiere, ascultând. Cititorul, flatat de atenție și mulțumit că se putea plânge direct bibliotecarului-șef, se declară din nou nevinovat de ceea ce-l acuza Carolyn.

Richard o privi cu răceală.

– Este timpul să-ți recunoști greșeala, domnișoară

Lyle, şi să-ţi ceri scuze.

– Îmi pare rău, domnule Cranley, i se adresă. Dar sunt nouă aici şi n-am înţeles exact procedura.

Dar asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. După ce cititorul plecă, Richard se întoarse spre Keith.

– Sub nicio formă să nu-i mai permiţi acestei fete să se apropie de recepţie până nu învaţă perfect ce are de făcut. Nu vreau să-i mai deranjeze pe cititori, spuse el.

– Îmi pare rău, domnule, răspunse Keith. Însă sunt sigur că i-am spus absolut totul despre reînnoirea unui împrumut.

Carolyn se uită urât la el, dar el îl privea pe bibliotecarul-şef cu atâta supunere, încât o dezgusta. *Ea* n-o să-l privească pe Richard Hindon cu atâta supunere.

– Îmi pare rău, domnule Hindon, zise ea dorindu-şi să n-o mai chinuie durerea de cap. Dar am recunoscut că am greşit. Toată lumea greşeşte măcar o dată. Şi aproape adăugă "chiar şi nepoata preşedintelui"

Domnişoara Stagg puse şi ea paie pe foc.

– Şi a mai greşit şi data pe cartonaşul cărţilor împrumutate azi, domnule Hindon, zise strângând din buze.

Carolyn se uită încruntată la ea, dar același efect l-ar fi obținut dacă s-ar fi încruntat la o statuie. ce aveau toți în dimineața asta? se miră. De ce toți îi voiau capul?

Făcu un pas lateral ca să-i facă loc domnișoarei Stagg și se lovi de un maldăr de cărți, care se împrăștiară pe jos. Toată lumea se întoarse și o privi. Carolyn începu să le adune, înainte ca bibliotecarul-șef să apuce să zică vreun cuvânt. Apoi fiecare își văzu de treabă.

Puse cărțile la loc și se uită în jur. Oare Richard plecase? Nu, era încă acolo. Keith venise lângă el și șușotiră în timp ce bibliotecarul-șef rânjea, dându-i indicații s-o mute la rafturi.

– Crede că este potrivit cu posibilitățile tale și destul de simplu pentru oricine! Este clar că nu mai poți să stai aici, nu?

– Nu, șopti ea. Dar o să încerc.

Fugi la adăpostul rafturilor. Aici, va fi în siguranță. Începu de la secția de literatură tehnică, notând automat numerotarea de pe cotor.

Se plimbă de-a lungul rafturilor, scoțând cărțile și punându-le la locul lor și ajunse la cărțile de șah. Dar cuvântul era de-ajuns s-o facă să vadă imaginea

înfricoșătoare a lui Richard Hindon, așa că trecu mai departe.

Dar ceva o trase înapoi. Cu degete tremurătoare, scoase o carte de pe raft. Cunoștințele ei despre acest joc nu treceau dincolo de mișcările de bază ale pieselor pe tablă. Răsfoi cartea, încercând să înțeleagă termenii străini pentru ea și să urmărească diagramele cu litere care parcă făceau parte dintr-un cod și numere criptice.

Simți un fior ca și cum cineva o privea cu intensitate. Ca și cum ar fi pândit-o un tigru și se încordă. Privi drept în ochi vânătorul și gemu îngrozită. Fusese prinsă din nou pe picior greșit și nu avea puterea să se miște.

El veni lângă ea.

– Așadar, domnișoară Lyle, comiți încă o dată un păcat de neiertat, citești în timpul serviciului, zise foarte încet, aproape în șoaptă.

Își ținu respirația. Oare ăsta era sfârșitul? Asta era ceea ce așteptase, crima care să justifice faptul că nu era potrivită să fie bibliotecară? O va concedia?

Încercă să se scuze, dar vocea n-o ajută.

El întinse mâna după carte, iar ea i-o întinse. Citi titlul, dar nu îndrăzni să-și ridice privirea. Când el

închise cartea, ridică și ea privirea. Zâmbea și ei nu-i veni să creadă. Zâmbea și chiar era un zâmbet plin de amuzament.

– Amintește-mi să-ți împrumut o carte de specialitate, șopti el. Cu timpul, s-ar putea să înveți destul de bine ca să joci cu mine. Acum, – expresia și tonul redeveniră normale – *treci la treabă!*

Și ea așa făcu.

Mai târziu, în timp ce împingea căruciorul în jurul rafturilor, punând cărțile la locul lor, simți o atingere pe umăr.

– Mă întreb, dacă ai putea să mă ajuți, îi spuse doamna. Nepotul meu este bolnav și se plictisește stând toată ziua în pat. Vrea o carte și m-a trimis să-i aleg una.

– Oh, Doamne, zise Carolyn cu simpatie. Ce fel de carte – de acțiune sau povestiri?

Doamna nu înțelese, așa că încercă din nou.

– Ce hobby are nepotul dumneavoastră?

Sugeră primul lucru care-i veni în minte, iar mai târziu blestemă din suflet această idee.

– Vreau să zic, ceva ... ceva precum șahul, să zicem.

– Ah, da, zise doamna legându-se de cuvânt. Șah.

Sunt sigură că-i va plăcea o carte despre şah. Dar trebuie să fie una uşoară ca să înţeleagă.

Carolyn începu să se întrebe în ce se vârâse. Ce ştia ea despre şah? Apoi se gândi la Richard Hindon. El era persoana potrivită s-o sfătuiască pe această doamnă.

Nicio clipă nu se gândi că s-ar putea să încalce regulile bibliotecii, când formă interiorul de la biroul bibliotecarului-şef. Şi nici nu se gândi, dacă se cuvenea să-l consulte într-o problemă de alegere a unei cărţi. Uită că s-ar putea să fie deranjat, uită de tot, cu excepţia faptului, că pentru prima oară un cititor îi cerea ajutorul şi că era hotărâtă să-l ajute.

Întâi răspunse secretara, apoi se auzi un brusc "Da"?

Tonul lui n-o demobiliză şi nici tăcerea ce urmă după ce-i explică de ce telefonase. Putea să vină s-o ajute pe acea doamnă? îl întrebă din nou. Avea nevoie de o carte pentru începători deoarece Turui în continuare, încercând să suplinească tăcerea de la celălalt capăt al firului.

Apoi veni explozia. Nu aflase, o întrebă cu o voce de gheaţă, că treaba lui nu era să sfătuiască cititorii? Că treaba lui era să conducă acel loc, nu să facă sugestii?

Adică, altfel spus, era deasupra acestor treburi, nu era acolo să aştepte oamenii, indiferent cine erau, *nici chiar pe nepoata preşedintelui?*

– Pentru ce este nu consilier pentru cititori, dacă nu să facă exact asta ... să sfătuiască? Asta este treaba lui, nu a mea.

– Problema ta este că eşti atât de departe de viaţă – de viaţa adevărată – încât nu te poţi coborî la nivelul oamenilor obişnuiţi sub nicio formă, se răsti ea, uitând unde se afla, uitând de poziţia ei şi de maniere. Te-ai închis acolo sus, într-un turn de fildeş, surd şi orb la tot ce se petrece aici, jos refuzând să te amesteci printre cititori ...

Spusele îi fură repetate pe un ton de gheaţă.

– Asta voi face, domnişoară Lyle. Spune-i doamnei în cauză că voi veni imediat.

Trânti receptorul. Serioasă şi dintr-o dată conştientă de ziua friguroasă, Carolyn se îndreptă spre doamna, care cu faţa ei ridată şi privirea înţelegătoare, îi amintea de bunica ei.

– Domnul Hindon vine imediat, îi spuse.

Apoi prinse mânerul căruciorului şi se grăbi spre cel

mai îndepărtat colț al bibliotecii. Dacă ar fi avut puterea, s-ar fi strecurat într-un raft și s-ar fi ascuns după cea mai mare carte, până când șeful s-ar fi retras din nou în biroul lui.

Auzea vocea lui calmă în timp ce discuta cu doamna mai în vârstă. Era blând și serviabil și până la urmă îi recomandă o carte despre șah, care o încântă pe doamnă prin simplitatea ei.

– Păi, chiar și eu o pot înțelege! o auzi exclamând.

Râseră împreună apoi îi înregistră cartea, ceea ce o încântă și mai mult, și în sfârșit o conduse la ușă.

E bine, își zise Carolyn în gând, este bine dispus. Dar își schimbă imediat părerea, când auzi mersul apăsat căutând-o, trecând printre rafturi și îndreptându-se spre colțul unde se retrăsese.

– Domnișoară Lyle, ieși de acolo acum! murmură vocea.

Când auzi ordinul, scoase capul și-l privi rugător, ca un copil care cerșește iertarea după ce a făcut o trăsnaie. Dar el era neînduplecat.

– Vino în biroul meu, se răsti el.

N-avea cum să se eschiveze, trebuia să-l urmeze.

Îl urmă pe scări și-l înfruntă în birou.

– Hai să ne lămurim. Dacă mai am parte de obrăznicie și de impolitețe din partea ta, vei zbura din această clădire mai rapid decât te-ai mișcat vreodată în viața ta. Și mai mult de atât, nu te vei mai întoarce.

– Dar domnule Hindon, se rugă ea, am vrut doar să ajut un cititor

Ochii i se umplură de lacrimi, dar oricât de puternică era această armă, nu avu niciun efect și nu opri atacul lui. El continuă.

– Nu voi tolera un astfel de comportament din partea unui membru al personalului, indiferent ce diplomă are, de poziția privilegiată sau de gradul de rudenie cu o persoană importantă din acest oraș. Vei zbura! Ai înțeles?

De mânie, ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Foarte bine, izbucni ea, cuprinsă de un înălțător sentiment de sacrificiu. Concediază-mă. Asta ai vrut dintotdeauna, nu-i așa ... să scapi de mine. Este o ocazie pe care nu trebuie s-o ratezi. Ai și motive. N-am ținut seamă de funcția ta.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Haide, îl îndemnă. De ce nu mă concediezi?

El nu se mișcă și nici nu vorbi.

– Foarte bine, îți îndeplinesc cu dorința ta cea mai arzătoare. Îți scriu demisia și plec.

O privi printre gene, în timp ce-și cântărea contraatacul.

– Știam că n-o să reziști, rânji el, schimbând deliberat rolurile. Probabil că viața ta este plină de proiecte abandonate. Este o altă provocare căreia nu-i poți face față, nu-i așa?

În acel moment, știu că dacă cedează părerea despre ea va fi pecetluită și mai știa că el câștigase.

Începu să plângă.

– Și totul pentru că am vrut să ajut o doamnă în vârstă.

Vocea îi era tremurătoare și înfundată.

– Tu știi atât de multe despre șah, ești prima persoană la care m-am gândit. M-am gândit că și tu vrei s-o ajuți.

Urmă o tăcere stranie, apoi auzi o mișcare și simți cum o prinse de bărbie. Îi ridică fața și o privi în ochi Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Îl urmă pe scări și-l înfruntă în birou.

– Hai să ne lămurim. Dacă mai am parte de obrăznicie și de impolitețe din partea ta, vei zbura din această clădire mai rapid decât te-ai mișcat vreodată în viața ta. Și mai mult de atât, nu te vei mai întoarce.

– Dar domnule Hindon, se rugă ea, am vrut doar să ajut un cititor

Ochii i se umplură de lacrimi, dar oricât de puternică era această armă, nu avu niciun efect și nu opri atacul lui. El continuă.

– Nu voi tolera un astfel de comportament din partea unui membru al personalului, indiferent ce diplomă are, de poziția privilegiată sau de gradul de rudenie cu o persoană importantă din acest oraș. Vei zbura! Ai înțeles?

De mânie, ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Foarte bine, izbucni ea, cuprinsă de un înălțător sentiment de sacrificiu. Concediază-mă. Asta ai vrut dintotdeauna, nu-i așa ... să scapi de mine. Este o ocazie pe care nu trebuie s-o ratezi. Ai și motive. N-am ținut seamă de funcția ta.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Haide, îl îndemnă. De ce nu mă concediezi?

El nu se mișcă și nici nu vorbi.

– Foarte bine, îți îndeplinesc eu dorința ta cea mai arzătoare. Îți scriu demisia și plec.

O privi printre gene, în timp ce-și cântărea contraatacul.

– Știam că n-o să reziști, râânji el, schimbând deliberat rolurile. Probabil că viața ta este plină de proiecte abandonate. Este o altă provocare căreia nu-i poți face față, nu-i așa?

În acel moment, știu că dacă cedează părerea despre ea va fi pecetluită și mai știa că el câștigase.

Începu să plângă.

– Și totul pentru că am vrut să ajut o doamnă în vârstă.

Vocea îi era tremurătoare și înfundată.

– Tu știi atât de multe despre șah, ești prima persoană la care m-am gândit. M-am gândit că și tu vrei s-o ajuți.

Urmă o tăcere stranie, apoi auzi o mișcare și simți cum o prinse de bărbie. Îi ridică fața și o privi în ochi. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Poți să încetezi să faci pe martira, domnișoară Lyle, și să-mi frângi inima, zise el moale. Jocul s-a terminat și rezultatul este știut. Poți să te întorci la treabă, acum.

Se întoarse la birou.

– Dar înainte de a pleca, mai bine ți-ai șterge lacrimile. Oamenii publicul de care ești atât de atașată s-ar putea gândi că ai citit un roman foarte trist.

Un zâmbet apăru pe buzele tremurătoare, găsi o batistă curată și începu să-și șteargă lacrimile.

Roseanna apăru de după ușă. După zâmbetul larg, se părea că auzise toată conversația.

Se îndreptă în vârful picioarelor spre birou.

– Trebuie să-mi cer scuze, Richard. Este vina mea, zău. N-ar fi trebuit să-ți fac legătura, nu-i așa?

Carolyn se așteptă s-o repeadă și să-i spună:

– Sigur că nu trebuia

În schimb, zâmbi.

– Nici eu n-am nicio scuză.

Se uită la Carolyn, care stătea necăjită în fața lui.

– Cum am auzit cine era, ar fi trebuit să pun receptorul în furcă.

Mândria o făcu să-și îndrepte spatele. Își mușcă

buzele, îl privi sfidător și ieși trântind ușa.

***

Era sfârșitul unei zile dezastruoase. Carolyn căută în geanta mare cartea pe care i-o împrumutase domnul Cotes. Spera să-l mai găsească în biroul lui. Bătu la ușă și-i deschise el în persoană.

Fu surprins.

– Nu trebuia să fii în drum spre casă, domnișoară Lyle?

– Ba da, dar m-am gândit să-ți dau cartea mai întâi.

Puse cartea pe birou.

– Sper că ți-a fost de folos și că ai învățat ceva din ea.

– Într-adevăr. Mulțumesc că mi-ai împrumutat-o.

– Stai jos. N-ai de ce să te grăbești, nu? Ai câteva clipe libere?

– Nu prea, domnule Cotes. Pearl mă așteaptă jos. Mergem împreună spre casă.

– Înțeleg.

Părea dezamăgit.

– Păi, în cazul ăsta ...

Richard Hindon intră în cameră. Se uită de la unul la altul.

– Durează o secundă, Richard.

Graham Cotes o conduse pe Carolyn la ușă.

– Doar o clipă, domnișoară Lyle.

Carolyn se întoarse. Domnul Cotes își privi ceasul.

– Ai putea – mă întreb – ești liberă diseară?

– Păi, vroiam să mă spăl pe cap, dar asta poate să mai aștepte. De ce?

El ezită, probabil din cauza prezenței celuilalt bărbat, încât își dori să-l poată ajuta.

– Mă întreb dacă ... am putea să repetăm seara aceea. Știi, să luăm masa undeva ...

– Nu, domnule Cotes. Bunica mă așteaptă cu masa, când ajung acasă.

– După aceea, atunci? Un spectacol, un film?

O privi rugător.

Îl privi cu un zâmbet larg.

– Ar fi o idee.

Stabiliră ora și locul unde urmau să se întâlnească.

– Atunci, pe mai târziu, domnule Cotes.

Privi peste umărul lui, în cameră.

– Noapte bună, domnule Hindon.

Dar domnul Hindon nu-i răspunse. O străpunse cu privirea, iar Carolyn avu impresia că o lovise fulgerul.

***

Filmul fusese bun și-l savuraseră. Acum, erau într-un restaurant din apropiere, bând cafea și mâncând biscuiți.

Discutaseră despre film, râseseră foarte mult, iar acum erau tăcuți. Îi puse întrebarea care nu-i dăduse pace toată seara.

– Ce ți-a spus domnul Hindon, după ce am plecat?

Graham, așa îi ceruse să-i spună, zâmbi și se jucă distrat cu linguriţa.

– A spus multe.

Ezită.

– Să-ți spun? Foarte bine, dar nu-ți va plăcea. A spus

... m-a întrebat dacă sunt nebun că te-am invitat în oraș. Te-a văzut aseară, purtându-te într-un mod nu tocmai ortodox cu prietenul tău, pe plajă ...

– Nu este adevărat! exclamă ea.

– Sunt sigur că nu este, dar i-am spus că dacă este așa, n-avea niciun drept să privească.

Râse ușor.

– Aproape m-a pocnit pentru asta. A zis că ești o mică scuze draga mea, vrăjitoare o mică nerușinată în călduri și sub nicio formă nu trebuie să am încredere în tine.

Își cuprinse obrajii roșii ca focul în palme. Dacă până atunci nu fusese sigură ce părere avea despre ea, acum știa sigur.

– I-am spus că știu foarte bine ce fac, când ies cu o fată încântătoare și inocentă cum ești tu.

Râse din nou.

– Pe naiba! a zis, și aproape a vrut să arunce cu ceva în mine. De asemenea, i-am spus că nu-mi fac iluzii și că singurul motiv pentru care ieși împreună cu un celibatar ca mine, este fie că mă simpatizezi, fie că îți este milă de mine. I-am mai spus că dacă tot continuă

să mă avertizeze în legătură cu tine, o să trag concluzia că este gelos și că te dorește pentru el.

– Și atunci? șopti ea.

– S-a abținut să mă pocnească în nas, a făcut o remarcă grosolană la adresa ta și a ieșit trântind ușa.

Carolyn își simțea gura uscată. Așadar era mai rău decât crezuse. O ura cu adevărat. Nu se mai îmblânzise, așa cum sperase.

– Eu eu nu credeam că domnul Hindon își poate pierde cumpătul în asemenea măsură, mormăi ea, încercând în zadar să transforme spusele într-o glumă.

– Draga mea Carolyn, când un bărbat se înfurie cu adevărat, te previn că este mai bine să stai deoparte, altfel te rănește.

Își aminti cum o trăsese de păr, în seara când fusese baby-sitter pentru nepoții lui și știu că Graham avea dreptate.

– Îmi pare rău, zise cu voce înceată, că am fost motivul discuției dintre voi. Poate ar fi fost bine dacă eu... dacă noi ...

El păru ușor deranjat.

– Carolyn, n-o să mă lipsesc de câteva ore prețioase

petrecute în compania ta, doar pentru că un alt bărbat se simte deranjat ... unul care în plus n-are niciun drept să fie de acord sau nu.

Fu luată prin surprindere de profunzimea sentimentelor lui.

– Dar Graham, este înțelept ...?

– Ți-am spus, draga mea, știu să-mi stăpânesc visele, îi zise cu blândețe.

– Este Pearl murmură, jumătate pentru ea, căutând o soluție la problemă.

Își reaminti reacția lui Pearl, când în autobuz spre casă, îi povestise despre întâlnirea ei cu domnul Cotes. Întâi fusese șocată, apoi invidioasă, iar la sfârșit puțin tristă.

– Este un bărbat bun, un om foarte bun, îi zisese.

Graham asculta doar pe jumătate.

– Ce este cu Pearl?

Apo, ca și cum i-ar fi ghicit gândul, râse.

– Încerci să mă însori? Pentru că dacă este așa, nu te mai obosi. În timp ce tu ești liberă, niciodată nu mă voi uita la o altă femeie.

Îl privi, gândindu-se că ar putea glumi, dar

seriozitatea din privirea lui o convinse că nu era așa. O conduse acasă. În mașină nu-și vorbiră. Carolyn sta pe jumătate întoarsă spre el, așteptând.

– Draga mea copilă, nu este nevoie să-mi mulțumești politicos, îi spuse atât de încet și cu atâta blândețe, încât abia îl auzi. Nici prin minte nu-mi trece să mă impun cu forța.

Îi văzu profilul în lumina becului de pe stradă. Își dori să-l poată săruta, dar nu simți niciun impuls. Dacă ar fi făcut-o, știa că el ar fi realizat că o făcea de milă, nu din alt motiv. Cu timiditate, îi atinse mâna, iar el i-o acoperi cu a lui.

– Ești o fată minunată, șopti el și ei îi veni să plângă.

Coborî din mașină și el plecă.

Capitolul 9

A doua.zi dimineață, Keith White o salută cu:

– Ordinul șefului domnișoara Lyle nu se va mai ocupa de recepție până când nu învață regulile la fel de bine cum știe alfabetul și să știe să le și aplice. Așa că asta este sarcina ta principală pentru perioada următoare, Carolyn, o tachină el.

Carolyn se cam aștepta la asta. Richard Hindon avea standarde ridicate și nu ierta greșeala pe care o făcuse. Keith o conduse la birou și-i dădu să completeze cartoane cu rezervări și înștiințări pentru cei care depășiseră termenul.

Stătea în depozit, întrebându-se ce să mai facă în continuare, când cineva se opri în spatele ei și o luă de umeri. Ulmită, se întoarse și-l văzu pe Graham Cotes.

– Bună Carolyn. De ce ești surprinsă? Cine credeai că este ... șeful în persoană?

Râse la gluma lui

– Ocupată? o întrebă.

– Nu m-am oprit toată ziua.

– Ei bine, am o treabă pentru tine.

O conduse spre ușă și Carolyn observă că Richard era jos în hol, discutând cu domnișoara Stagg, iar Graham continua s-o țină de umeri. De ce, se întrebă amărâtă, vizita atât de des în ultimul timp sectorul împrumuturi? S-o spioneze, s-o prindă greșind?

Graham îi arătă indicațiile puse pe un perete lângă intrare. Apoi se aplecă spre ea și-i vorbi la ureche, pentru a nu deranja cititorii.

– Vezi anunțurile alea?

Cu coada ochiului, Carolyn văzu că Richard îi privea.

– Sunt vechi, așa că vreau să le scoți și să le arunci. Apoi o să-ți dau unele noi, pe care vreau să le afișezi în locul lor.

Ea zâmbi.

– Crezi că pot să mă descurc? Este o treabă destul de dificilă, șopti ea.

O bătu ușor pe braț.

– Eu cred că da. N-am o părere așa de proastă despre inteligența ta, cum are șeful de colo.

Amândoi îl priviră pe omul în cauză și surprinseră privirea lui de gheață.

– Trebuie să plec înainte de a fi transformat în stană de piatră, zise Graham retrăgându-și mâna.

– Le înlocuiesc imediat, promise ea și el plecă.

La ușa de la intrare se produse vânzoleală și o femeie trecu pragul cu un copil lângă ea și unul în cărucior. O văzu pe Carolyn și se îndreptă imediat spre ea. Băiețelul din cărucior începu să se agite.

– Caroly! Caroly! *Basi vrea la Caroly!* începu să țipe și întinse brațele spre ea.

Îngrozită de zgomotul pe care-l făcea, Carolyn rămase nemișcată. Cititorii ridicară privirile din cărți, personalul întrerupse lucrul, dar mama lui Basi nu se opri decât în fața ei.

– Carolyn, aș vrea să te rog zise Hilary, dar

băieţelul începu din nou să ţipe.

Se zbătu să se elibereze din hamurile care-l ţineau în cărucior şi ţipa atât de tare, încât Carolyn se aplecă, îl eliberă şi-l ridică în braţe. Abia atunci se linişti.

– Basi, obraznicule. O să-l superi pe unchiul Rich. Este acolo, zise Hilary arătându-l cu degetul.

Basi o luă de la capăt.

– Unchi Rich, unchi Rich, şi se zbătu atât de tare, încât abia reuşi să-l ţină.

Richard traversă încăperea din câţiva paşi.

– Ce naiba cauţi aici? întrebă el, încercând să acopere ţipetele micuţului.

– Am vrut s-o rog pe Carolyn ...

– Pentru numele lui Dumnezeu, potoleşte copilul! Mai bine vino în biroul meu. Şi tu, domnişoară Lyle.

Dar Basi nu voia să tacă. Continuă să ţipe "unchi Rich", până când unchiul lui se întoarse şi-l smulse din braţele Carolynei.

– Acum o să taci, diavol mic! mormăi încât nu fu auzit decât de grupul din preajma lui.

În biroul lui, puse copilul în cărucior, dar Basi se zbătu şi se vârî sub birou. Helen încercă să-l prindă de

picior, dar Basi câştigă. Se întoarse şi-i privi.

Roseanna Harvey intră şi se opri brusc.

– Oh, ce băieţel minunat, gânguri afectată şi întinse braţele spre el.

Dar Basi se târî afară şi-şi ascunse faţa după picioarele Carolynei.

Hilary aprobă din cap şi zâmbi spre secretara fratelui ei.

– Doreşti ceva, doamnă Harvey? o întrebă.

– Doar să văd dacă doreşti ajutor, îl mustră ea cu simpatie.

– Eu ăă cred că pot să am grijă de mine, Roseanna, îi răspunse zâmbind. Dacă nu, o să cer ajutor.

– Oh! îşi zise în gând Carolyn, simţind că o cuprinde greaţa.

După ce secretara ieşi, se întoarse spre sora lui.

– Indiferent ce ai de spus, spune şi pleacă. Apoi, probabil lucrurile vor intra în normal.

– Scuze, Richard. Mereu o fac de oaie în ceea ce te priveşte, nu-i aşa?

Din tonul ei, se vedea că-i părea rău cu adevărat şi

Carolyn simți o simpatie deosebită pentru ea. Cum de rămânea atât de calmă cu fratele ei, nu putea înțelege.

– În legătură cu baby-sitting, zise Hilary privind-o pe Helen, care-l urmărea pe Basi prin birou și punea la loc ce dărâma copilul.

– Pentru mâine. Este prea târziu? M-au sunat niște prieteni după-amiază, să ieșim mâine în oraș.

Richard se așezase la birou și începuse să lucreze.

– Luăm masa, apoi mergem la un spectacol. Dacă vii seara, vecina mea le va da ceaiul copiilor.

– Dar pot să fac eu asta, se oferi Carolyn. Este sâmbăta mea liberă, așa că nu lucrez. De fapt, dacă vrei, pot veni imediat după prânz, înainte să pleci.

Ochii lui Hilary străluciră.

– Vrei? Draga mea, este minunat. Richard va fi plecat, așa că vei fi singură.

Bărbatul în cauză nici nu clipi.

– Weekendul viitor dau o petrecere, zise Hilary, după ce stabiliră ora. Mi-ar plăcea să vii împreună cu fabulosul tău prieten.

– Care dintre ei? întrebă cu o voce seacă bărbatul de la birou.

Hilary o privi uimită.

– Sunt sigură că Shane va fi încântat să vină, zise ea repede. Mulțumesc foarte mult.

– Păi, eu am plecat, zise Hilary aruncând o privire spre fratele ei.

El se ridică, îl smulse pe Basi de lângă raftul pe care erau niște volume mari, pe care le arunca pe podea, și-l puse în cărucior.

– Aranjează aici, domnișoară Lyle, apoi întoarce-te repede la treaba ta. Eu o conduc pe sora mea.

Carolyn prinse privirea plină de simpatie a lui Hilary, în timp ce se apleca, dintr-o dată conștientă că se înclina în fața lui. După ce plecară, în cameră se lăsă dintr-o dată liniștea. Se duse și se trânti în scaunul lui Richard. Haina îi atârna pe spătar și prinzându-i mâneca, o frecă ușor de obraz. Apoi termină de pus cărțile pe raft și se întoarse la treaba ei.

***

Carolyn își puse jacheta în cuierul din hol și se duse la Hilary, care era în bucătărie.

– Copiii iau gustarea la ora cinci, îi spuse Hilary. Richard este în oraș. Așa că poți uita de el.

După plecarea lui Hilary, Carolyn ieși în grădină cu copiii. Căldura soarelui o relaxă și trase în piept parfumul florilor. Simți cum încordarea din ultimele săptămâni se topește la fel ca zăpada sub razele soarelui.

De câte ori gândurile se îndreptau spre bărbatul pe care din nefericire îl iubea, încerca din toată puterea să se gândească la altceva. Dar era dificil, când avea mereu în fața ochilor fereastra camerei lui.

Copiii obosiră și intrară în casă. Carolyn îi urmă. Urcaseră la etaj și ușa de la camera unchiului lor era deschisă. Îl găsi pe Basi mergând prin cameră, luând lucrurile unchiului lui de la locul lor și aruncându-le pe jos.

– Termină, Basi, îi porunci Carolyn. Unchiului Rich n-o să-i placă.

– Ah, dar unchiul Rich nu se va întoarce decât foarte târziu, zise Helen. Mai ales sâmbăta.

Basi făcu o mișcare bruscă și Carolyn privi îngrozită cum trăgea de un raft cu discuri.

Sări să le salveze și răsturnă tabla de șah. Oftă și Helen țâțâi.

– Unchiul Rich o să se supere foarte tare. Așa a făcut când l-am răsturnat eu. Aproape mi-a tras o palmă la fund.

Carolyn îngenunche să strângă piesele și Helen o ajută.

– Știu, rosti Helen. Hai să le aranjam la loc și să sperăm că n-o să observe.

– N-o să observ ce?

Probabil că pășea la fel de ușor ca o fantomă, deoarece apăruse brusc în prag și stătea acolo încruntat.

– Ce se petrece aici? Aici este teritoriu interzis.

O privi pe Carolyn, care era în genunchi.

– Și ce naiba faci acolo?

Helen se dădu înapoi și întinse mâinile spre el.

– Eu n-am făcut nimic, unchiule Rich. Nu mă bate.

Carolyn rămăsese pe loc, strângând în mână dama albă ca și cum ar fi fost un talisman care s-o protejeze

de furia lui Richard.

– N-ai făcut, ce? Domnișoară Lyle, poți să explici?

Dar domnișoara Lyle nu putea. Vorbele nu-i ieșeau din gură.

– Caroly a făcut-o, strigă Basi. Caroly a făcut-o.

– Mai exact, ce a făcut "Caroly"?

O privi întrebător după ce văzu tabla de șah căzută lângă piciorul scaunului. Și piesele împrăștiate pe jos.

– Aha, acum înțeleg.

Înaintă spre ea, cu mâinile în buzunare.

– Așadar, tu le-ai aruncat pe jos, nu-i așa, domnișoară Lyle?

– Sigur că *nu,* domnule Hindon.

În zăpăceala ei, îi răspunse cu indignare. Se ridică și-l înfruntă.

– Aveam de ales între asta sau discuri.

– Oh, înțeleg. Așa că ... fără plesneală.

Ea clătină din cap cu energie.

– Fără plesneală.

Iar el imită cu un zâmbet felul în care ea clătinase din cap, apoi se îndepărtă.

– Păcat, oftă.

Se așeză pe scaunul de lângă șemineu, trase măsuța în fața lui și așeză piesele pe tabla de șah. Își frecă bărbia.

– Cred că asta este.

– Îți amintești, unde erau?

Privi chipul uimit al Carolynei.

– Sigur că da. Toți jucătorii buni de șah, își amintesc poziția pieselor.

– Dar dacă se răstoarnă tabla în mijlocul partidei?

– Chiar și atunci. Jucătorii le vor pune pur și simplu la loc.

Privi tabla.

– Dar ăsta nu este un joc ... este o problemă de șah. O mare diferență mai creativ și pentru mine mai satisfăcător, deoarece la sfârșit, ca să zic așa, este o operă de artă. Și se face de unul singur, ceea ce-mi place, zise privind-o. Se potrivește cu natura mea.

Se întoarse, amintindu-și – de fapt, nici nu putuse uita – tristețea de pe chipul lui din după-amiaza de la malul mării. Așadar, îi plăcea singurătatea, nu-i așa?

– De ce ai venit așa devreme în seara asta, unchiule Rich? îl întrebă Helen. De obicei, stai în oraș toată

noaptea.

Râse, dând capul pe spate.

– Pe cuvântul meu, o să-i lași o impresie greșită domnișoarei Lyle, dacă afirmi asta! Dar nu este adevărat, Helen. Vin după ce tu ești în pat și dormi. Astă-seară pur și simplu mi-am schimbat planul.

– Pot să-ți răspund eu de ce, zise Carolyn încet, încât s-o audă numai el. Deoarece n-are încredere în mine să am grijă de voi.

Richard ridică din sprâncene, zâmbi exasperat și-și îndreptă atenția spre tabla de șah.

Basi se îndreptă hotărât spre picioarele unchiului său și Carolyn privi îngrijorată cum băiatul se cățăra pe genunchii unchiului său. Richard trecu imediat în apărare. Probabil că Basi simți încordarea unchiului lui, deoarece se agăță de primul lucru pe care-l găsi pentru a rămâne pe loc. Se agăță de cravata unchiului său. Richard încercă să se elibereze, dar copilul rezistă.

– Dă-i drumul, diavol mic, mormăi unchiul lui. Și dă-te jos.

Desfăcu fără milă mâna copilului și-l dădu jos. Basi țipă și începu să plângă.

Mânioasă, Carolyn îl ridică și-l ținu strâns în brațe.

– Cum ai putut? strigă ea. Cum ai putut să-l tratezi așa? ridică vocea. Nu vezi că te iubește? Ești surd și orb la sentimentele *celorlalți?* Trebuie să-i respingi *pe toți*, chiar și pe cei care te iubesc?

Richard se holbă la ea, neînțelegând, ca și cum cineva îi vorbea într-o limbă străină. Urmă o lungă tăcere și Carolyn începu să se gândească la urmările ieșirii ei.

Richard împinse scaunul, strigă copilul și întinse mâinile spre el. Basi, liniștit acum, sări repede din poala Carolynei și se cocoță pe genunchii unchiului lui. Foarte mulțumit, se cuibări în brațele lui.

– Mulțumită? o întrebă peste capul băiatului.

Carolyn zâmbi, dădu din cap și se întoarse.

– Mi-e foame, zise Helen. Când luăm ceaiul?

Carolyn se uită la ceas.

– Ți-l fac eu acum, dacă vrei.

– Știi să gătești, domnișoară Lyle?

Zări zâmbetul lui ironic. Dădu din cap, întrebându-se ce va urma.

– Măi, măi, făcu el tărăgănat. Frumoasă, inteligentă *și* gospodină, plus o mare doză de instinct matern. Un

bărbat va afla cât ești de folositoare, într-o zi.

Încă zâmbea cu ironie.

– Observi că am omis cuvântul "norocos" în fața cuvântului "bărbat"

Făcu o pauză, timp în care privirea ei furioasă se încrucișă cu a lui.

– Și a fost intenționat.

Ea trânti ușa și se opri în bucătărie. Împreună cu Helen, pregăti ceaiul, apoi se întrebă ce să facă pentru Richard. Nu găsi nimic pentru el – va trebui să-l întrebe, deși după remarca de mai devreme, îi venea să-l lase nemâncat.

Bătu la ușă și intră. Basi era încă în brațele lui și se pare că adormise. Carolyn observă că era puțin palid.

– Luați masa în oraș, domnule Hindon? îl întrebă repede.

Se lăsă pe spătar și întârzie să-i răspundă.

– Nici nu-mi trece prin cap. Dar judecând după tonul vocii tale, am impresia că asta ți-ai fi dorit.

Fu luată prin surprindere de felul direct în care o spusese.

– Păi, presupun că pot să-ți pregătesc ceva ...

– Cum ar fi?

– Păi, o omletă, o omletă cu brânză, poate.

Își sprijini capul de spătar și o studie cu atenție.

– Păi, o omletă cu brânză preparată de nepoata președintelui, poate avea un gust nemaipomenit. Da, te rog.

Ea traversă camera și se opri în fața lui.

– Basi? rosti. Vino, scumpule. Ceaiul este gata.

El se mișcă, dar nu deschise ochii. Rezistă mâinilor ei întinse. Unchiul lui se uită la el.

– Poate că stă foarte confortabil, comentă.

Dar Caroyn insistă. Din nou, băiatul o respinse. Își duse mâinile la burtă.

– Auu, zise.

Richard o privi îngrijorat.

– Crezi că se preface? S-o întrebăm pe nepoata mea cea inteligentă. Helen! strigă el.

Fata veni.

– Basi spune că-l doare ceva.

Ea se încruntă.

– S-ar putea. Și pe mine m-a durut ieri. Poate s-a molipsit și el. Sau poate îi este foame. *Vino*, Basi. Să

luăm ceaiul.

Îl trase de pe genunchii lui Richard şi de data asta nu se opuse. Dar îşi târşâi picioarele când îl conduse jos.

Mâncă prăjiturelele şi bău ceaiul cu destulă poftă, încât Carolyn încetă să-şi mai facă griji. În orice caz, îşi dori ca mama lui să nu fi plecat atât de departe, tocmai la Londra. Îi pregăti omleta lui Richard şi i-o duse pe tavă. Absent, el luă tava, mintea fiindu-i preocupată de o problemă de şah. După un "mulţumesc" scurt, îi făcu semn să plece.

După ce spălă vasele, îl pregăti pe Basi pentru culcare. Îl puse în pat şi el adormi aproape imediat. Apoi fu rândul Helenei. Carolyn îi despleti cozile scurte şi blonde şi le pieptănă.

– Ce faci cu cozile când te duci la culcare? o întrebă Helen în timp ce le mângâia.

– Şi eu aş vrea să ştiu, zise o voce din prag.

Carolyn se forţă să nu se întoarcă.

– Ah, câteodată le las aşa şi le pieptăn dimineaţa, iar câteodată le despletesc şi-mi leg părul cu o panglică.

– Mi-aş dori ca părul meu să aibă culoarea asta, murmură Helen. Trebuie să arate minunat despletit.

Carolyn auzi un sunet care semăna cu un murmur de aprobare, dar când se întoarse, Richard dispăruse.

Mai târziu, coborî în salon sperând să aibă o seară liniștită, dar se părea că Richard avea alte gânduri. Era deja acolo, citind. Își reveni repede din surpriză și se așeză pe un fotoliu în fața lui. Încercă să citească, dar nu se putea concentra.

– Nepoții tăi sunt foarte ascultători când trebuie să meargă la culcare, zise doar ca să rupă tăcerea care se lăsase.

– Așa și trebuie, zise sec, ridicând privirea din carte. Au fost bine învățați. Sora mea este o pasăre de noapte. Soțul ei ar trebui să se întoarcă și s-o țină în ... în casă.

– Păi, îmi pare rău pentru ea. Probabil se simte foarte singură, când soțul ei este plecat.

Asta îl irită.

– *Rău* pentru ea? *Singură?* Draga mea copilă, nu-ți risipi mila. Sora mea a fost răsfățată încă de la naștere, întâi de părinți, apoi mai târziu, în jur de douăzeci de ani, când s-a căsătorit cu un bărbat destul de bătrân să-i fie tată, și el a răsfățat-o în continuare. O divinizează – de fapt nici nu poate fi exprimat în cuvinte. Nu știe ce

să-i mai facă. Ironia este că ea profită de viața luxoasă, doar atât. Și prostul nu vede. O crede perfectă. Observând cu atenție mariajul lor, mă face să-mi doresc să rămân celibatar.

– Cum se poate ca atâta amărăciune să-ți influențeze astfel părerea despre sora ta? zise ea când reuși să vorbească. Unchiul meu ținea așa de mult la sora lui – mama mea – încât atunci când a murit și tatăl meu m-a părăsit, și-a dedicat o parte din viață și o mare parte din avere ca să-i dea copilului surorii lui – adică mie – tot ce știa că sora lui i-ar fi dat copilului ei, dacă ar fi trăit.

Mult timp, el rămase tăcut.

– Probabil că mama ta a fost un înger, spuse el cu toată sinceritatea, într-un târziu.

Ea se luptă din nou să-și păstreze controlul.

– Ce păcat, zise cu o sinceritate ce o egala pe a lui. Nu semăn deloc cu ea.

– Acum, cine este plin de amărăciune?

– Nu sunt. Pur și simplu spun adevărul.

La un moment dat, ochii li se întâlniră, apoi simți un nod în gât și brusc luă cartea și se ascunse în spatele ei.

De la etaj se auzi un vaiet de durere.

– Carolyn, Basi plânge. Din nou îl doare.

Carolyn aruncă romanul și era pe scări înainte ca Helen să fi terminat de vorbit. Plânsul copilului deveni asurzitor când deschise ușa. Dintr-un pas fu lângă el și-l ridică în brațe. Se plimbă cu el prin camera luminată doar de o mică lampă, vorbi cu el încercând să-l liniștească, întrebându-l ce-l doare, dar el nu putea să-i spună.

Richard îi întinse o cană de apă.

– Nicio îmbunătățire?

Ea luă cana, se așeză, îl puse pe Basi pe genunchi și-i oferi puțină apă. Copilul refuză, dar se opri din plâns și rămase liniștit.

– A adormit? îl întrebă în șoaptă pe Richard.

Richard se apropie și se aplecă spre copil, atingând părul Carolynei. Dădu din cap. Carolyn îl puse pe Basi în pătuț, îl acoperi și se strecură afară din cameră. Când se întoarse în salon, Richard nu mai era acolo.

Capitolul 10

Seara trecu încet. Nu se putea concentra să citească, așa că deschise televizorul, dar nu era în stare să urmărească nimic, și-l închise. Apoi începu să se gândească, dar gândurile erau dureroase, însă de data asta nu mai avea un buton pe care să apese și să le oprească. Era obosită și începu să dorească întoarcerea lui Hilary.

Auzi pași în hol și se încordă. Nu dorea companie, și în special nu dorea compania lui Richard. El deschise ușa și se uită la ea, apoi la ceas.

– Doamne Dumnezeule, douăsprezece și jumătate,

deja este duminică dimineață. Veghea continuă.

Închise ușa și rămase în fața ei. Era doar în cămașă, fără cravată, și avea cearcăne în jurul ochilor, probabil de oboseală.

– Ce crede sora mea? Ai stat cu copii ei toată după-amiaza, toată seara, și acum se pare că și toată noaptea. Ăăă doar așa, domnișoară Lyle, cu cât te plătește sora mea? Deoarece acest supliment de serviciu o va costa o groază de bani.

La început, nu-i răspunse.

– Am discutat problema și am ajuns la un rezultat satisfăcător, mormăi ea, evitându-i privirea.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea, zise el încrucișându-și brațele. Presupun că este atât de mult, încât ți-e rușine să mărturisești.

Asta o făcu să reacționeze.

– Dacă tot insiști să știi ceea ce nu te privește, o fac gratis, se răsti ea.

– *Ce faci?* Ești nebună, fetițo.

Apoi surpriza dispăru și o privi suspicios.

– Doar n-o faci ca să mă impresionezi pe mine, domnișoară Lyle, nu-i așa? zise el malițios.

Îl privi mânioasă.

– Nu fi ridicol! Habar n-ai fi avut, nu-i așa, dacă nu m-ai fi provocat să-ți răspund.

Se auzi telefonul.

– Pare îngrijorător, zise Richard. Doar dacă bunica ta nu-și face griji pentru tine?

– Nu cred. Este plecată, weekendul ăsta. Stă cu sora ei.

Îl urmă în hol.

– Alo? Hilary? Uite ce este, ce faci ...?

O privi pe Carolyn.

– Da, sigur că este aici. Dar aproape că doarme în picioare Ce?

Se întoarse și-i puse receptorul în mână.

– Insistă să-ți vorbească. Va trebui să asculți cu atenție. Cred că este pe jumătate beată.

– Hilary? rosti Carolyn.

– Draga mea, îmi pare rău, dar este imposibil să mă întorc în seara asta. Va trebui să-l rogi pe Richard să te conducă acasă. Sunt încă la Londra. Am fost într-un club de noapte.

Vorbea ușor neclar.

– Am hotărât să mai stăm, apoi ne ducem la un hotel. Mă întorc mâine pe la amiază, iar până atunci Richard trebuie să se descurce cu copiii. Du-te acasă, draga mea.

– Întreab-o de băiat, șopti Richard în urechea ei.

Carolyn clătină din cap. Richard încercă să-i ia receptorul.

– Atunci, o să-i spun eu.

Văzu că nu glumește.

– Hilary, Basi nu se simte bine.

– Oh, Doamne, s-a molipsit de la Helen? M-am gândit că s-ar putea.

Richard stătea lângă ea și auzi clar vocea surorii lui. Clătină din cap, dezgustat.

– Și totuși a plecat, zise.

Hilary continuă.

– Ei bine, n-avem ce face, Richard va trebui să se descurce cu copiii, dacă este necesar.

– Dar, Hilary

– Carolyn dragă, tocmai m-am gândit ... n-ai putea să stai peste noapte, în caz că Basi nu se simte bine?

Carolyn auzi o ușoară exclamație de uimire lângă urechea ei.

– Aș putea să dorm în patul meu și să folosești lucrurile mele dar ce faci cu bunica? Nu se va îngrijora?

– Păi, nu, este plecată, dar

– Draga mea, dacă este vorba de Richard, n-ai de ce. Este un burlac atât de convins, încât dacă o femeie stă în fața lui și-l roagă s-o sărute, n-ar ști să se descurce!

Râse zgomotos în urechea Carolynei.

– Așa că rămâi, dragă. Folosește o cămașă de noapte de-a mea, ai prosoape curate și restul. Trebuie să plec. Mulțam mult, scumpo. Toate cele bune fratelui meu. Pa.

Carolyn puse receptorul în furcă și nu îndrăzni să întoarcă fața spre el.

– Nu începe nicio discuție, se răsti Richard. Te duc acasă.

De sus, se auzi un plânset.

– Este Basi, zise Carolyn. Probabil l-a trezit telefonul.

Urcă scările în goană și intră în camera lui Basi. Era chircit de durere și ea îl luă în brațe și-l ținu strâns. Mai plânse un timp, apoi când se liniști, îl puse în pătuț și ieși din cameră.

– Nu înțeleg, îi zise șoptit lui Richard, pe culoar. Se pare că este serios. S-ar putea să fie apendicită.

Se uită rugător la el.

– Trebuie să stau, domnule Hindon.

Se întoarse în salon după geantă și el o urmă.

– Ei bine, este hotărârea ta. Ai auzit ce a spus sora mea.

Zâmbi zeflemitor.

– Și-a asumat cu aroganța surorilor, că sunt asexuat. Sunt total neutru. Așa că ești în siguranță cu mine, nu-i așa?

Se îndreptă spre ea.

– Vrei să testezi teoria? Te previn totuși că s-ar putea ca rezultatul să dovedească tocmai contrariul părerilor ei.

Așa cum stătea în fața ei, cu mâinile în șolduri și picioarele ușor depărtate, părea atât de provocator și periculos de atrăgător încât trebui să facă un efort enorm ca să reziste magnetismului lui.

Se îndreptă spre ușă.

– Ăă mă duc sus. Dacă vrei să-mi spui care este camera surorii tale ...

Pe culoar, îi arătă ușa.

– Asta este, zise rânjind sarcastic. Sper să apreciezi gustul ei în ceea ce privește cămășile de noapte și să te bucuri purtându-le.

O privi din cap până-n picioare.

– S-ar putea să nu fii la fel de ăă să zicem, voluptuoasă ca ea, dar nici lipsită de forme nu ești, așa că ar trebui să ți se potrivească. Noapte bună.

Se întoarse și plecă.

Privi dormitorul cu lumini discrete, mobilă comodă, formidabile pilote cu puf de culoare aurie și draperii până la podea, de aceeași culoare. Peste tot erau inițialele "H.R", pe perne, casete, batiste și prosoape. Carolyn luă o cămașă de noapte de culoare neagră și scoase un oftat când văzu cât de transparentă este. Acum înțelegea comentariul făcut de fratele lui Hilary!

Găsi un prosop curat în dulăpiorul de la baie, făcu un duș și închise ușa dormitorului. Își despleti cozile, le pieptănă, își legă părul la spate cu o panglică, apoi își puse cămașa de noapte.

Mult timp nu putu să adoarmă. Nu se putea relaxa, și nici nu se putea opri să nu se gândească la bărbatul din

cealaltă cameră. Într-un târziu adormi. Dormea profund când o mână îi atinse umărul.

Se luptă să se trezească și realiză că lumina era aprinsă și cineva o scutura de umăr, strigând-o pe nume.

– Carolyn, este vorba de Basi.

Richard era aplecat asupra ei.

– Plânge. Cred că este bolnav. Poți să vii?

Îl auzi pe Basi plângând și sări în picioare, uitând de transparența cămășii de noapte. Încă nu era complet trează, îl privi pe Richard și-și aminti brusc. Își trase pătura la piept.

– Există vreun halat pe care să-l îmbrac?

El zâmbi.

– L-ai putea purta pe cel al surorii mele – este atârnat în spatele ușii dar este cel mai nepotrivit lucru pe care ai putea să-l porți.

Își scoase halatul lui și-l puse pe pat.

– Pune-l pe ăsta. Eu iau haina.

Își puse halatul lui, îl înfășură în jurul ei și-l legă, ridică poalele și o luă la fugă spre camera lui Basi. Copilul stătea în pat, palid și plângând după ce

vomitase. Îi fusese rău și realiză imediat că trebuie să schimbe așternutul. Luă copilul în brațe și i-l dădu lui Richard, care adusese o pijama curată, și începu să-l spele.

Carolyn schimbă așternutul, apoi, în timp ce Richard privea, luă copilul speriat și începu să-l legene ușor. Copilul se întoarse spre ea si-și îngropă fața în părul ei, care scăpase din panglică.

– Basi o iubește pe Carolyn, mormăi el pe jumătate adormit. Basi iubește pe unchi Rich.

În sfârșit, Carolyn simți că a adormit profund și pentru ultima oară în noaptea aia, îl puse în pătuț.

Pe culoar, în semiîntuneric, Richard o prinse de braț.

– Mulțumesc că ai avut grijă de nepotul meu cu atâta devotament și cu atâta răbdare. Carolyn aproape mi-ai redat încrederea în femei, șopti ridicându-i fața spre el.

Îl privi în ochi.

– Noapte bună, Carolyn, șopti.

– Noapte bună, domnule ...

Un deget îi presă buzele și auzi un "nu" hotărât.

– Noapte bună, Richard, șopti și ea.

Apoi îl simți mișcându-se și-i luă în mâini părul bogat. Își plecă fața și și-o îngropă în el. Simți cum i se înmoaie picioarele. Încă o clipă, și s-ar fi agățat de el pentru susținere.

Dădu drumul părului, o întoarse și, ținând-o de umeri, se îndreptară spre ușa dormitorului. O împinse înăuntru, închise ușa după ea și se îndepărtă.

***

Era luni dimineață. Carolyn se foi în pat, nevenindu-i să se scoale. Se gândi la discuția pe care o avusese cu Hilary la telefon, seara trecută. Și-a cerut scuze Carolyn deja se obișnuise cu asta ... Și-i spuse că Basi se simte bine.

– Chiar prea bine, zise jalnic. Am auzit că Richard te-a dus acasă după micul dejun. A fost ursuz toată ziua. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Nu uita de petrecerea de miercuri, Carolyn. Și să vii împreună cu Shane, da?

– Unii ar crede că ai planuri cu el, râse Carolyn.

– Ce, eu ... să-ți suflu prietenul? Draga mea, nici prin minte nu-mi trece, zise râzând cu poftă.

Înainte de a pleca la serviciu, Carolyn aranjă prin casă, pregătind-o pentru sosirea bunicii. Puse cartea pe care o împrumutase de la Richard în sacoșă. După-amiază, după program, îi va da cartea înapoi.

Când intră în bibliotecă, simți tensiunea dintre membrii personalului care sosiseră și asta îi fu confirmată când Graham coborî scările și se îndreptă spre ea.

O luă de umăr.

– Carolyn, ferește-te astăzi de șef. În special tu. Este cu fundul în sus, iar tu ești *pata neagră* , așa că o să-și verse năduful pe tine, doar dacă o să te vadă.

Privi în jur.

– Ai luat Dumnezeule, Carolyn, n-ai dat jos anunțurile alea! Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o înainte să observe.

Dar era prea târziu. Richard Hindon era acolo, încruntat, cu gura strânsă, supraveghindu-i.

– Domnișoară Lyle, rosti tăios. De ce n-ai scos anunțurile alea vechi? Nu poți să faci nici măcar o

treabă simplă ca asta, fără ajutorul cuiva?

– Dar, domnule Hindon, am uitat pentru că sora ... protestă Carolyn.

Dar el nu asculta.

– Nu accept anunțuri vechi pe pereții bibliotecii mele. Sunt destule vechituri păstrate mulțumită unchiului tău, fără să le mai adaug și pe astea. Și n-o amesteca pe sora mea în treaba asta. ea nu este responsabilă pentru neglijența ta.

După ce plecă, Graham o strânse de braț.

– Te-am prevenit, nu-i așa? Când termini vino în biroul meu, să-ți dau noile anunțuri. Dar să vii îmbrăcată în armură, în caz că șeful e la mine!

Șeful nu era la el. Afișă noile anunțuri pe pereți într-un mod pe care-l consideră mai atrăgător. Keith o complimentă pentru înclinațiile ei artistice, dar bibliotecarului-șef nu-i plăcu. Îi spuse scurt să le dea jos și să le pună în funcție de dată și importanță, pentru a scoate în evidență societatea locală și nu "străinii"

Îi spuse că nu era de acord și că aranjamentul ei va atrage atenția în mod egal asupra tuturor, fără favoritismul pe care el îl predica.

– Nu ți-am cerut părerea, i-o tăie el. Cred că sunt în poziția în care pot judeca mai bine nevoile concetățenilor decât tine, domnișoară Lyle, în ciuda legăturii strânse pe care o ai cu oficialitățile, adăugă sarcastic.

Așa că le dădu jos și le puse la loc după indicațiile lui. Lovi piunezele cu atâta forță încât puțin lipsi să se lovească peste degete cu ciocanul.

În seara aceea, se hotărî să sfideze mânia bibliotecarului-șef și întrebă secretara dacă era liber. Era și o privi iritat când intră. Ea îi susținu privirea și-i întinse cartea. O luă fără să-i adreseze un cuvânt.

– Mi-a făcut plăcere s-o citesc, domnule Hindon. Am învățat o mulțime de lucruri.

O aprobă din cap și așteptă nerăbdător ca ea să plece. Dar ea nu plecă.

– V-a întrebat domnul White despre ...

– Despre tine să abordezi problema expunerii de carte? Da. Am refuzat ideea.

– De ce, domnule Hindon? El a crezut că sunt capabilă să fac asta.

– Îmi pare rău, dar eu nu sunt.

– Dar mi-ar plăcea să mă ocup de așa ceva, izbucni ea.

– Am spus "nu", domnișoară Lyle, insistă el calm.

Tăcu un moment.

– Pot să mă întorc la recepție, domnule Hindon? îl întrebă. Mi-a plăcut să lucrez acolo.

– Când voi considera că ești pregătită, domnișoară Lyle.

Ea protestă, aproape venindu-i să plângă și pierzându-și cumpătul.

– Nu-mi dai nicio șansă. Nimic din ce fac nu este bine pentru tine. Indiferent cât de mult încerc, nu este de-ajuns. Niciodată n-o să ajung să fac ce-mi place.

Nu se mai putu stăpâni și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Conduci o vendetă împotriva mea, pentru că sunt cine sunt. Ai atâtea prejudecăți în ceea ce mă privește, încât după părerea ta am numai defecte și nicio calitate. Nu este corect ca o persoană în poziția ta să fie fățiș împotriva unui membru al personalului.

– *Ajunge, domnișoară Lyle!*

Tonul lui tăios o trezi la realitate. El se sprijinea de

spătarul scaunului.

– Emoția și lacrimile nu te vor ajuta. Dacă ai încerca să fii rațională și să analizezi faptele, vei realiza că aduci în discuție un element personal. Nu eu. Poți să fii absolventă de universitate pentru cei din afară, dar în această bibliotecă ești o asistentă mică de tot stagiară. Ai mult al naibii de mult de învățat. Nu este în interesul tău, nici în interesul bibliotecii, să te las să faci ceva deoarece "îți place", când având în vedere lipsa ta de experiență, pur și simplu nu ești capabilă să faci bine acel lucru.

O privi cum își șterge lacrimile cu batista.

– Așa că nu-mi mai pune la îndoială integritatea și sinceritatea și retrage-ți acuzațiile de vendetă și cere-ți scuze.

Ceea ce făcu aproape în șoaptă.

– Și mai amintește-ți, domnișoară Lyle.

O privi cu răceală.

– Eu conduc aici. Tu, ca toți ceilalți, îmi îndepliniți ordinele, fie că le aprobi sau nu și neținând seama de mediul privilegiat din care provii, zise privind hârtiile din fața lui. Mulțumesc că mi-ai adus cartea.

Singură în autobuz, în drum spre casă, plânse puțin pentru bărbatul care într-un moment de slăbiciune își îngropase fața în părul ei.

***

Carolyn îi telefonă lui Shane, să-i spună despre petrecerea lui Hilary.

Îi răspunse unchiul ei și o întrebă cum se descurcă.

– Foarte bine, îi zise, încrucișând degetele la spate.

– Te sun în curând, dragă doar ca să văd cum merge treaba. Îmi place să-l supraveghez pe domnul bibliotecar Hindon. Niciodată nu știu de ce este în stare. Ți-l dau pe Shane.

– Bună, scumpo, zise Shane.

Apoi vorbi în șoaptă, probabil că tatăl lui vitreg era în apropiere.

– Cum merge cu șeful cel rău?

– Eu ... el ... păi, noi ... se bâlbâi Carolyn.

– Foarte bine, scumpo, am înțeles. Nu mai spune

nimic. La fel de mare și de rău ca întotdeauna. Este clar că ai nevoie de puțină încurajare și eu sunt cel mai nimerit, nu-i așa?

Ea râse.

– Zău? Nu știam. Îți amintești că ți-am spus de Hilary? Ei bine, dă o petrecere miercuri și mi-a cerut în mod special să te aduc cu mine. Cred că te simpatizează!

– Nu mai spune! Sunt flatat. Și ce zice soțul ei despre aceste "simpatii" ale ei.

– Este plecat pentru câteva luni.

– Ei nu, abia acum devine interesant.

– Uite ce este, Shane, trebuie să-mi promiți că dacă vii cu mine, te porți frumos. Este sora lui Richard Hindon și lucrurile nu merg bine între noi. Nu este nevoie să le înrăutățești și tu.

– Foarte bine, o să încerc să fiu băiat cuminte. Vin să te iau ... la ce oră?

Stabiliră ora și închise telefonul.

Pentru petrecere, Carolyn îmbrăcă o rochie galbenă fără mâneci. Își răsuci o coadă în jurul capului, ca o coroană, iar cealaltă îi atârna liber pe umăr. Îi dădea un aer atât inocent cât și elegant, în consecință rezultatul

era intrigant.

Stătea alături de Shane, în salonul lui Hilary, ascultând discuțiile celor din jur. Hilary îl privea pe Shane admirativ. Shane nu se lăsă mai prejos, iar Carolyn și-ar fi dorit ca el să fie mai discret. Ori de câte ori se deschidea ușa, se uita în jur neliniștită, în cazul în care ar fi apărut Richard.

Dar cum timpul trecea și el nu mai apărea, începu să se întrebe dacă va veni până la urmă. Hilary veni la ea.

– Există o persoană care n-o să ne onoreze cu prezența, Carolyn. Ghici cine? Iubitul meu frate. Nu poate suferi petrecerile și în special cele date de mine, pentru că nu-i suportă pe prietenii mei.

Râse în timp ce se îndepărta.

– Probabil a ieșit, călătorie sprâncenată.

Carolyn rămase pe canapea, cuprinsă de un sentiment de dezamăgire.

Privi prin ușile deschise și-și dori să iasă neobservată în grădină. Se hotărî să încerce. În timp ce se ridica de pe canapea, fu prinsă de brațe și trasă înapoi.

– Unde pleci, domnișoară?

Vocea aparținea unui tânăr îmbrăcat în pantaloni roz

și cămașă înflorată. Se întrebă cum de făcea parte din grupul de "prieteni" ai lui Hilary, deoarece era mai aproape de vârsta ei.

– Oriunde vrei să mergi, pot să vin și eu? o întrebă privind-o din cap până-n picioare.

– M-am răzgândit, spuse Carolyn, privind în jur după Shane.

Dar el era ocupat cu o fată îmbrăcată într-o rochie lungă, cu un guler de dantelă stil elizabetan.

– Aia este Jane. Este artistă, ca și mine. Nu știu cine este noul ei prieten, comentă bărbatul de lângă Carolyn.

Carolyn râse.

– Ăla este Shane, prietenul *meu*.

Mâna cu degete lungi își mângâie ușor fruntea.

– Pe naiba, mereu intru în încurcătură, spuse el ridicând capul.

O examină din nou pe Carolyn, ca și cum lucra portretul ei.

– Ai ceva, în mod clar ceva ce aș dori să prind: pe pânză, desigur, pe pânză.

Se lăsă pe spate, râzând în hohote.

– Carolyn, o strigă Hilary îndreptându-se spre ea. Cred că Shane este minunat, de-a dreptul minunat! Jonathan, dragul meu, întinse mâna spre însoțitorul lui Carolyn. De când ai venit?

– De mult, îi răspunse. Mi-am găsit îngerul.

Hilary râse și se îndepărtă.

– Părul ăsta, părul ăsta minunat, continuă Jonathan mișcându-se pe canapea până când se trezi înghesuită în colț. Ridică cealaltă coadă ce atârna liberă pe umăr, o puse pe obraz, apoi o duse la buze.

Cu cealaltă mână o prinse de mijloc și pentru că era înghesuită în colțul canapelei, nu se putea mișca.

– Iubito, despletește-te pentru Jonathan, îi spuse. Artistul din mine vrea să-l vadă. Trebuie să arate magnific lăsat liber.

– Așa e, se auzi o voce seacă din fața lor. În special la ora trei dimineața.

Carolyn se zbătu să se elibereze și se uită încruntată la vorbitorul care se sprijinea neglijent de perete cu un pahar în mână, privindu-i.

Pe moment, chiar și Jonathan păru derutat. Apoi se îndepărtă de ea.

– Oh, Doamne, rosti el. Iar am făcut-o.

Se uită la Richard.

– Este femeia ta, sau așa ceva?

Se ridică, aruncă o privire scurtă spre Richard, îi făcu semn că locul este liber și plecă.

Richard ocupă locul lui Jonathan.

– Scuze că am întrerupt această nouă prietenie atât de emoționantă.

Se enervă de cinismul lui și se întoarse spre el. Acum era acolo și dintr-o dată uită complet că-și dorise să-l vadă.

– Am crezut că niciodată nu iei parte la petrecerile surorii tale. Credeam că nu-ți plac prietenii ei.

– Răspunsul la ambele declarații este același. De obicei, nu vin. De data asta am făcut-o, doar ca să observ, nu ca să mă distrez.

Termină băutura și puse paharul pe o tavă.

– Ai un prieten foarte atent.

Făcu semn spre Shane, care în mod evident era mai mult decât prietenos cu Jane.

– Nu-i nimic, nu ți-ai pierdut timpul ca să-l înlocuiești, nu-i așa?

Sarcasmul lui o enervă atât de tare, încât strânse pumnii.

– Aș dori să pleci. Aș dori să mă lași în pace.

El se ridică încet și se îndepărtă.

Petrecerea deveni mai zgomotoasă, atmosfera mai intimă. Cineva adusese mâncare, altcineva dăduse drumul la muzică. Carolyn stătea lângă Shane, gândindu-se cum să plece. Se ridică și el nici nu observă. Hilary se așeză lângă el.

Carolyn se îndreptă spre baie, ca să se răcorească puțin. Când ieși, Richard era pe culoar, privind în jos spre hol. Îi urmări privirea. Într-o mică nișă, feriți de privirile celorlalți, erau două persoane înlănțuite într-o îmbrățișare pasională – Hilary și Shane.

Într-un târziu, plecară ținându-se de mână, străbătură holul și ieșiră în grădină prin ușa de la bucătărie.

Richard Hindon se întoarse spre ea.

– Nu poți să-ți stăpânești prietenul? Te porți atât de rece cu el, încât și-a îndreptat atenția spre o femeie măritată ... sora mea ... pentru a-și satisface dorințele.

Carolyn îl înfruntă, refuzând să se lase intimidată de

mânia lui. Mânia ei o egala pe a lui.

– Cel puțin, el are dorințe, șuieră ea. Sentimentele lui nu sunt înghețate, ca ale tale. Cel puțin este om, nu un sloi de gheață.

– Ești la fel ca sora mea, mârâi el. Mă provoci în felul ăsta, *drăguță domnișoară,* și vei obține exact ce cauți.

O prinse de brațe și o trase în camera lui. Închise ușa cu piciorul și o sprijini de ea. O sărută, un sărut brutal și fără milă. Sărutul trezi în ea un asemenea vârtej de sentimente, încât se îngrozi de intensitatea lor. Se zbătu să scape, dar el o ținu, hotărât să-i dea drumul doar când va dori.

Abia când o împinse pe ușă și o trânti după ea, observă semnele pe care strânsoarea lui i le lăsase pe brațe. Începu să tremure incontrolabil și-și ascunse fața în mâini.

Își aminti avertismentul lui Graham.

"Când tipul ăsta se înfurie, dispari din fața lui sau te va răni"

Ei bine, îl înfuriase, îl înfuriase de-a binelea și suportase consecințele.

Cineva trecu pe hol.

– Cine este acolo? se auzi o voce. Este fata pe care o cheamă Carolyn?

Se întoarse brusc în ce cameră să dispară? Jonathan începuse să urce scările. Carolyn se repezi în baie și încuie ușa după ea.

– Hei, mânerul începu să se miște. Tu ești Carolyn? Vino, scumpo, nu-ți fac niciun rău.

O altă ușă se deschise.

– Scuze, bătrâne, etajul ăsta este pentru cei ai casei.

– Atunci ce făcea roșcata aia aici?

– Ea ăă într-un fel, face parte din familie. Nu este de vânzare. Scuze, rosti vocea tărăgănat.

Urmă o pauză.

– Ah ah, m-am prins. Bine, amice. Nici prin gând nu-mi trece să-mi vâr nasul. Unii bărbați au noroc!

Îl auzi coborând scările, apoi o bătaie în ușă.

– Gata, domnișoară Lyle, spuse Richard. Poți să ieși.

Deschise ușa și încercă să treacă de el, dar o reținu.

– Unde te duci?

Își eliberă brațul și intră în camera lui Hilary.

– Acasă.

Luă haina și încercă să se îmbrace.

– Cu prietenul tău?

– Nu.

– Știi că ultimul autobuz a trecut?

– Nu-mi pasă. Merg pe jos.

– Scot mașina și te duc eu.

– Nu mă urc în mașina ta chiar de-ar trebui să merg o sută de kilometri, șuieră ea.

Fugi pe scări și se îndreptă spre ieșire, dar Richard era în spatele ei. Porni pe jos și când o mașină trase lângă ea, grăbi pasul.

– Urcă! se răsti Richard.

Îl ignoră.

– Te urc în mașina asta chiar de-ar fi să mă aresteze pentru răpire. Ea se opri.

– Acum, urcă.

Urcă și stătu îmbufnată tot drumul. Când opri în fața casei ei, puse mâna peste a ei.

– Noapte bună, Carolyn, îi spuse cu blândețe.

Nu-i răspunse. Deschise portiera, sări din mașină și străbătu în fugă aleea. Nu i-ar fi răspuns nici dacă ar fi vrut, deoarece dacă ar fi făcut-o, el și-ar fi dat seama că plângea.

Capitolul 11

Shane îi telefonă a doua zi dimineață.

– Ce s-a întâmplat cu tine aseară? Răul de Hindon a mormăit ceva despre o durere de cap. Mi-a spus că te-a dus acasă.

Îi spuse că era adevărat. Domnul Hindon o condusese până acasă.

– Și încă ceva ... tipul ăla, Jonathan, a zis în dreapta și în stânga că tu ești a lui Hindon. Sora lui a râs de s-a prăpădit, dar

– Sigur că nu este adevărat, Shane. Jonathan m-a urmărit la etaj și domnul Hindon l-a pus la punct.

Oricum, n-ai niciun drept să vorbești, Shane, îl atacă ea. Te-am avertizat s-o lași în pace pe Hilary, îți amintești? V-am văzut pe amândoi în hol

– Scumpa mea inocentă, când o femeie își pune în cap

– Bine, te iert, dar mă îndoiesc că fratele ei o va face.

– Oricum, am condus-o acasă pe Jane. Știi, artista aia drăguță.

– Atunci, ți-am făcut un serviciu, nu-i așa, că am plecat mai devreme acasă!

Râseră și închiseră telefonul.

În timp ce urca scările spre intrarea în bibliotecă, se întreba cât timp va mai lucra acolo. Relația ei cu Richard Hindon devenise de nesuportat. Iubirea devenea tot mai profundă, iar disprețul lui se părea că sporea în aceeași măsură.

O durea capul. Se uită în jur după Richard, fiindu-i teamă să dea ochii cu el, dar se liniști puțin când văzu că nu era acolo.

În fiecare dimineață, prima ei treabă era să aranjeze rafturile. În dimineața asta, lucra mai încet decât de obicei. Știa de ce era obosită. Adormise foarte târziu,

deoarece se gândise la Richard.

Trebuia să aranjeze cărțile de pe ultimul raft de sus. Luă o scăriță – scara era deja folosită – și o puse lângă rafturi.

– N-ar trebui s-o folosești, Carolyn. Nu este stabilă. Așteaptă până se eliberează scara.

Dar nerăbdătoare, Carolyn se urcă pe scăriță. Aranjă cărțile din fața ei, apoi în loc să se dea jos și să mute scărița, se întinse să aranjeze restul cărților de pe raft.

– Unde este domnișoara Lyle? se auzi vocea lui Richard. Vreau s-o văd.

Șocul la auzul vocii lui o făcu să nu fie atentă și se întinse prea mult. Scărița se clătină sub ea și căzu cu un zgomot surd. Se lovi cu capul de podea și rămase nemișcată, năucită.

Îl auzi pe Richard oftând.

– Oh, Doamne, Carolyn!

Se apropie și ea încercă să zâmbească, dar efortul era prea mare.

– O s-o duc pe domnișoara Lyle în biroul meu, le spuse celor adunați în jurul ei.

O luă în brațe.

– Te doare, Carolyn? șopti el.

–-Nu, murmură ea.

O așeză ușor în fotoliul din fața biroului, trase un alt scaun și-i puse picioarele pe el. Băutura pe care i-o dădu o făcu să tușească și-i împinse mâna la o parte. În schimb, ceru apă.

O durea tot corpul și când Roseanna intră și începu să se agite pe lângă ea fără niciun rost, vru să-i spună să plece. Era clar că voia să-și impresioneze șeful. Dar atenția lui Richard era îndreptată asupra ei și Roseanna se retrase, nemulțumită.

Intră Graham.

– Mare ghinion, Richard, mormăi el. Scărița aia ar fi trebuit aruncată de mult.

– Dragul meu amic, crezi că n-am încercat să-i spun unchiului ei asta? O singură scăriță pentru tot sectorul, nu este de-ajuns ...

Carolyn se mișcă. Graham traversă camera și-i luă mâna.

– Te simți mai bine?

Reuși să zâmbească ușor.

– Puțin, mulțumesc.

Richard se așeză pe brațul fotoliului și Graham se îndepărtă.

– Ai făcut o prostie, Carolyn, murmură Richard zâmbind, în timp ce-și sprijinea brațul de spătarul fotoliului. Sper că nu ești mahmură după seara trecută?

Ea îi zâmbi mișcată de amintirea neașteptatului sărut din seara trecută. Apoi roși și întoarse capul. Graham stătea în prag. Îi urmărea cu atenție și dintr-o dată fu cuprins de o mare tristețe, ca un om care tocmai descoperise adevărul crud. Se întoarse și ieși din cameră.

Carolyn își duse mâna la cap. Richard o mângâie și el.

– Doare? o întrebă. Te doare tot corpul?

Dădu din cap fără tragere de inimă.

– Presupun că mâine o să fiu plină de vânătăi.

O privi îngrijorat.

– Vrei să chem un doctor?

– Nu, te rog. Nu este nevoie. Sunt sigură că o să-mi revin repede.

Îl privi nesigură.

– Domnule Hindon? Chiar înainte să cad, ai spus că

vrei să mă vezi. În legătură cu ce?

Luă o coadă în mână și o mângâie gânditor.

– Să-ți spun că m-am răzgândit în legătură cu ideea ta de a expune cărțile.

– Vrei să spui ... că îmi permiți să mă ocup de asta?

El zâmbi când văzu bucuria de pe chipul ei.

– Foarte drăguț din partea ta, că ți-ai schimbat hotărârea.

– Drăguț! Nu-i plăcuse cuvântul.

– Drăgălășenia nu este una din virtuțile mele.

Dădu drumul cozii și se ridică.

– Nu, hai să spunem că niciodată nu-mi place să blochez o inițiativă, și nici entuziasmul. Amândouă sunt prea rare ca să fie date la o parte. Ar trebui ocrotite ... oriunde apar.

Ea zâmbi.

– Chiar și la nepoata președintelui?

Îi aruncă o privire rapidă, traversă camera și se aplecă spre ea, sprijinindu-se de brațele fotoliului.

– Da, chiar și la nepoata președintelui, răspunse cu blândețe.

Telefonul din biroul Roseannei sună și el se

îndreptă: Vocea ei se auzi prin ușa pe jumătate deschisă.

– *Ce* ? Vine aici?

Trânti receptorul și năvăli în birou.

Domnule Hindon, el este aici! Consilierul Bullman vine aici.

***

Intră fără să bată la ușă. La început, n-o observă pe nepoata lui. Ea îl observă înainte ca el să remarce prezența ei și văzu privirea războinică și încăpățânarea care-i erau caracteristice. Șocată, realiză că dacă n-ar fi fost unchiul ei, nu l-ar fi plăcut.

În ciuda faptului că o privea ca fiind "sânge din sângele" lui, n-avea sentimentul că aparținea acestui om care trecea prin viață lăudându-se și amenințând pe toți pentru a-i accepta părerile și ideile. În timp ce-l privea, își analiza sentimentele și-și dădu seama că avea un resentiment, umbrit de un sentiment de vină datorat

lipsei ei de gratitudine față de ceea ce făcuse pentru ea.

Austin Bullman îl salută scurt pe bibliotecarul-șef, care-i răspunse plecându-și scurt capul. Iritat, se uită după un scaun și atunci o văzu pe nepoata lui.

– Fetițo, ce s-a întâmplat? rosti îndreptându-se spre ea. Ești bolnavă?

– Eu ... am căzut, unchiule.

O privi întrebător, așteptând explicații.

– M-am urcat pe un taburet și am căzut.

Austin se uită acuzator la Richard.

– Ai chemat un doctor pentru ea?

– Domnișoara Lyle a considerat că nu este necesar, consilier Bullman.

– Dar tu trebuia să hotărăști. Tu ești șeful. Nu-i așa?

Întrebarea era pusă în așa fel, încât lăsa o urmă de îndoială.

– Nepoata ta este o persoană adultă. Nu pot s-o forțez să o vadă un doctor, dacă nu vrea.

Pe moment, consilierul Bullman se declară învins.

– Ce face aici? Nu există o cameră mai confortabilă ...

Richard îi răspunse calm.

– Din nefericire, n-avem o astfel de cameră, care să

fie folosită pentru cazuri de urgență ca acesta. Și nici nu avem un vestiar pentru personal. Am ridicat de mai multe ori această problemă, am sugerat ca anumite camere din această clădire să fie transformate în acest scop sau să construim o anexă în spatele clădirii centrale. Dar aceste sugestii n-au fost niciodată discutate în cadrul comitetului. Ca multe alte idei care au fost respinse de tine chiar de la început.

Austin aruncă o privire spre Carolyn, văzu că stătea cu ochii închiși și luă repede o hotărâre. Era clar că nepoata lui nu era interesată nici măcar nu asculta. Se așeză pe scaunul oferit de Richard, scoase câteva foi din servietă și le întinse pe birou.

– Aici sunt însemnările tale pentru viitoarea întâlnire a comitetului – m-am uitat peste ele azi-dimineață. Aici, spuse trecând cu degetul peste foaie și arătând unul din puncte. Acesta. Să aducem mai multe cărți, pentru a nu-i amenda pe cei care nu le aduc la timp. Nu sunt de acord.

La rândul lui, Richard o privi pe Carolyn și recunoscu dezinteresul ei aparent.

– Consilier Bullman, consider că sunt mai mult un

educator și nu un membru al poliției. Nu este treaba noastră să căutăm criminali și să-i pedepsim sau să ne răzbunăm de dragul răzbunării. Dacă reușim să-i convingem pe cei care uită să returneze cărțile la timp, că le pot aduce fără teamă de amendă, atunci totul va fi în beneficiul bibliotecii și stocul nostru de cărți va fi în creștere.

Austin clătină din cap.

– Mie mi se pare că vrei să-i acoperi pe cei vinovați. Nu, tinere, singurul fel de a acționa este să-i amenințI cu pedeapsa. Atunci, oamenii se vor înghesui. Ține minte ce-ți spun.

Richard se lupta să se stăpânească.

– Și uite aici, continuă președintele. Nu vrei prea mult, nu-i așa? Lift pentru cărți ca să se reducă timpul și efortul. Îmbunătățirea iluminatului în sectorul împrumuturi, mai multe rafturi noi. Un sistem de încălzire mai eficient. Vrei să prelungești perioada împrumuturilor de la două la trei săptămâni. Vrei mai mult personal. De ce? Răspunde-mi!

– Da, o voi face. Ia în calcul factorul extindere. O bună bibliotecă, o bibliotecă vie, se mărește mereu. De

aceea, o organizație care s-a dezvoltat satisfăcător în trecut cu o duzină de asistenți, în viitor nu va putea opera bine, dacă nu-și va dubla personalul. Această bibliotecă s-a dezvoltat – a făcut-o chiar și înainte de a o prelua eu. Așa că avem nevoie de mai mult personal sau în viitor nu vom putea lucra cu eficiență.

– Spune-i asta lui mutu, tinere! După părerea mea, ai tot personalul de care ai nevoie și asta pentru mult timp. Nu sunt de acord cu părerile tale. Biblioteca asta a fost condusă bine ani de-a rândul și nimeni n-o să mă convingă acum sau în viitor că aceste metode "moderne" sunt mai eficiente ca cele vechi.

Se ridică, pregătindu-se să pună capăt discuției.

– Consilier Bullman, spuse Richard înfruntându-l de la birou, dacă-mi spui că toate aceste modificări și îmbunătățiri, nici nu vor fi discutate, luând în considerare vechimea clădirii ...

– N-am spus asta, ridică vocea Austin. Nu-mi pune vorbe în gură, tinere.

– atunci dă-mi o bibliotecă nouă proiectată potrivit scopului propus, asta-i tot ce cer.

– Poți să ceri, tinere, dar nu vei căpăta. Nu sunt bani.

Chiar dacă ai trece de comitetul bibliotecii, n-ai trece de comitetul pentru finanțe.

– Dar consilier Bullman, insistă Richard. Tu ești în comitetul pentru bibliotecă și în cel pentru finanțe. Nu-ți stă în putere să ne ajuți?

– Nu-mi pierd timpul cu astfel de prostii, rosti rar Austin, roșu la față.

O privi pe Carolyn.

– Te duc acasă, fetițo.

Carolyn se mișcă.

– Nu, mulțumesc, unchiule.

– Uite ce e, fetițo, ai căzut destul de urât, după cum se pare. N-o să-ți pierzi slujba din cauză că-ți iei o zi liberă, nu-i așa, domnule bibliotecar?

Chiar și modul cum i se adresa lui Richard era insultător.

– Nu, mulțumesc. În câteva minute îmi revin și mă întorc la muncă.

El ridică din umeri, se aplecă, o sărută pe obraz și plecă. Urmă o tăcere. Richard stătea la birou și-și privea mâinile. "Probabil că se gândește dacă să mă concedieze sau nu" își zise în gând Carolyn, necăjită.

– Ai fi putut să pleci cu el, spuse într-un târziu. Ne-am fi putut lipsi de serviciile tale. Altcineva putea să facă ce faci tu.

– Ăsta este un fel politicos de a-mi spune că nu sunt dorită, șopti ea.

Înghiți cu greu nodul din gât.

– Nu te învinovățesc pentru că mă urăști, continuă ea. Oriunde merg, probabil că le amintesc de unchiul meu. Este limpede că trebuie să te scutesc de prezența mea în scurt timp. Cumva, va trebui să vorbesc cu unchiul meu și să-i spun ce gândesc.

Richard nu-i spuse: "Vreau să rămâi. Te descurci mai bine decât mă așteptam." Faptul că a întârziat cu răspunsul o necăji. Doar jurase chiar de la început că va scăpa de ea.

Până la urmă, reacționă și el.

– Trebuie să te duci acasă. După o astfel de căzătură, trebuie să te odihnești cel puțin o zi.

Păru să ia o hotărâre.

– Îi spun lui Graham să te ducă acasă. Preferi asta, nu-i așa?

Richard îl chemă pe Graham. Îi spuse în glumă că ar

fi încântat să pună la dispoziția ei mașina și o ajută să se ridice.

– Să te ajut, spuse luând-o de mijloc. Te ții pe picioare?

Ea făcu câțiva pași.

– Nu prea rău. Coapsa și capul mă dor.

Se bătu pe umăr.

– Te poți sprijini de ăsta, dacă dorești.

Richard îi privea.

– Domnișoară Lyle, dacă nu te simți bine mâine, nu veni. N-aș dori ca unchiul tău să-mi ceară explicații.

Auzi sarcasmul, dar reuși să zâmbească.

În mașină, încercă să se relaxeze.

– L-am auzit pe unchiul meu astăzi, spuse dintr-un impuls. Este mai rău decât mă așteptam.

Își lăsă capul pe spate.

– Momentul adevărului?

– Într-un fel, da. Niciodată nu mi-am făcut iluzii cu el, în ciuda bunătății lui față de mine.

Oftă.

– Nu știu cum se poate abține domnul Hindon.

– Draga mea, dacă nu se abține, ar pierde chiar mai

mult decât acum. Singura lui armă este insistența și din asta are destulă.

Râse.

– Dar nu se poate purta urât cu președintele comitetului.

– Nu, numai cu nepoata președintelui, explică ea cu voce înecată.

Graham o privi plin de compaiune.

– Câteodată Richard este atât de sătul, încât încearcă să rezolve personal problemele.

O privi din nou, de data asta îngrijorat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune unchiului tău, vrei?

Îl asigură că n-o s-o facă.

– Nota aia în legătură cu sectorul de împrumuturi, de exemplu. Richard a cerut unul nou încă de când a venit chiar a dat și un preț estimativ. Dar n-a avut succes, a fost respins de cine ... ghicește? De președinte personal.

Opri în fața casei.

– Așa că Richard a contactat atelierul de construcții de la colegiul tehnic și a făcut un pupitru nou luând

bani din fondul de carte al bibliotecii. Nu este corect – eu unul n-aș fi avut tăria – dar nu-l învinovățesc.

O conduse până la ușă.

– O să fii bine? Bunica ta este acasă?

– Ia ceaiul în oraș, dar mă descurc.

– Odihnește-te, draga mea.

Își căută cheia.

– Carolyn?

Își ridică privirea spre el, iar el îi studie chipul ca un om care punea punct la ceva deosebit.

– La revedere, Carolyn.

O sărută ușor pe buze, apoi plecă.

***

În seara aceea, Carolyn a stat întinsă pe canapea. Bunica se foia în jurul ei îngrijorată, refuzând să o lase s-o ajute.

– Pur și simplu stai acolo, dragă. Unchiul tău va

telefona mai târziu. Mâine pleacă din nou.

– Buni, el ... el a venit azi la bibliotecă, în timp ce mă odihneam în biroul domnului Hindon. A fost îngrozitor să-i aud cum se ceartă.

– Păi, bănuiesc că unchiul tău avea dreptate, dragă.

– Dar buni, nu avea dreptate ... ei bine, deloc. Numai că nu-și dădea seama. Este atât ... atât de dogmatic. N-o să asculte de nimeni.

Când văzu fața bunicii, se întrebă dacă nu exagerase cu critica, deoarece bunica ei se uita la Austin ca la un oracol.

– Dar Carolyn, el știe ce vorbește.

– Sigur că știe, buni, spuse cu blândețe. Dar domnul Hindon este expert. Are calificare înaltă ... este membru al Asociației Bibliotecarilor. În ceea ce privește biblioteca, știe mai multe decât unchiul.

Evită privirea scandalizată a bunicii și continuă cu disperare.

– Buni, nu poți să-i spui unchiului să încerce să-l ajute pe domnul Hindon, în loc să-i pună bețe în roate?

– Dar scumpo, nimeni nu-i poate spune lui Austin ce să facă. Eu n-am încercat niciodată. Încă de când era un

băiețel știa ce vrea.

Carolyn oftă. Avea o confruntare cu bunica ei și știa foarte bine că-și pierde timpul.

– Îl placi pe domnul Hindon? o întrebă dintr-o dată bunica.

– Da, foarte mult, buni. Dar el nu mă place pe mine, șopti ea.

Alarmată de ce spusese, se uită la buni și văzu că o privea surprinsă și gânditoare.

– Dumnezeule, rosti țâșnind afară din cameră. Oh, Dumnezeule

Austin sosi la fel ca întotdeauna, plin de el și războinic. Începu să vorbească imediat de Richard Hindon.

– M-ai auzit, fetițo, punându-l la punct pe acel domn bibliotecar. Trebuie să-l țin la locul lui, spuse punctând aerul cu degetul mare.

– Dar unchiule, așa cum i-am spus și lui buni, este expert, știe ce face în domeniul lui, așa cum și tu știi ce să faci în afacerile tale.

Închise ochii când văzu expresia scandalizată de pe chipul lui și continuă.

– Câteodată îl înnebunești atât de tare, unchiule, încât rezolvă problemele fără să mai aștepte permisiunea ta. Pur și simplu le rezolvă singur.

Continuă grăbită, elogiul ei crescând pe măsură ce expresia lui era tot mai scandalizată.

– Are atât de multe idei minunate și trebuie să fie îngrozitor să nu le poată aplica din cauza din cauza ta ...

– Ce mi-au auzit urechile? se repezi imediat la ea. Pur și simplu merge înainte și le rezolvă, nu? Ce vrea să însemne asta?

Știu că a mers prea departe. În efortul ei de a-l ajuta pe bărbatul pe care-l iubea, îl trădase. Făcuse ceea ce jurase să nu facă – îl trădase, se purtase ca un spion, dezvăluind secretele lui dușmanului.

Până la urmă, unchiul ei află amănuntele de la ea.

– Plec pentru câteva zile. Dar o să am o discuție cu domnul Richard Hindon, când mă întorc. Cât timp sunt plecat mă voi gândi ce o să-i spun tinerelului ăsta deștept!

Ieși trântind ușa.

În noaptea aia, Carolyn aproape nu dormi. Tremura

la gândul confruntării dintre Richard și unchiul ei pe marginea mărturisirilor ei. Nu va putea să spună nimic în apărarea ei și va trebui să accepte pedeapsa.

Se gândi la Graham. Cât de mult bănuia ce sentimente avea față de Richard? Îi ghicise secretul? Reamintindu-și sărutul lui din dimineața aia, care semăna cu un "adio", știa că el descoperise totul.

Capitolul 12

A doua zi, Carolyn se întoarse la serviciu. O durea tot corpul, capul încă îi zvâcnea, dar reuși să rezolve treaba de birou pe care i-o dăduse Keith, deoarece n-a trebuit să se miște prea mult.

Richard a lipsit toată ziua. În timpul după-amiezii sosi Hilary și își lăsă copii la intrare. Carolyn o conduse la depozit ca să poată vorbi în liniște. Hilary îi spuse că auzise de accidentul ei și că-i părea rău. Richard îi povestise.

– Dar nu arăți prea rău.

Carolyn râse.

– Vânătăile nu se văd. Sunt ascunse sub haine.

Hilary puse mâna pe brațul Carolynei.

– Am venit să-ți cer o favoare. Poți să refuzi dacă vrei, dar luni ştii că este sărbătoare? şi am promis copiilor că-i duc la parcul de distracţii. Însă treaba cu grija maternă ... nu mi se potrivește ... dar trebuie să-mi țin promisiunea. Nu pot să mă descurc singură şi oricum Basi tot întreabă de "Caroly" Vrei să fii o scumpă? Iubitul meu frate nu va veni. Zilele astea n-a prea dat pe acasă, încât încep să mă întreb dacă nu este vorba în fine de vreo femeie.

Își coborî vocea.

– Este vorba probabil de secretara aia. I-am văzut împreună de vreo două ori.

Carolyn încercă să se stăpânească. Nu trebuia să-i arate lui Hilary cât de mult îi păsa.

– N-am nimic de făcut luni. Probabil m-aș învârti prin casă, așa că ... da, mi-ar plăcea să vin.

Hotărârâ ora la care să vină Carolyn şi Hilary plecă.

Așadar, strategia Roseannei dădea roade, nu-i așa? își spuse în gând plină de tristețe, încercând să se concentreze la ceea ce făcea. Presupun că a mers ușor.

Cu blândețe, ușurel ... Apoi dă lovitura de grație.

În seara aia, Carolyn și Pearl merseră împreună spre casă. Vocea lui Pearl era lejeră, iar chipul avea o strălucire deosebită.

– Pari fericită, Pearl.

– Zău? Poate sunt.

Apoi izbucni ca și cum nu se mai putea abține.

– Domnul Cotes Graham m-a invitat în oraș mâine seară, luăm masa în oraș, apoi mergem la film.

După primul șoc recunoscu în secret că fusese o umbră de gelozie Carolyn îi spuse că se bucură pentru ea.

– Sunteți făcuți unul pentru altul și este timpul să recunoașteți!

După-amiaza de luni era deosebit de caldă și însorită. Era a doua jumătate a lunii mai și oamenii în vacanță umpleau faleza și plaja. Carolyn îi privea din autobuzul cu etaj care o ducea spre casa lui Hilary. Știa că Richard nu va fi acasă. Nici măcar nu se obosise să se îmbrace. Purta o pereche de pantaloni subțiri de culoare roz și o bluză albă fără mâneci.

Când sosi, Hilary o întâmpină ciufulită și albă la față.

Își luă capul în mâini.

– Scuze, scumpo, am anulat excursia la parcul de distracții. Mă doare capul de înnebunesc. Dar intră.

– De ce nu putem merge? se văită Helen iritând-o pe Hilary. Carolyn este aici, de ce nu poate să meargă cu noi?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, taci din gură! Mă înnebunește de când i-am spus că nu pot să merg, îi spuse Hilary.

– Sigur că mergem, Helen, îi răspunse Carolyn. Aș fi foarte dezamăgită dacă n-am face-o, scumpo.

– Dar Carolyn ... protestă Hilary.

– Este în regulă, Hilary, mă descurc cu ei. Și tu ai posibilitatea să te odihnești. Arăți vlăguită.

– Mulțumesc. Dragul meu frate a zis că așa-mi trebuie, n-ar trebui să duc o viață așa de "veselă". A zis că ar trebui să devin mai serioasă. Zău așa! se strâmbă. Câteodată regret că l-am rugat să stea aici, pe perioada cât Clive este plecat.

Carolyn schimbă repede subiectul.

– Vom lua un ceai undeva ...

– Ah, nu ... am făcut sandvișuri și am pregătit totul.

Mergem la picnic.

– Perfect. Le împachetăm și mergem.

Hilary le făcu semn cu mâna, apoi închise ușa cu un oftat. Autobuzul era aglomerat și Helen insistă să meargă sus. Carolyn puse căruciorul la compartimentul de bagaje, apoi urcă scările cu Basi în brațe.

Când autobuzul se apropia de capăt, o mașină îi depăși.

– Unchiul Rich! strigă Helen uitându-se după mașina ce se îndepărta. Ăla era unchiul Rich. A venit să ne caute.

– Unchi Rich, repetă și Basi. Vreau unchi Rich.

Pulsul Carolynei o luă razna. Sigur copiii greșeau.

– Nu se paote, scumpule. El este plecat în oraș.

– Dar el era, insistă Helen. Aia era mașina lui. O să vezi.

În timp ce autobuzul oprea la capăt de linie, lângă hotelul Devil's Dyke, Carolyn scruta parcarea, cu teamă și speranță în același timp, după Richard Hindon. El era acolo, sprijinit de mașina lui, studiind călătorii.

Helen sări din autobuz și traversă în goană drumul.

– Unchiule Rich, te-am văzut. Eram în autobuz și am

știut că ești tu. Carolyn nu m-a crezut.

– Deșteaptă fată, rosti scurt Richard. Mereu am susținut că ești inteligentă.

– Unchi Rich! țipă Basi, trăgând de pantalonii Carolynei în timp ce ea se chinuia să deschidă căruciorul. Richard traversă strada și luă căruciorul. Dintr-o singură mișcare, îl deschise și-l puse pe Basi în cărucior.

– Mulțumesc, spuse Carolyn, îmbufnată.

– De asta am venit să ajut. Unde este coșul cu sandvișuri pe care vi l-a dat sora mea?

Carolyn i-l întinse.

– Nu era nevoie să vii, mormăi ea ursuză încercând să se convingă că nu-i făcea plăcere că era cu ei.

– Doar dacă n-ai încredere în mine, încă o dată, că n-o să mă descurc singură cu nepoții tăi.

O privi amuzat.

– Ce vrei să-ți spun? Că o să am încredere în tine necondiționat? Dacă e așa, îmi pare rău, nu pot s-o spun cu tărie

– Nu trebuia să vii, se răsti, smulgând căruciorul din mâna lui. Mă bucuram de faptul că o să am o

după-amiază plăcută.

– Și acum, pentru că sunt și eu aici, e neplăcută, asta este?

Nu-i răspunse și-și îndreptă atenția spre copii.

– Pot să-mi iau o înghețată? întrebă Helen arătând spre scuarul de lângă un magazin.

– Înghețată, o imită și Basi agitându-se în cărucior.

Richard vârî mâna în buzunar, după câteva monede.

– Vrei una? o întrebă pe Carolyn care clătină din cap.

– Foarte bine, rămâi pe dinafară.

O luă pe Helen în magazin, iar Carolyn rămase afară, dorindu-și să fi spus "da" Îi plăcea înghețata. Traversă strada cu Basi și admiră priveliștea superbă spre Weald.

Richard traversă strada împreună cu Helen și o trezi pe Carolyn din reverie. Îi dădu lui Basi înghețata și-i puse și ei una în mână.

– Știu că-ți doreai una, rânji el.

Îi mulțumi, îmbufnată.

– Frumoasă priveliște, comentă el după un timp.

Ea aprobă din cap.

– Suntem la aproape două sute de metri aici, dar acolo este Chanctonbury Ring și acolo sunt aproape

două sute patruzeci de metri, spuse el arătând spre ·vest.

– Știu, îi răspunse. Doar aici am crescut.

O privi, mirat de starea ei mohorâtă, dar continuă.

– Ai urcat până acolo? Este greu să ajungi până în vârf, dar odată ajuns merită efortul. Ai o priveliște care se întinde pe kilometri și vezi aproape jumătate de ținut. Copacii de pe plajă formează un cerc de unde și numele și au fost special plantați acum două sute de ani.

Zâmbi larg.

– O să-ți împrumut o carte despre Sussex. Biblioteca mea personală este nelimitată.

Se ocupă de înghețata lui.

– Și mai mult, nu sunt răzbunător. Și nu amendez dacă nu sunt returnate la timp. Mă comport împăciutor când este vorba de cărțile mele.

Îi aruncă o privire zeflemitoare.

– Să nu-i spui asta unchiului tău, da?

Își termină înghețata, aruncă hârtia într-un coș și apoi arătă spre est.

– Dacă n-ar fi fost copacii și curba dealurilor, ai fi

putut vedea Dutchling Beacon, cel mai înalt punct din Downs. Ăsta, în caz că nu știi, are două sute cincizeci de metri. Aici a fost odată o mare pădure numită Anderida. Și era plină de animale sălbatice.

Zâmbi provocator.

– Chiar mai periculoase decât mine.

Se uită la el, văzu zâmbetul larg, simți atracția, care era copleșitoare. Ar fi dorit s-o îmbrățișeze și s-o țină în brațe la fel ca la petrecerea lui Hilary.

– Dincolo este North Downs, continuă el, arătând spre zona nordică, apoi luând-o de umeri. Cel mai înalt punct este Leith Hill, care este vizibil de aici în zilele senine. Așa că s-ar putea ca acolo să fie oameni care ne urmăresc, așa cum facen și noi. Acum, cred că este timpul să mergem, sugeră el. Parcul Dyke este pe aici.

Luă căruciorul de la Carolyn și-l împinse pe drumul respectiv, iar ceilalți îl urmară.

Se așezară la capătul văii, care forma Devil's Dyke, numele venind de la o legendă.

– Ori de câte ori vin aici, priveliștea îmi taie respirația, spuse Carolyn.

– Sunt de acord că este superb. Dacă ar fi să citez

dintr-o carte de geologie de data asta, ți-aș putea spune cum s-a format în timp.

Zâmbi.

– Spune-mi când să închid cartea. În perioada erei glaciare, este posibil ca nivelul apei în straturile de cretă din Downs să fi fost destul de mare pentru a menține cursul râurilor, și așa s-a creat valea. De asemenea, cred că apa provenită din topirea calotei Downs s-a scurs prin vale, adâncind-o și formând actualele chei. Acum, este una dintre multele văi uscate din zonă și cred că una dintre cele mai spectaculoase. Lecția s-a terminat. Acum hai să coborâm în valea propriu-zisă.

Găsiră un loc liniștit și-și întinseră păturile. Helen se așeză între Carolyn și Richard, iar Basi, așezat în cărucior se afla în fața lor. Carolyn scoase pachetul cu sandvișuri și le împărți celor de față. Richard se sprijini în cot și începu să mănânce în tăcere. Privi în jur, apoi își privi însoțitorii. Carolyn simți privirea fixată asupra ei.

Nu putea înțelege de ce venise. Era secretara lui ocupată în altă parte și, neavând ceva mai bun de făcut,

se oferise voluntar?

După ce terminară, Carolyn strânse totul. Richard stătea întins lângă ea, deoarece Helen plecase să se joace. Își pusese o mână peste ochi și se părea că adormise. Făcându-și curaj, Carolyn se întinse și ea cu mâinile sub cap. Căldura soarelui o toropi, vocile copiilor se auzeau în depărtare și se relaxă mulțumită.

O ușoară mișcare a lui Richard o scoase din această stare. Se ridică, fiindu-i imposibil să se mai relaxeze.

Copii înaintaseră în vale și intenționă să-i urmeze. Richard deschise ochii și o privi, dar tot nu zise nimic. Când se îndepărtă, își acoperi ochii din nou. Părea total indiferent la prezența ei și-i veni să plângă din această cauză.

Helen începu să se cațăre. Basi încercă s-o urmeze, dar renunță. Se așeză în fund și o privi.

– Carolyn, pun rămășag că nu poți să urci mai sus, o provocă Helen.

– Nu pot? strigă Carolyn. Stai să vezi!

Mai mergând, mai fugind, se luă după fată și o prinse din urmă la o distanță destul de mare. Gâfâia și pentru un moment se opri și privi în jos. Richard se ridicase și

le privea cu mâinile în șolduri.

– Cum credeți că o să coborâți de acolo? le strigă cu mâinile făcute pâlnie, pentru ca vorbele să ajungă la ele. Este mai abrupt decât credeți.

Dar îl ignorară și continuară.

– Întoarce-te, copil prost! strigă el. Carolyn, spune-i Helenei să se oprească. Este prea mică să știe ce face.

Așadar, mă pune la locul meu, își zise în sinea ei îmbufnată. O dădacă, guvernantă, îngrijitoare fără minte.

– Hai să coborâm, scumpo, îi spuse Helenei. Unchiul Rich își face griji pentru tine.

– Foarte bine, dar vii și tu.

Carolyn trebui să accepte, dar împotriva voinței ei, deoarece voia să-i arate lui Richard Hindon că era capabilă să aibă grijă de ea.

Încet, începură să coboare și așa cum le avertizase Richard, coborârea era dificilă. Când se apropiară de capătul pantei, Helen începu să alerge.

– Unchiule Rich, prinde-mă! țipă ea. Nu mă pot opri. O să cad!

El se postă la capătul pantei și când copilul începu să

alunece, o prinse, o roti în aer și o puse jos. Helen alergă spre Basi.

Carolyn se opri. El râse cu brațele încrucișate la piept, așteptând-o.

– Acum, tu? îi strigă.

– Nici să nu te gândești, îi răspunse. Nu sunt un copil de șase ani. Pot să mă țin pe picioare.

Și continuă să coboare.

Dar la un moment dat, fără să vrea, se trezi că alunecă la fel ca Helen. Se sperie că nu mai putea să-și controleze mersul.

– Richard! țipă. *Richard!* Prinde-mă sau o să cad ...

El făcu doi pași pe pantă și ea îi căzu în brațe. Șocul întâlnirii fu atât de puternic, încât căzură și se rostogoliră până la capătul pantei. Rămaseră nemișcați, strâns îmbrățișați.

Richard își înălță capul, o privi, apoi o sărută posesiv, iar ea nu putu rezista mult și-i răspunse cu pasiune. Dacă el își dăduse seama că-l iubea, nu mai avea ce face.

În cele din urmă el își înălță capul, dar rămase pe loc. O privi în ochi și ea se chinui să spună ceva.

– Mulțumesc că m-ai prins, șopti.

– Oh, nu-i nevoie să-mi mulțumești, îi răspunse cu un zâmbet cinic. Întotdeauna prind femeia care mi se aruncă în brațe.

– Da, îi spuse cu respirația întretăiată. Dar nu trebuia să ...

– Te sărut? Ah, dar întotdeauna sărut o femeie când îmi cade în brațe. În special una furioasă. Este un obicei pe care l-am căpătat cu ani în urmă.

Începu să râdă și ea încercă să se elibereze.

– N-are rost, o să scapi când o să vreau eu.

Îi privi fața îmbujorată și plină de viață.

– Ți-a spus vreodată cineva cât ești de frumoasă?

Nu-i răspunse, pentru că știa că o tachina.

– Bănuiesc că prietenul tău ți-a spus.

Cu degetul, îi urmări linia sprâncenelor.

– Ce crezi că ar spune dacă te-ar putea vedea acum... cum îl trădezi.

Făcu o mișcare bruscă încercând să scape, dar nu avu succes.

– Despre ce vorbești? strigă ea.

– Ah, nu-ți face probleme. Mă aștept la așa ceva de la o femeie. Am văzut-o pe sora mea fiindu-i infidelă

soţului ei ...

– Sunt sigură că n-a mers mai departe!

– Nu? Păi, poate că nu, dar sunt sigur că a încercat.

Îşi coborî vocea şi o privi printre gene.

– Mă întreb cât de departe ai merge tu?

Vocile copiilor îi treziră la realitate.

– Vin, şuieră ea. Acum, îmi dai drumul?

– Poate da, spuse el tărăgănat, dându-i drumul fără tragere de inimă.

– Altfel o să ne vadă şi o să povestească tot mamei lor.

Se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap.

– Şi atunci, o să tragă concluzia că la urma urmelor sunt şi eu bărbat. Şi asta nu se face.

Carolyn se ridică, îşi netezi părul şi încercă să se calmeze. Cuvintele muşcătoare, cinismul lui, neîncrederea lui, îi făceau mult rău.

Niciodată nu-l va mulţumi pe acest bărbat, oricât ar încerca. Deoarece era nepoata omului pe care-l ura, niciodată nu-i va câştiga încrederea.

– Mergem? întrebă Helen. Mami a spus să nu ne întoarcem târziu.

Richard se ridică încet, apoi întinse mâna Carolynei, s-o ajute. Acceptă fără tragere de inimă și odată în picioare, se trezi privind în ochii lui. El îi zâmbi larg, dar ea se întoarse și-și luă haina.

Helen luă căruciorul și porni înainte cu Basi. Richard și Carolyn îi urmară. Richard o ținea de mijloc, de parcă erau o pereche de îndrăgostiți își spuse cu amărăciune în sinea ei, observând zâmbetele îngăduitoare ale trecătorilor.

– Ironia este că probabil arătăm ca o mare familie fericită. Dacă ar ști!

Richard râse tare. Apoi o trase mai aproape.

– Mă ierți? spuse șoptit.

– Pentru ce? Pentru sărut?

– Pentru *sărut?* Pentru nimic în lume! Nu cer iertare pentru ceva ce în mod evident ăă ne-a făcut plăcere la amândoi. Nu, vreau să zic pentru că am venit cu voi.

Ea ridică din umeri.

– Ar avea vreo importanță dacă te iert sau nu?

– Ții! Vorbești în doi peri. Exact cum fac femeile. Niciodată nu dau un răspuns direct.

– Am perfectă dreptate când spun că urăşti femeile, îşi spuse mai mult pentru sine.

El râse din nou.

– Asta spun despre mine? Ştii, s-ar putea să aibă dreptate, îi răspunse privind-o printre gene. Cele mai multe dintre ele sunt proaste.

Se smuci de lângă el.

– Îl iau pe Basi, îi spuse întunecată.

Helen veni lângă unchiul ei şi-l luă de mână.

– Cineva tot mă iubeşte, comentă Richard, arătând-o pe Helen.

Dar în curând Helen se plictisi şi vru să împingă din nou căruciorul.

– Mi-e frig, spuse Richard. Am nevoie de o femeie să mă încălzească.

– Păcat. De ce n-ai venit cu prietena? spuse cu amărăciune înainte să-şi dea seama.

El păru uimit.

– Ce prietenă? Luminează-mă.

– Secretara ta, se răsti ea.

– Ah, înţeleg, îi răspunse tărăgănat, cu un zâmbet larg. Da, este păcat că Roseanna nu este cu mine. Nu-l

nimic, îi ții tu locul.

O prinse de mână și o ținu strâns.

Merseră în tăcere, în spatele Helenei și lui Basi. Brusc Carolyn își aminti că a doua zi urma să sosească unchiul ei. Va dori să-l întâlnească pe Richard și-l va înfrunta în legătură cu hotărârea comitetului. Și după aceea Richard nu va mai vrea s-o vadă sau s-o mai țină de mână.

Involuntar, îl strânse de mână și el o privi curios. Erau aproape de capătul văii Dyke și la câteva minute de mașină.

Richard o luă de umeri și o întoarse spre el. Încet, foarte încet ... pentru a-i da timp să refuze, dacă dorea... gura lui se apropie de a ei. Știa că trebuie să reziste, dar știa de asemenea că va fi ultima oară când o va săruta. După aceea o privi îndelung, serios, aproape necăjit, și se îndepărtă spre mașină ținând-o de umeri.

– Încă mă testezi, șopti ea, când reuși să vorbească, să descoperi cât de departe pot să merg?

– Poate, îi răspunse aproape brusc.

O conduse acasă și-i făcură cu mâna în timp ce se îndepărtau. Rămase pe trepte, privindu-i.

Capitolul 13

Când sosi unchiul ei, Carolyn era în depozit. Nu întrebă de ea, ci urcă grăbit scările, lăsând în urmă un personal nedumerit. Timpul trecea și se tot întreba ce se întâmpla în biroul bibliotecarului-șef. Ce gândea Richard Hindon despre ea, acum? Oare regreta că a sărutat-o cu o zi înainte? Ce va face ... și ce va spune ... după ce unchiul ei va pleca?

Era îngrozită și încercă să-și imagineze întrebări și cum să se disculpe, dar trebuia să recunoască faptul că era vinovată și că nici nu putea să se explice.

Unchiul ei plecă destul de târziu. Trecu pe lângă ea

fără s-o vadă. Inima ei bătea cu putere și se aștepta din clipă în clipă să sune telefonul și să fie chemată la bibliotecarul-șef. Dar nimic. Nemaiputând suporta, se hotărî să meargă la el, să-i explice ce s-a întâmplat și să-și ceară scuze.

Intră în biroul secretarei. Era gol și se hotărî să aștepte. Auzi vocea Roseannei în biroul lui Richard și-și dădu seama că probabil vorbeau despre ea, după vocea lui furioasă. Ușa biroului se deschise și Roseanna o văzu.

– Da, domnișoară Lyle? o întrebă cu răceală.

– Pot ... este posibil să-l văd pe domnul Hindon?

Roseanna intră din nou în birou și închise ușa.

– Domnul Hindon nu dorește să te vadă, îi comunică.

– Dar, eu ...

Nu se așteptase la așa ceva. O serie de acuzații, poate injurii, amenințări, dar nu asta.

– Te rog, aproape se rugă ea. Te rog, întreabă-l încă o dată.

Roseanna dispăru și când se întoarse, ținu ușa deschisă, arătându-i Carolynei că putea intra.

– A spus doar câteva minute.

El abia ridică privirea, când intră.

– Ei bine?

– Am venit ... am venit să-ți spun că-mi pare rău. Nu mă crezi, dar este adevărat.

Niciun răspuns.

– N-am vrut să-i spun unchiului meu ...

El se mișcă, iritat.

– Dar spunea niște lucruri atât de oribile despre tine, încât eu eu ei bine, mi-a scapăt.

Încă niciun răspuns.

– I-am spus ca să să-i dovedesc că se înșală tratându-te atât de rău.

Se opri, deoarece avea impresia că vorbea de una singură.

El o privi.

– Ai terminat? o întrebă privindu-și ceasul. Am o întâlnire.

– Domnule Hindon, el mi-a spus o dată că va trece mult timp până să devii membru al clubului cu drepturi depline.

Se pare că i-a captat atenția.

– A spus că va face lucrurile atât de dificile pentru tine, încât o să te saturi, o să încetezi să lupți și o să accepți ce zic ei. Atunci, nu vor mai avea probleme cu tine. De asta se comportă așa.

Acum o ascultase cu atenție. Se sprijini de spătarul scaunului, cu un zâmbet neîncrezător pe chip.

– Eu ... să devin un membru al grupului? Asta speră el?

Lovi cu pumnul în birou.

– Peste cadavrul meu. Să-i spui asta din partea mea.

O privi printre gene.

– Sistemul ăsta "de spionaj" se pare că funcționează pentru amândoi. Aș putea să "te folosesc" așa cum a sugerat Graham o dată. Aș putea să-ți vâr în cap ideile mele și tu să le transmiți unchiului tău. Având în vedere "loialitatea" ta față de mine, așa cum înduioșător ai spus odată, ai putea să-l influențezi în favoarea mea.

Acum îi întoarse vorbele.

– Ai terminat?

Roseanna apăru în ușă.

– Richard, întâlnirea ta.

Carolyn știa că era un aranjament ca să scape de ea. Se întoarse și ieși.

***

Într-o seară, pe la jumătatea lui iunie, Carolyn îi promise lui Hilary, că va sta cu copiii. Dar când ajunse, Hilary îi spuse că se hotărâse să nu mai iasă în oraș.

– Mă voi culca devreme. Mulțumesc mult că ai venit. Ce faci acum te duci acasă?

Carolyn se uită la cerul senin, soarele era spre apus și era cald. Simți nevoia să se îndrepte spre Downs.

– Mă duc să mă plimb. Să iau o gură de aer curat.

Când Hilary deschise ușa, Carolyn privi în sus spre scări.

– Richard este acasă, îi spuse. Vrei să-l vezi?

Clătină din cap.

Hilary o conduse până la poartă.

– Frumoasă seară, zise. Dacă mai stau mult afară, s-ar putea să mă hotărăsc să vin cu tine.

Îi făcu semn cu mâna și intră în casă.

Pe deal, aerul era plăcut. Spre sud, în depărtare, se vedea marea.

Carolyn se așeză, sprijinindu-se de un zid care făcuse odată parte dintr-un ocol de vite sau cai. Privea înainte, pierdută în gânduri. Nu mai vorbise de mult cu Richard. Îl văzuse la bibliotecă, dar din depărtare. Și Graham o ocolea. Probabil că la ordinele lui. Dacă o dată spusese ceva, era posibil să se repete.

Auzi pași, dar nu se întoarse. Adesea veneau acolo oameni, care-și plimbau câinii.

– Carolyn?

Un bărbat se oprise lângă ea. Întoarse capul brusc. Richard. Nu zise nimic, pur și simplu continuă să meargă. El o însoți. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Am obosit, zise într-un târziu și se așeză lângă un tufiș, sperând ca el să meargă mai departe. Dar se opri și el și se așeză lângă ea.

Când întoarse capul cozile se încurcară în crengile tufișului și începu să tragă de ele, dar nu reuși să le descâlcească.

– Cozile astea, mormăi ea. *Cozile* astea stupide! Și

trase mai tare.

Richard se întinse și descâlci răbdător cozile.

– Ar trebui să le placi, altfel nu ai avea părul lung, nu-i așa?

– De ce ești aici? se răsti ea. Nu te-am invitat. Doar dacă ai simțit dintr-o dată nevoia unei companii feminine, adăugă cu aciditate. Orice femeie, chiar și eu.

El râse cu cinism.

– Eu? Să am nevoie de o femeie? În viața mea nu este loc pentru o femeie.

Se așeză mai comod.

– Am un exemplu îngrozitor în sora mea și asta tot timpul. Am observat că este reprezentativă pentru sexul ei, așa că nu, mulțumesc.

Era sigură că știa că o rănește, așa că de ce o spunea? S-o prevină? S-o pună la locul ei, sugerându-i că este simplă cunoștință de serviciu?

– Ești imposibil, de-a dreptul imposibil, izbucni ea.

– Știu. De asta nu m-am căsătorit. Merg singur, sunt un solitar, și mi-ar fi imposibil să trăiesc alături de cineva.

– Nicio femeie nu te-ar suporta, sublinie ea.

– Ai perfectă dreptate, îi răspunse destins. Sunt conștient de limitele mele.

Așadar, era un avertisment. Se ridică și se îndepărtă. Ajunse la poartă, și sprijinindu-se de ea, privi în zare până când ochii i se umplură de lacrimi. Își scoase batista și-și șterse lacrimile.

Porni, și după un timp se uită înapoi. Richard se sprijinea de poartă privind spre mare. Mai târziu văzu că o urma, dar mergea încet, neavând intenția s-o prindă din urmă.

Se duse acasă și se studie în oglindă. Se ura pe ea, își ura fața, tot ce era în legătură cu ea. Voia să distrugă urmele trecutului, ale prezentului și tot ce era în legătură cu personalitatea ei. Ceva trebuia să se schimbe. Mâine – era după-amiaza ei liberă . Își va tăia părul și nimic n-o va face să-și schimbe hotărârea. Absolut nimic.

Coafeza o privi neîncrezătoare.

– Ești sigură? o întrebă. Vrei să-l tai?

Carolyn, dorindu-și ca fata să nu se mai mire, îi răspunse cu hotărâre.

– Absolut sigură. M-am săturat de el. Și de toți

ceilalți, fu aproape să adauge.

– Este așa de frumos, insistă fata. Probabil că a durat ani

Apoi oftă și începu s-o tundă. Mai târziu, șuvițele mătăsoase zăceau pe podea.

Gata. Mai târziu în camera ei, se privi triumfătoare în oglindă.

Când bunica veni s-o salute, se opri brusc în prag și aproape țipă.

– Oh, scumpa mea, gemu ea. Ce ai făcut?

– L-am tuns, buni. Tot. Acum, mă duc să mă spăl pe cap. Și slavă Domnului, n-o să-mi mai ia atâta timp să-l usuc.

Intră în baie și fără să privească o dată în oglindă, se spălă pe cap și-l uscă. Acum cădea în bucle ușor ondulate, în jurul obrajilor. Pusese punct trecutului. Se eliberase.

Ochii îi căzură pe fotografia mamei ei. O luă și o studie, văzu părul buclat și căută trăsăturile asemănătoare. Acum, exista o asemănare.

În seara aceea, sună Shane. Veni și-l lăsă să intre. Bănuia ce reacție o să aibă, de fapt în viitor o să se

obișnuiască.

– Scumpa mea, dacă mi-ai fi spus, aș fi venit la priveghi sau cel puțin aș fi purtat o bandă neagră pe braț, spuse cu un ton sumbru. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ți-au făcut?

Gemu și deveni teatral.

– Cozile alea incredibile! Unde sunt acum?

Nu-i spuse că vânduse părul la coafor.

– Presupun că nu mai vrei să ieși cu mine acum? îl întrebă cu un zâmbet. Nu mai sunt destul de decorativă, fără cozi.

Încă se holba la ea.

– Nu pot să-mi revin. Dar, scumpo, arăți minunat așa. Acum, chipul îți iese în evidență.

Ea râse.

– Oricum, a trecut ceva timp de când nu ți-am mai văzut fața, comentă. Ceva noutăți?

– Ăăă păi există o micuță pe care am întâlnit-o la o petrecere, Jane ...

– M-am gândit eu. Oricum, m-am liniștit. M-am gândit că s-ar putea să fie o anume doamnă Hilary Roding.

– Draga mea, nu sunt idiot. Chiar dacă am fost tentat, gândește-te cât de rău ar fi pentru afaceri. Toți clienții respectabili, cu proprietăți mari sau cei care doresc proprietăți valoroase, ar fi fost scandalizați și s-ar fi dus la concurență. Îți garantez, este mă rog, drăguță și chiar atrăgătoare, dar nu, nu m-aș fi avântat.

Se uită la ea.

– Acum, unde mergem?

Carolyn surâse poznaș.

– Undeva unde este întuneric și unde să mă pot ascunde, datorită coafurii actuale.

El râse.

– Acum, tu ești o proastă.

Văzură un film și râseră în hohote, ținându-se de mâini. Carolyn știa că nu însemna nimic. Practic, crescuseră împreună și comportamentul lor era consecința acestui fapt.

Inima ei aparținea altcuiva, iar Shane era prezent. Și se distrau bine împreună.

***

A doua zi când sosi la bibliotecă, Keith scoase o exclamație de groază. Ceilalți se adunară în jurul ei și-și exprimară șocul și dezaprobarea.

– Cine te-a ciopârțit? întrebă Cathy. Ce cioban – vreau să zic ce coafor – a făcut treaba asta murdară?

Carolyn îi spuse și Cathy țâțâi și mormăi "sacrilegiu" și "n-ar fi trebuit să facă așa ceva"

– Cartea asta pe care vrei s-o expui, te-ai hotărât ce temă are? o întrebă Keith când se retrase în liniștea depozitului.

– M-am gândit că fiind în mijlocul verii, să-i zis ceva în genul "grădinile vara" și o să expun toate cărțile pe care o să le găsesc pe această temă, explică ea.

– Mda, nu-i rău deloc. Poate era o temă bună primăvara, dar oricum merită efortul.

Cineva îl strigă.

– Scuză-mă o clipă, îi spuse, și ieși.

Carolyn se aplecă peste masă, gândindu-se la un desen potrivit pentru posterul cu tema propusă. Simți o mișcare în spatele ei și se întoarse. Richard se holba la părul ei, palid la față, cu o expresie uluită.

Când îl privi la rândul ei, știu într-o clipă de ce o făcuse. A vrut să-l rănească, la fel cum o făcuse el din prima zi de când o văzuse. Și reușise. Dar expresia lui uluită se transformă în una triumfătoare, și durerea lui se întoarse împotriva ei. Ar fi trebuit să știe că în fața acestui bărbat pe care-l iubea atât de mult, nu putea spera să câștige.

Se forță să vorbească.

– Bună dimineața, domnule Hindon.

Cu un efort, se forță și el să-și revină.

– De ce ai făcut-o?

Vocea îi era lipsită de viață, stinsă.

– Să te opresc să te mai plângi de ele.

– Să mă plâng ... de părul tău?

– Cel puțin îți dau posibilitatea să nu-mi mai dai porecle pe la spate, spuse fără tragere de inimă.

– Porecle? Ce porecle?

– Ciuf auriu.

Acum că-l rostise, nu părea atât de urât. Semăna mai mult cu un nume de alint

– Cine ți-a spus? o întrebă cu o voce moale.

– Sora ta.

– Da, zise. Eram sigur. Ți-au dat ți-au dat părul înapoi?

– Da.

Privirea i se înseninã.

– Atunci, îl ai?

– Nu. Mi-au spus cã era un păr superb o culoare neobișnuită. Eu nu-l voiam, așa cã m-am oferit să-l vând lor. Mi l-au cumpărat.

– L-ai *vândut?*

Vocea îi deveni cinicã.

– Sigur. Ar fi trebuit să știu cã-ți doreai bani.

Mânioasă, se întoarse spre el, dar deja plecase.

***

Mai târziu, în ziua aceea, căuta printre rafturi cărți pentru a le expune, când domnișoara Stagg o chemă. Cu voce tare, care se voia șoptită, îi spuse:

– Secretara domnului Hindon mi-a transmis un mesaj. Domnul vrea să te vadă. Doamna Harvey spune

că este foarte furios și vrea să te vadă imediat.

Niciodată scările nu i s-au părut atât de mari sau coridorul atât de lung și de întunecat când cu pași grei se îndreptă spre biroul lui Richard Hindon. Bătu la ușă, Roseanna îi deschise și intră.

Richard nu-i spuse secretarei să iasă. Furia lui era rece, iar privirea crudă. Instinctiv, Carolyn vru să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar mândria și faptul că se știa nevinovată o ținu pe loc.

– Ai comis-o din nou, domnișoară Lyle, îi spuse. Ai acționat din nou ca spion, și ai transmis informația unchiului tău.

Îl privi încruntată, dorindu-și să fie mai explicit. Faptul că ea nu-i răspunse, îl irită.

– Cum ai aflat despre asta, habar n-am. De la ultimul episod, i-am dat instrucțiuni stricte lui Graham Cotes să nu-ți mai spună nimic, absolut nimic. Chiar și eu m-am controlat când vorbeam cu tine.

– Domnule Hindon, îmi pare rău, dar nu știu despre ce vorbiți, îi spuse încet.

– Și te aștepți să te cred? Încerci să pretinzi că nu i-ai spus unchiului tău că am lăsat un grup de tineri în

sala de lectură, pe care el nu-l agreează? Că n-ai lăsat la o parte mult trâmbițata ta "loialitate" față de mine? N-ai știut de intenția de a-mi telefona și a mă amenința cu demisia, dacă așa cum a spus, continuu să "sfidez" regulile și regulamentele autorității locale? Și acest subiect este legat direct de conducerea mea și nu necesită consultarea lui sau a comitetului?

– Repet că nu știu nimic despre acest subiect, dar văd că n-are nicio importanță, deoarece tot nu mă crezi, îi răspunse ea cu fermitate.

Observă rânjetul de pe fața Roseannei, Richard îl remarcă și el și nerăbdător îi făcu semn să iasă.

După ieșirea secretarei, Carolyn vorbi, dorind ca vocea să-i rămână la fel de fermă.

– O să-mi depun cererea de preaviz. După acest episod, știu că va fi imposibil să-ți câștig încrederea.

El nu ezită. Găsi o coală de hârtie și i-o întinse, împreună cu un pix.

– Dacă o scrii, secretara mea o va scrie la calculator și apoi o poți semna.

Nu-i venea să creadă, era atât de grăbit să scape de ea, încât nu putea risca s-o lase să-și schimbe hotărârea.

Se simțea stoarsă, lipsită de viață. În timp ce scria, își aminti cuvintele lui Pearl:"Dacă a spus că vrea să scape de tine, atunci, crede-mă, o va face."

Când termină, luă hârtia și o duse secretarei. Se întoarse, închise ușa și se duse la fereastră.

– Richard, șopti Carolyn. Habar n-am de asta. Te rog, crede-mă.

Se părea că nu o auzi și continuă să se uite pe fereastră.

Roseanne intră.

– Poftim, domnișoară Lyle. Nu trebuie decât să semnezi.

Pe chip îi stăruia un zâmbet larg, plin de încântare. După ce ieși, Carolyn semnă și-i întinse hârtia lui Richard.

– O să-ți trimit mai târziu acceptul, zise după ce luă hârtia.

Asta era tot. Fără regrete, fără mulțumiri, nimic. Se întoarse la treburile ei. În scurt timp, își zise în sinea ei, nu-l va mai vedea niciodată pe Richard Hindon.

Capitolul 14

Cam la o săptămână după preaviz se întâlni pe scările bibliotecii cu Pearl și cu Graham ținându-se de mână.

– Ieșim împreună, seara asta, îi spuse Pearl. Vom lua masa în oraș.

Îl privi sfioasă pe Graham

– Îi spunem?

El aprobă din cap.

– Este o sărbătoare, Carolyn. Ne-am logodit.

Carolyn se bucură enorm

– Unde este inelul? o întrebă. Când vă căsătoriți?

Pearl râse.

– În curând vom alege inelul. Și va fi peste două sau trei luni.

Carolyn îi însoți în parcare.

– Sunt foarte bucuroasă, le spuse.

Stăteau lângă mașina lui Graham, când apăru Richard. Grahan îi strigă:

– Nu ne feliciti și tu, Richard? Spunem lumii despre logodna noastră.

Richard îi strânse mâna.

– Dragul meu amic, sunt într-adevăr încântat.

Cei doi râseră.

– Carolyn tocmai a spus asta.

Richard o privi pentru prima oară după multe zile.

– În sfârșit, avem ceva în comun.

Carolyn remarcă sarcasmul din vocea lui, dar Pearl și Graham erau prea fericiți ca să observe.

– Pot să te conduc, domnișoară Lyle?

Carolyn auzi tonul sec și ținu capul sus.

– Nu, mulțumesc.

Îl văzu ridicând din umeri, în timp ce se îndepărta.

Avusese o ceartă cu unchiul ei, după ce-i spusese de demisie. Dar nu-i spusese de ce a făcut-o. Pretinsese că

nu se simțea utilă în astfel de muncă.

Într-o dimineață, Richard o chemă în biroul lui. Se întrebă în sinea ei ce mai făcuse de data asta și se întări ca să-i înfrunte mânia.

Dar nu era mânios. O privi cu compătimire când îi spuse să ia loc.

– Mulțumesc, prefer să stau în picioare, îi răspunse.

– Stai jos.

Era o comandă și trebui să se supună.

Se așeză și el.

– Tocmai a telefonat bunica ta, îi zise cu blândețe.

Inima începu să-i bată cu putere și aproape se ridică de pe scaun.

– Este bolnavă?

– Este bine.

Carolyn se așeză.

– Este vorba despre tatăl tău.

Păli.

– *Tatăl ... tatăl* meu?

El dădu din cap.

– Se pare că este foarte bolnav. Este în spital și vrea să te vadă.

– Dar nu l-am mai văzut pe tatăl meu de ani de zile. De la vârsta de cinci ani.

– Știu asta, spuse cu blândețe. Dar se pare că n-a uitat de tine, din moment ce a cerut să te vadă. Cred că trebuie să te duci.

Îi spuse numele spitalului.

– Este la aproximativ zece kilometri de aici.

– Dar dar cum să ajung acolo?

El se ridică.

– Te duc eu.

– Dar nu poți face asta. Este prea mult. Serviciul tău...

– Am spus că te duc eu. În timp ce-ți iei haina, o să vorbesc cu Graham. O să preia el toate îndatoririle pentru ziua de azi.

O conduse la mașină, ținând-o de cot. Apoi plecară.

– Este un drum lung, murmură ea, încă amețită. O să dureze ceva timp.

Tatăl meu, își spuse în sinea ei, a trimis după mine. Sunt șaptesprezece ani de când nu l-am văzut. Oare cum arată? Tatăl meu a cerut să mă vadă. Cuvintele se repetau ca un mesaj înregistrat. Pe la jumătatea

drumului, s-au oprit să bea o cafea.

La spital, Richard o lăsă singură cu tatăl ei. Știa că n-o să-l recunoască. Numără paturile. Bărbatul întins în pat o privea fix. Arăta bătrân și bolnav. Părea fragil și fără viață, dar pe măsură ce se apropia de patul lui, viața îi revenea în corp. Când ajunse lângă pat, întinse mâna spre ea.

– Fiica mea, fiica mea a crescut, a ajuns o adevărată domnișoară, spuse.

Se opri lângă el și zâmbi. Sentimentul că nu aparținea acestui om, acestui străin, n-o părăsea. Se simțea paralizată.

– Bună, tată, șopti cu o voce care nu era a ei.

Își puse mâna în mâna lui și se așeză pe scaunul de lângă pat.

El nu-și putea lua ochii de la chipul ei.

– Este ca și cum mama ta s-a întors. La început, când te-am văzut mi-am spus în gând: "Beth s-a întors" Semeni atât de tare cu ea, încât nu-mi vine să cred.

Carolyn nu prea lua în seamă ce spunea.

– Unde este părul ăla minunat, scumpo? L-ai tăiat?

– Da, cu puțin timp în urmă. De unde știai că am

avut părul lung?

– Ah, am ținut legătura cu buni. Mi-a trimis o poză de-a ta. Te-am văzut crescând fără ca tu să știi. N-am vrut să-ți spună. Am crezut că te-ar supăra să știi de mine.

Capul îi căzu pe pernă.

– M-am lăsat puțin dus de val. M-am recăsătorit. Dar n-a mers. Îmi lipsea prea tare mama ta. Nu te puteam ține cu mine. Unchiul tău putea avea grijă de tine, avea bani și restul.

Richard intră, și se așeză lângă Carolyn și zâmbi bărbatului întins în pat.

– Bună, domnule Lyle.

Întinse mâna și celălalt o prinse între ale lui.

– Carolyn, scumpa mea. Cine este el? Iubitul tău? Cum îl cheamă?

Ea îi spuse. Ochii tatălui ei se luminară.

– Richard? Ești prietenul ei?

Se animase. Richard o privi pe Carolyn, care sta cu capul plecat, apoi răspunse direct tatălui ei.

– Da, domnule Lyle. Sunt prietenul ei.

– Vă căsătoriți, nu-i așa?

Nu aşteptă răspunsul.

– O să ai grijă de ea, Richard, nu-i aşa? O să ai grijă de ea mai bine decât mine, nu-i aşa?

– Nu vă faceţi griji, domnule Lyle, o să am grijă de ea.

Se aplecă şi-i şopti:

– Merită să ai grijă de ea.

Tatăl ei râse şi-l bătu pe mână.

– Când o să fie? Curând, nu? Să mă anunţi din timp. Voi veni la nunta ta. Până atunci, mă fac bine.

Mai vorbiră puţin, apoi o soră veni să le spună că vizita se terminase.

Tatăl ei o îmbrăţişă şi ea îl sărută cu blândeţe.

– Vino să mă mai vizitezi, scumpo. Nu vreau să mai aştept încă şaptesprezece ani.

Strânse din nou mâna lui Richard.

– Stai să vezi când le-oi spune tipilor ăştia. Fiica mea se mărită!

Richard o prinse de talie şi o ţinu lângă el până ajunseră la uşă. Împreună se întoarseră, îi făcură semn cu mâna, apoi părăsiră spitalul. Se urcară în maşină şi porniră spre casă.

Carolyn rămase tăcută. Încerca să-și înțeleagă sentimentele, să-și explice amorțeala din mintea ei. Se simțea anesteziată, deoarece când se gândea la tatăl ei n-avea nicio reacție, absolut nimic. După șaptesprezece ani îl văzuse din nou și nu reprezenta nimic pentru ea.

Se opriră să mănânce, apoi continuară drumul. Ceva mai târziu, Richard o privi, se încruntă și opri mașina spunând că vrea să se odihnească puțin.

Carolyn ieși din amorțeală.

– Nu era nevoie să-i spui toate minciunile acelea, nu era nevoie să-i spui că suntem logodiți. Ce o să faci, când se va face mai bine, va ieși din spital și te va întreba de nuntă? îl provocă ea. Cum o să ieși din încurcătură?

Știa că era nedreaptă. La urma urmei, mințise pentru ea. El îi răspunse încet, luând-o de mână.

– Carolyn dragă, am vorbit cu sora-șefă. Nu se mai face bine. Nu mai are mult de trăit. Suferă cu inima și este foarte rău.

– O să moară? șopti ea.

El dădu din cap. Așadar, bărbatul pe care-l respinsese mult timp, tatăl pe care-l regăsise din nou,

va ieși din nou din viața ei, de data asta definitiv. "Carne din carnea ei" – cuvintele unchiului ei îi răsunară în ureche. Acum le înțelegea adevăratul sens. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Richard, oh, Richard, suspină și se agăță de el.

Apoi se trase înapoi. Nu putea găsi înțelegere acolo. Dar el o luă în brațe, o strânse lângă el, o mângâie pe păr și-i șopti cuvinte de îmbărbătare în timp ce ea plângea.

Încetul cu încetul, lacrimile se opriră. Se șterse cu batista lui, apoi se îndreptă.

– Îmi pare rău, murmură ea, iar el zâmbi și porni motorul.

– Așadar, erai în siguranță când ai vorbit cu tatăl meu, spuse ea mohorâtă, când se apropiau de casă. Tot timpul ai știut să faci promisiuni pe care nu le vei onora.

– Da, fu el de acord. Eram în siguranță.

Opri în fața casei ei.

– Mulțumesc mult că ai mers cu mine, îi spuse, și coborî.

El o urmă pe alee.

– Vin și eu să vorbesc cu bunica ta.

Intrară în casă. Carolyn îl prezentă pe Richard și văzu cum bunica ei face ochii mari. Probabil se așteptase ca Richard să arate diferit și nu ca bărbatul chipeș și manierat din fața ei. Intrară în salon și Richard îi spuse ce aflase de la sora-șefă de la spital. Vorbea cu blândețe, aproape cu compasiune.

Sigur că se poartă așa, își spuse în gând. Este interesul lui, nu-i așa, dacă o cucerește pe mama președintelui.

Dar știa că era nedreaptă, deoarece nu era un oportunist, dimpotrivă.

Se ridică și luă mâna Carolynei.

– Nu veni mâine, dacă nu te simți în stare. Voi înțelege.

Îi mulțumi.

– Dar probabil voi fi bine.

Îl privi în ochi.

– La urma urmei, zilele mele acolo sunt numărate. Vreau să profit la maximum de timpul rămas.

Îi dădu drumul brusc la mână, își luă rămas-bun de la bunica ei și plecă.

– Ce om plăcut comentă doamna Bullman, ridicând perdeaua și făcându-i semn cu mâna. Nu înțeleg de ce Austin nu-l place.

Privi fața plânsă a nepoatei ei.

– Du-te și spală-te, apoi vino și povestește-mi tot.

Carolyn se aranjă puțin și se privi în oglindă. Ce spusese tatăl ei?

– Am crezut că a intrat Beth. Semeni atât de tare cu ea, încât nu-mi venea să cred.

Unde era fotografia aia? O studie cu atenție, se privi în oglindă, apoi din nou fotografia. Sigur că era o asemănare. De ce n-o văzuse înainte? Gura, părul ondulat, expresia ochilor, nasul identic. Toate trăsăturile ... Acum vedea că semăna cu ale ei! Nu era nicio îndoială. Simți ca și cum primise un dar neprețuit.

Cu dragoste, puse fotografia la loc și fugi în salon, să-i povestească bunicii totul.

Capitolul 15

Tatăl Carolynei muri două zile mai târziu.

– Nu-ți face probleme, scumpo, spuse bunica. Unchiul tău se va ocupa de funeralii.

Austin se întoarse acasă destul de repede, adusese cu el lucrurile pe care le avusese tatăl ei și i le dădu.

– Nu sunt bani, scumpo, îi comunică Austin. Și nici alte proprietăți. Închiriase două camere.

Privi lucrurile pe care le avea într-o cutie.

– Astea au aparținut mamei tale. Și el a vrut să le ai tu.

Îi dădu un ceas, două inele, o broșă și un colier. În

cutie, învelit într-un șervețel, era un medalion cu închizătoare. Înăuntru era o miniatură cu mama și cu tatăl ei proaspăt căsătoriți.

Ultima zi la bibliotecă trecu repede. Nu-l văzu prea mult pe Richard, dar când trecură unul pe lângă altul, el îi zâmbi. Se părea că nu mai avea nimic contra ei, își zise în gând cu amărăciune, deoarece în curând n-o va mai vedea. Își putea permite să fie amabil.

Își luă la revedere de la personal și chiar și domnișoara Blane părea că regretă plecarea ei. Dădu mâna cu Keith, care-i spuse că o înțelegea că pleacă.

– Este vorba de cei cu care a trebuit să lucrezi ... sunt imposibili!

Privi în jurul lui și toată lumea izbucni în râs.

În biroul lui de la etaj, Graham o luă de mână. Părea mai vesel zilele astea și deși era afectat de plecarea ei, era clar că gândea în perspectivă.

– Nu renunța, Carolyn. Du-te la altă bibliotecă undeva în afara zonei ăsteia, unde legăturile și influențele nu contează. Înțelegi ce vreau să spun?

Își zâmbiră.

– L-ai văzut pe Richard? o întrebă.

– Nu. Presupun ăă... că trebuie să-mi iau rămas-bun și de la el.

– Nu fi atât de înspăimântată, draga mea. Vino cu mine, să văd dacă este acolo.

Bătu la ușa biroului lui Richard și-i făcu semn să-l urmeze. Roseanna era și ea acolo.

– Richard, Carolyn a venit să-și ia rămas-bun. Aproape am târât-o până aici, de parcă se temea să n-o mănânci!

Râse și-i lăsă singuri.

Trase aer în piept, și-i întinse mâna.

– La revedere, domnule Hindon. În ciuda a tot, mi-a făcut plăcere să lucrez aici, îi spuse.

– La revedere, domnișoară Lyle.

Asta a fost tot ce a spus el. Îi strânse mâna, dar nu-i zâmbi.

Se îndreptă spre ușă.

– La revedere, doamnă Harvey.

Roseanna zâmbi și înclină grațios capul.

Ușa se închise și pașii ei răsunară de-a lungul coridorului. Ieșise din viața lui Richard Hindon. Și el o lăsase să plece.

***

Merse spre casă împreună cu Pearle. Era chiar drăguță, fericită și mulțumirea îi îndulcise trăsăturile.

Vorbiră până la colțul străzii.

– Aș fi vrut să nu pleci, Carolyn. Nu înțeleg de ce ai cedat așa de ușor. Am crezut că o să te descurci bine. La urma urmei, ești o persoană inteligentă.

Carolyn râse, stânjenită.

– Asta este!

Pearl râse și-și luară la revedere.

– Ne mai vedem noi, îi strigă Pearl și-și continuă drumul.

În seara aceea, Carolyn era singură. Bunica ei era în vizită la niște prieteni. Se foi prin casă, agitată și tristă. Se hotărî să iasă. Nu putea sta în casă, fără s-o apese gândurile. Își puse haina și se îndreptă spre dealuri.

Seara era mohorâtă, nori negri atârnau deasupra câmpurilor. Marea era cenușie și liniștită; părea atât de

aproape, că-ți venea să întinzi mâna și s-o atingi.

Iuți pașii în încercarea de a scăpa de gânduri. Într-un târziu, renunță și se întoarse acasă.

Cineva sună la ușă. Se încruntă. Cine să fie o prietenă de-a bunicii? Unchiul, poate? Deschise ușa, având încă haina pe ea. Suspină.

– Carolyn? zâmbi Richard. Pot să intru?

Văzu că era îmbrăcată.

– Ah, îmi pare rău. Nu m-am gândit că s-ar putea să ai o întâlnire. Dar nu te reții mult.

– Nu am vreau să zic că abia m-am întors. M-am plimbat.

– Singură?

Ea dădu din cap.

– Intră.

Intrară în salon și ea își aruncă haina pe un scaun. Tâmplele îi zvâcneau și avea palmele umede. Se uitară unul la altul.

– De ce ai vrut să mă vezi? îl întrebă cu voce înceată.

El se uită în jur și se așeză într-un fotoliu, de parcă ar fi fost foarte obosit să stea în picioare. Ea se așeză în fața lui.

– Mă întrebam dacă ai în vedere un alt serviciu.

– Nimic, răspunse zâmbind cu amărăciune. Va trebui să mă adresez unei agenții. Nu pot rămâne fără serviciu. Avem nevoie de bani.

– Ah, făcu scurt, ca și cum i-ar fi trecut un gând prin minte. Tocmai voiam să-ți sugerez ... dacă-ți place ideea ai putea merge la un curs de bibliotecari pentru un an. Sunt câteva în diferite zone ale țării. La sfârșitul cursului, dai examen și când ești calificată, poți găsi ușor un post bun la o bibliotecă.

Ea se încruntă. Asta avea să-i spună? Dar la ce se putea aștepta ... s-o roage să se întoarcă?

– Se pare că nu m-am descurcat foarte bine cât am lucrat la biblioteca ta.

– Nu te-ai gândit deloc la viitor?

Ea ridică din umeri.

– Shane nu face parte din planurile tale?

– Shane?

Râse fără umor.

– Doamne Dumnezeule, nu. În seara asta, a ieșit cu o fată. Habar n-am cine este.

– Și nu-ți faci griji?

– De ce mi-aș face? Între noi nu este nimic, decât prietenie.

El se încruntă. Părea mai animat.

– Așadar, ai fi liberă să mergi la curs, dacă partea financiară ar fi rezolvată.

– Probabil. Dar nu-mi permit să-i mai cer unchiului meu bani din nou. Trebuie să mă întrețin singură de acum înainte, și pe bunica.

– Autoritățile locale ar putea să-ți ofere o bursă să mergi la școală.

– Vrei să spui, din nou influența unchiului, comentă cu amărăciune.

– Deloc. Adesea ajută persoane în situația ta. De fapt, am discutat cu unul sau doi consilieri, care au spus că sigur ai obține o bursă, dacă ai solicita-o.

– Cu intervenții, desigur. Presupunând că mă întorc aici, după absolvirea cursului, o să mă angajez la aceeași bibliotecă? Biblioteca ta?

El dădu din cap.

– Și atunci, de ce tot efortul? îl întrebă obosită. Tu nu mă vrei acolo.

– Nu te vreau?

Ea se ridică.

– Nu, sigur că nu.

Se ridică și el în picioare.

– Pur și simplu m-ai respinge din nou.

Cu ochii plini de lacrimi, se îndreptă spre ușă.

– Tu respingi pe toți cei care

Îngrozită, se opri și deschise ușa.

– O să fac o cafea.

El era deja în fața ei; închise ușa și o privi în ochi.

– Am mai auzit asta undeva, spuse încet. Termină-ți propoziția.

– Mă duc să fac ... repetă trăgând de ușă.

O prinse de umeri cu putere și închise ușa din nou.

– Acum, o să termini propoziția? Eu resping pe toți cei care ...

Așteptă, privind-o în tăcere.

– Te iubesc, reuși să spună într-un târziu.

După un timp, el începu să vorbească.

– Asta înseamnă că mă iubești?

Vocea îi suna straniu.

Carolyn încercă să-i citească privirea. Să-i spună adevărul? Nu se putu abține.

– Da, șopti ea.

– Perfect. Acum, privește cum te resping!

O trase cu putere spre el și o sărută apăsat pe gură.

Carolyn se agăță de el. Richard o ridică în brațe și o duse la canapea.

Îi spuse că o iubea, că se îndrăgostise de ea, de fapt nici nu putea să-și amintească de când se îndrăgostise de ea.

– Se spune că nu știi când te lovește și pe Dumnezeul meu, au dreptate. M-am îndrăgostit de tine fără să știu.

– Dar Richard, am crezut că mă urăsti.

– La început, draga mea, pur și simplu nu știam ce să cred. Ți-am mai spus, eram un singuratic, îi șopti la ureche. Ai observat că vorbesc la trecut – apoi ai apărut tu și s-a dus liniștea mea. Erai ca un magnet. Unde erai tu, voiam să fiu și eu. N-ai observat? Mă tulburai și-mi tulburai și visele. Dumnezeule, ce vise aveam cu tine! Părul ăla superb, Carolyn! murmură el cu voce răgușită. Când l-ai tăiat, aproape mi-ai sfărâmat inima. De ce ai făcut-o?

– Ca să te rănesc, așa cum făceai tu cu mine,

răspunse ascunzându-şi faţa în haina lui. Dar au fost şi alte motive. O să ţi le spun într-o zi.

– Şi acum, să-ţi spun un secret. Cu ajutorul lui Graham până atunci, el îşi dăduse seama ce simt pentru tine am găsit urmele coafezei tale. M-am dus la ei, le-am spus că erai logodnica mea, că eram trist că te-ai tuns şi că din motive sentimentale, vreau părul. S-au târguit puţin, dar până la urmă mi-au vândut o coadă. Acum, este într-un sertar din camera mea.

– Ai făcut tu asta?

Câteva clipe, nu mai putu să vorbească.

– Aşadar, promisiunile pe care le-ai făcut tatălui meu... erau adevărate?

– Fiecare cuvânt, draga mea. Chiar ai crezut că pot minţi un om atât de bolnav cum era tatăl tău?

Pentru un timp, se lăsă tăcerea.

– Ştii, că soţul lui Hilary vine în sfârşit acasă? zise după un timp.

– Aşa că te muţi de la ei?

– Da, în câteva săptămâni mă voi muta într-o casă nouă ... împreună cu tine. Câţi copii vrei să avem? Trei, nu-i aşa?

– Deci, îți amintești, șopti ea.

– Nu-mi iese din minte, șopti la rândul lui.

– Dar încă nu am spus că mă mărit cu tine!

– Scumpa mea, este un lucru sigur. Altfel, eu ...

După asta, n-a mai fost nevoie de cuvinte. Nu era niciun fel de blândețe în felul lui de a face dragoste. Iar ea știa.

Un astfel de om va dori supunere totală. O dorea și o va avea.

– Draga mea, te așteptai să fiu mai blând? Dacă te-aș iubi mai puțin, poate, dar

Sărutul ei pasionat îi dădu răspunsul pe care-l dorea.

Ceva mai târziu, se auzi o cheie răsucindu-se în ușă.

– Cine este? mormăi Richard fără tragere de inimă, împingând-o de lângă el. Bunica ta?

– Iubitule, s-ar putea să fie unchiul, șopti ea, dintr-o dată îngrozită.

Așa era. Austin Bullman stătea în prag. Privi uimit, se încruntă, apoi privi din nou.

– Ce înseamnă asta? întrebă cu severitate. Ce se întâmplă?

Richard se ridică și o trase pe Carolyn lângă el. Cu un

gest sfidător, ea îl prinse de braț și se uită fix la unchiul ei, provocându-l să dezaprobe.

– Ce este asta? repetă Austin, privindu-l pe Richard. Faci dragoste cu nepoata mea? Mă faci de râsul lumii?

– Unchiule, ne iubim, spuse Carolyn, roșie în obraji și încă sfidătoare. O să ne căsătorim.

– Asta e care va să zică, domnișoară. Ar trebui să fiu orb ca să nu văd. Pe Dumnezeul meu, a comis-o din nou! Acum a tras cartea câștigătoare, nu-i așa? Așadar, crezi că m-ai făcut șah mat, nu? Joc, set *și* meci pentru tine, eh, domnule bibliotecar? întrebă Austin. Ce aștepți să fac, să te dau afară din casă? Pe Dumnezeu, n-o pot face chiar dacă aș vrea.

Se uită la nepoata lui.

– După cum se vede, ea ar pleca împreună cu tine ... te-ar urma până la capătul pământului.

Îl înfrunta pe Richard, cu mâinile în șolduri. Apoi se întinse, îi luă mâna și i-o strânse bărbătește.

– Este a ta, domnule bibliotecar Hindon. Este a ta cu binecuvântarea mea. Dar ai grijă de ea, băiete. Ai mare grijă de ea. Este sânge din sângele meu.

Carolyn își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l

îmbrățișă cu dragoste.

– Unchiule, ești grozav!

Cu grijă, el se desprinse din îmbrățișare și-și aranjă gulerul.

– Știu, fetițo, dar nu este nevoie să strigi în gura mare. Și poți să-i mai spui ceva lui Richard al tău. Am o veste pentru el ... o să-i fac o bibliotecă nouă.

Acum era rândul lui Richard să-i strângă mâna, cu o expresie de încântare pe față.

– Pe cuvântul meu, asta zi, spuse el. Cum ai reușit, consilier Bullman?

– Cum? Nu accept cuvântul "nu" drept răspuns. Până acum, ar fi trebuit să mă cunoști, băiete.

Îl bătu pe spate pe Richard și izbucni în râs.

– La urma urmei, uite ce ți-a adus încăpățânarea mea de la interviul ei ...

Arătă spre nepoata lui.

– O tânără ... frumoasă ... și iubitoare ... drept soție. Și nu aștepta prea mult, șopti la urechea lui Richard. Nu se știe niciodată.

Ca răspuns, Richard o trase pe Carolyn mai aproape de el.

– Dar unchiule, ce te-a făcut să-ți schimbi atitudinea? Întotdeauna ai fost împotriva lui Richard. Ai făcut-o pentru că ai bănuit despre noi doi?

– Fetițo, n-am știut despre voi, până în seara asta. Nu, o să-ți spun de ce.

Se așeză într-un fotoliu și le făcu semn și lor să se așeze.

– Am făcut-o, fetițo, deoarece am știut că în Richard mi-am întâlnit egalul. *Eu* am cedat ... nu el. Tot timpul, în luptele și argumentările noastre, a dat ce-i mai bun în el. A ținut la principiile lui. Am încercat să-l opresc în toate felurile ... chiar am abuzat. Dar el n-a cedat, și pe Dumnezeul meu, mi-a plăcut ce-am văzut! Dacă îmi place ceva la un bărbat, asta este, indiferent de opiniile lui.

Îl privi pe Richard.

– Tu ești ceea ce ne trebuie, băiete, o opoziție, bună, puternică, inteligentă.

Se ridică.

– Și ai știut să-ți găsești drumul spre inima mea. băiete ... căsătorindu-te cu nepoata mea!

Se duse la ușă și se întoarse. Văzu că cei doi nici nu